

Một Cái Quần Lót Tạo Nên Sóng Gió

Contents

Một Cái Quần Lót Tạo Nên Sóng Gió	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	56
26. Chương 26	60
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	73
30. Chương 30	76
31. Chương 31	78
32. Chương 32: Phiên Ngoại: Ngày Lễ Valentine	81

Một Cái Quần Lót Tạo Nên Sóng Gió

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, tình cảm học đường, HE
Dịch: QT đại ca
Biên tập: Gấu_Panda
Beta: Jun, Mạc Hề
Có thể n

1. Chương 1

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Beta: Thanh

Đường Văn Minh đang đứng trước cửa căn tin, nhìn trời hắt hơi ba cái.

Khí hậu chói chết gì vậy! Lúc đi vào tờ nguyên vọng, hắt ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới cái thành thị này mỗi khi vào thu thì tràn ngập các trận bão cát. Hắt nhìn nhìn sắc trời — vàng! Màu vàng phủ khắp bầu trời mặt đất! Mẹ nó! Màu vàng so với bốn tiểu tiện ở nhà vệ sinh nam còn đậm hơn!

Đường Văn Minh vuốt vuốt mũi, cổ họng có vị ngòn ngọt.

Đột nhiên, một vật thể màu đen nương theo sức gió hung hăng đập vào mặt hắt.

Bao nilông! Đó là phản ứng đầu tiên của Đường Văn Minh. Ngay sau đó hắt bác bỏ suy luận của mình. Xúc cảm của vật thể này có chút không giống, hình như mềm mại hơn nhiều. Hắt nghi hoặc lấy vật-thể-không-xác-định đang trườn lên tường mạo anh tuần tiêu sái, phong lưu lỗi lạc của mình xuống. Trong lúc đang ở cự li gần để nhìn cho rõ bộ mặt thật của vật thể kia, hắt bất ngờ gào lên một tiếng thảm thương.

Ngôi trường này không nhỏ, người cũng không ít, nhưng tốc độ truyền bá tin tức thật đúng là nhanh đến kinh người. Chiều nay, mọi người đều nghe nói có một tân sinh năm nhất bị một cái quần lót đập vào mặt.

“Được rồi, đừng xem nữa.” Duẫn Húc đã sắp chịu hết, “cậu muốn đem nó đi lăng trì xử tử hay muốn tru di cửu tộc đây?”

Đường Văn Minh hiểu được cái nhìn của anh, quay đầu lại tiếp tục nghiên cứu cách làm thế nào để dùng ánh mắt giết chết một cái quần lót.

Duẫn Húc lắc lắc đầu bó tay. Một tuần qua tiếp xúc với nhau, trong số bốn người ở kí túc xá, anh là người tiếp xúc với Đường Văn Minh nhiều nhất. Còn lại hai người kia, nhà đều là ở bốn địa, cả ngày không thấy bóng người, không nhắc thì hơn.

“Cậu nghi ...” Duẫn Húc khiêng cái ghế đến ngồi cạnh Đường Văn Minh, “quần chữ T màu đen ôm sát người. Nói không chừng là của một mỹ nhân dáng người yêu kiều nào đó rồi.” Duẫn Húc nói, trong mắt không hề che giấu ánh lên tia sáng dị thường. Cái loại tia sáng này Đường Văn Minh thấy qua, mấy tên sắc lang đói khát trong tivi đều giống như vậy.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra một cách thô lỗ. Không khí tanh tưởi cùng cát bụi trên hành lang nhân dịp này ùa vào. Một nam sinh cực kì kích động chạy tới.

Duẫn Húc cùng Đường Văn Minh nhìn nhau một cái, lại là một khách tham quan không mời mà đến.

Để thể hiện là một tân sinh năm nhất trong sáng và thân thiện, Duẫn Húc cười hi hi đứng dậy: “Đừng khách sáo, cứ xem thoải mái.”

Cậu con trai đó khinh miệt nhìn Duẫn Húc, lại nhìn nhìn Đường Văn Minh, hắt mái tóc ngắn bông bông: “Nói cho hai tên sắc lang không có mắt các người biết, cái quần lót này là của thiếu gia ta đây!” Nói xong lấy lại cái quần, khí thế hùng hổ chạy ra ngoài.

Hai người trong phòng mặt tràn ngập sự khó hiểu, ngẩn ngơ nhìn cái cửa phòng nửa đóng nửa mở.

Buổi tối hôm nay lại truyền đến tin tức, nói trong trường có một nam sinh biến thái, thu thập cả một thùng quần chữ T.

Sáng ngày hôm sau, sau khi tân sinh giáo dục đại hội kết thúc, Đường Văn Minh bị mời đến phòng làm việc của phụ đạo viên.

“Đường Văn Minh, tôi là Liêu Bác Viễn, phụ đạo viên của cậu.” Bạch diện thư sinh đẩy đẩy mắt kính, mỉm cười niềm nở bảo.

Phụ đạo viên của trường đều là do các nghiên cứu sinh đảm nhiệm, Liêu Bác Viễn cũng chẳng lớn hơn họ mấy tuổi. Đường Văn Minh không xem anh ta ra gì không phải là vì tuổi tác, cũng không phải là vì dáng vẻ thư sinh yếu đuối sức trời gà không chặt của anh. Rất đơn giản, phụ đạo viên của đại học, vốn không có chức vị hay thực quyền gì, là người một học kì cũng chẳng mấy lần gặp mặt, Đường Văn Minh cũng chẳng rảnh mà đi làm thân với anh ta. Cho nên buổi họp lớp tuần trước vốn chủ yếu là để tự giới thiệu bản thân, Đường Văn Minh đi tới nửa đường liền quay lại đi đến quán net CS.

Phụ đạo viên này tuy rằng dáng vẻ như con một sách, nhưng cũng không phải rất ngốc, không tính toán việc lần trước Đường Văn Minh đã không đi. Chỉ là lịch sự nói vài ba câu, quan tâm hỏi han một chút, vả lại còn đưa cho hắn thẻ y tế, thẻ học sinh cùng thẻ thư viện.

Đang nói thì có người ngay cả cửa cũng quên gõ, vừa chạy vào vừa kêu la ầm ĩ: “Anh, em mang đồ ăn tới rồi đây!”

Đường Văn Minh quay đầu nhìn người đó, có chút sững sờ, đối phương nhìn thấy hắn, mắt ánh lên cái nhìn khinh bỉ, lại mang thùng ngoài của cái thùng KFC lớn đặt ở trên bàn trong phòng làm việc, ngay sau đó liền bấm lấy cổ của bạch diện thư sinh, hoàn toàn xem hắn như là không khí.

“Tiểu Mặc, đừng làm ồn nữa.” Liêu Bác Viễn kéo cậu con trai y như con khỉ kia xuống, đẩy đẩy mắt kính, “đây là học sinh lớp anh, tên Đường Văn Minh.” Sau đó quay đầu nhìn Đường Văn Minh cười lúng túng: “Đây là thằng bé hàng xóm của tôi, Mặc Mặc. Cũng giống cậu đều là tân sinh, học khoa nghệ thuật thiết kế. Các cậu làm quen đi, có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Đường Văn Minh tính sẽ lịch sự chào hỏi một chút, nhưng cái cậu Mặc Mặc kia lại không hề khách khí chút nào, bữu môi nói: “Không cần giới thiệu nữa, chúng em đã từng gặp mặt qua.” Sau đó giơ ngón trỏ lên, chỉ thẳng vào Đường Văn Minh, thần thái đó làm Đường Văn Minh nghĩ đến bộ dáng mấy đứa nhóc hôi ở trong nhà trẻ khi bị mấy dì phàn nàn. Bất quá câu nói tiếp theo của hắn làm cho Đường Văn Minh xem chút thổ huyết.

“Hắn từng trộm quần lót của em!”

Chỉ một câu nói liền có hai người hóa đá. Nếu không phải vì nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của tên họ Liêu kia, Đường Văn Minh thật muốn xông qua đó đánh con khỉ hoang này một trận.

Sau đó, lại truyền ra tin tức. Nói đại khái là có một nam sinh tâm lí biến thái, chuyên đi trộm quần lót của các nam sinh khác. Nhất thời làm cho rất nhiều nam sinh coi trọng công tác bảo vệ quần lót của mình.

2. Chương 2

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng, Thanh

Tuy là vì thời tiết bão bùn nên việc tập quân sự bị lùi lại một tuần, nhưng mùa thu ở thành phố này vẫn nổi tiếng là nóng nực.

Hiếm khi thấy vào ngày tập đầu tiên đã có người bị bắt lên làm mẫu. Nhưng mà trong đám tân sinh năm nay lại có hai đứa ngu ngốc, xui xẻo, không có mắt, bị đem ra làm bia để ngắm.

Trong vòng bán kính trăm dặm, trên sân bóng rổ – nơi nắng nóng nhất trong cả cái trường: phía đông bên dưới kệ bóng, một hàng nối một hàng người bị bắt đều là những đứa đánh lộn, điển hình của việc vi phạm kỉ luật một cách nghiêm trọng; phía tây bên dưới kệ bóng, hàng hai hàng ba những người tóc dài bị bắt ra, điển hình của vi phạm kỉ luật trường. Mặt trời ban trưa chiếu lên đỉnh đầu nóng rực, hai người này cứ để bụng đói meo như thế, đứng ngay ngắn trên sân tập không người trong tư thế tập quân sự.

Khoảng cách giữa hai người không xa, cộng với mâu thuẫn trước đây, Đường Văn Minh nhìn một cái là biết ngay người đứng đối diện là ai. Hắn cuối cùng cũng biết cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp! Lau đi vết máu ở khóe miệng, hắn nóng máu đứng tại chỗ nhỏ một ngụm nước miếng còn vương lại tí máu.

Người đối diện đương nhiên nhận ra hắn là ai, nhẹ nhàng cho hắn một cái nhìn khinh miệt, rồi lại tiếp tục bla bla nhảm nhí như không có gì.

“Người anh em a, gan của cậu cũng lớn quá nhỉ. Ngày đầu tiên đi tập quân sự đã đánh nhau trên sân trường!” Duẩn Húc ngồi gần Đường Văn Minh than thở, “không nhìn ra đấy, cậu mà cũng thuộc loại truy tinh [1] cơ à. Thấm mĩ không tệt, Ngô Hữu San, trong số những người mới vào nghề thì cô ta là nổi nhất.” Nói xong liền cười một cách nịnh nọt với Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh đang bận với cái ham-bơ-gơ trong miệng, căn bản là không để tâm lời Duẩn Húc nói.

Duẩn Húc thấy hắn không lên tiếng, lại nói thêm: “Lão đại, cậu cũng là loại luyện võ phải không. Ra tay đủ ác nha. Mạnh Kha mới phỉ báng Ngô Hữu San có một câu mà đã bị đánh cho nằm một đồng kia rồi. Ác thật.”

Đường Văn Minh liếc Duẩn Húc một cái, mở nắp chai coca trực tiếp để lên miệng uống!

Duẩn Húc cảm thấy hơi lạnh, trong đó chắc đã thêm không ít đá! Thế là hắn liền bổ sung thêm một câu: “Thực ra cái thằng Mạnh Kha đó cũng đáng đánh! Ai bảo miệng nó nhiều chuyện làm chi!”

Đường Văn Minh không để ý, miệng vẫn ngồm ngoàm nhai mấy viên đá. Duẩn Húc nghe thấy bên tai mình sát khí bức người, giống như đang nhai xương người vậy. Để giải tỏa bớt bầu không khí, anh lắc lắc đầu động não chuẩn bị những đề tài khác để nói. Lắc một cái, liền nhìn thấy ở đối diện bên dưới kệ bóng rổ, có một con nhỏ đang ngồi kế bên thằng nhóc kia, mắt lấp tức sáng lên.

Quên mất núi lửa nhỏ của Đường Văn Minh đang phụt phụt phun trào, Duẩn Húc kéo lấy tay hắn thao thao bất tuyệt: “Cậu nhìn con nhỏ đối diện kia, chắc không phải trường mình đâu ha. Trường mình chắc không có những nhóc sành điệu vậy đâu.”

Đường Văn Minh nhìn theo hướng đôi mắt cong cong của Duẩn Húc, trông thấy người đối diện đang ngồi dưới đất một cách thích thú, tay cầm túi McDonald. Nhỏ ngồi kế bên cũng chỉ có chút sành điệu, chẳng có gì phải lấy làm lạ.

Vừa chán nản quay đầu đi lại nghe tiếng Duẩn Húc thì thào: “Nhỏ đó hút thuốc kìa!”

Tần Xuyên châm điếu thuốc rồi hít một hơi, liếc sang đối diện một cái: “Chính là hai thằng ở đối diện?”

Mạc Mặc đang vui đầu vào ăn, cả mí mắt cũng không thèm ngước lên, chỉ gật đầu.

“Trông cũng giống quạ đấy chứ. Hai người này nhìn cũng khá đứng đắn.” Tần Xuyên bứt cọng tóc dài xoắn tít ở dưới tai, “nhưng nhìn người không nên nhìn qua vẻ ngoài, ngoài trông càng đứng đắn thì trong xương tủy nó càng bỉ ổi. Cái này gọi là bổ sung lẫn nhau.”

Chỉ với động tác hút thuốc, bứt tóc này đã bứt tới tận tim của Duẩn Húc.

Duẩn Húc chỉ cảm thấy tim đập một cái rồi hóa thành bọt biển, liền cứ thế nhẹ nhàng bay bay, làm tim anh cứ rung rinh mãi.

Anh hàm súc biểu thị cho Đường Văn Minh biết một chút cảm giác của mình.

Rốt cuộc thì lần này Đường Văn Minh cũng chịu ngó ngang đến anh, tuy là hơi ngắn gọn chút. Hắn ngáp một cái rồi buông ra một từ diễn đạt đầy đủ ý nghĩa: “Lên!”

Nhìn thấy con người bỉ ổi ở đối diện đứng lên, dáng đi xiêu vẹo như con vịt đang bước qua đây, Tần Xuyên nhìn Mạc Mặc – kẻ mà miệng vẫn còn đang ngậm khoai tây chiên: “Ê, kẻ trộm quần lót của cậu đang qua đây kìa.”

Phát hiện người ta đang nhìn hắn, Duẩn Húc cố ý chỉnh lại dáng đi, cố gắng thể hiện sự nho nhã.

Đường Văn Minh chau mày nhìn sau lưng anh, cái dáng đó nhìn sao cũng giống mấy người bị trĩ!

Mạc Mặc ngược mắt lên nhìn, chùi miệng bảo: “Chị Tiểu Xuyên, chị nhìn cái dáng háo sắc của hần kia! Chắc cũng là vì chị mà tới!”

Đường Văn Minh nhìn Duẫn Húc đang dừng cảm bước đến trước mặt cô nàng sành điệu, gãi đầu gãi cằm hết hai ba phút. Hần nghĩ thế nào cũng hết phim. Kết quả bất ngờ là nhìn thấy Duẫn Húc vừa chạy về vừa cười như thằng ngốc.

Ngày hôm sau, Đường Văn Minh đem nộp bản kiểm điểm với ngôn từ khấn thiết mà Duẫn Húc đã viết dùm. Sau khi xếp hàng trông mòn con mắt, cố làm mặt nghiêm túc để nghe phê bình, giáo dục vài câu. Việc ẩu đả, đánh nhau xem như đã xong.

Tập huấn buổi sáng kết thúc, Duẫn Húc chạy về phía Đường Văn Minh: “Tiểu T cả gan không nộp bản kiểm điểm, nên bị cạo trọc đầu rồi!”

Từ sau vụ việc quần chữ T, Duẫn Húc đã đặt một cái tên hết sức hàm súc cho Mạc Mặc — Tiểu T.

Đường Văn Minh nhìn cái đầu láng bóng ở đội đối diện, nhếch mép cười. Nhìn không ra, cái thằng này cũng ương ngạnh gớm!

Cuộc sống đơn điệu trải qua được một tuần, mùi mồ hôi, mùi thối trong kí túc xá của một số nam sinh có thể ngột chết một con gấu được rồi.

Kí túc xá của Đường Văn Minh lại bị Duẫn Húc xịt nước hoa đến mức ngộp thở. Mùi nước hoa nồng nặc trộn lẫn mùi hôi thối, khiến chiến với khả năng kìm chế sự co rút bất bình thường của dạ dày và khả năng nôn mửa của ba người còn lại.

“Tôi nói Duẫn Húc này, cậu phun thuốc xịt muối hiệu gì vậy? Đừng nói là muối, tôi cũng sắp ngột đến xỉu rồi đây này!” Hồ Văn Tiệp cầm quyển tiểu thuyết nằm trên giường càu nhàu.

“Có cổ lỗ sĩ quá không đấy? Đây là nước hoa!” Duẫn Húc nói xong lại xịt lên người vài cái.

“Húc nhi này, cậu đi hẹn hò à?” Hồ Văn Tiệp phản chấn hần lên.

“Đúng vậy.” Duẫn Húc đắc ý gật gật đầu.

“Lão đại, buổi tối đi chung nha! Tôi mời!” Anh nói rồi vỗ vỗ Đường Văn Minh vài cái.

Đường Văn Minh nhìn cũng không nhìn, nói: “Không đi.”

Buổi tối sau khi tắt đèn, giáo viên kiểm tra phòng vừa mới đi khỏi, đằng sau có hai bóng người từ kí túc xá nam trốn ra ngoài. Một cao một thấp, nường theo ánh đèn tù mù nhanh nhẹn trèo qua bức tường, kêu chiếc xe rồi bỏ lại ngôi trường vào đêm ở tít đằng sau.

“Lão đại, cậu uống gì?” Không biết từ khi nào, Duẫn Húc đã quen gọi Đường Văn Minh là lão đại.

Đường Văn Minh chau mày nhìn một vòng: “Tùy.”

Cuối cùng hần cũng không chịu được sự chết đeo sống đuổi của Duẫn Húc, nên đành cùng nhau đi. Nhưng hoàn cảnh ồn ào xung quanh làm hần thấy phiền.

“Ô, đến thật à?” Tiểu Xuyên cầm đàn ghi-ta bước đến.

Duẫn Húc có chút ngẩn ngơ, hôm nay cô nàng trang điểm càng khoa trương hơn, cái viền mắt đen đen kia thật làm người ta đau lòng mà. Duẫn Húc chỉ cảm thấy cách trang điểm này càng làm anh buồn bực hơn thôi.

Nói chưa được hai câu là Tiểu Xuyên đã bị gọi đi. Nhìn cô nàng uể oải bước lên sân khấu nhỏ, Duẫn Húc sùng bái mà thốt lên một câu: “Thì ra cô ấy chơi nhạc được à!”

“Hừ, cô ấy chỉ thích mấy cái mới mẻ, chơi một hồi là chán thôi.”

Lời này thì không phải Duẫn Húc nói, càng không phải Đường Văn Minh nói.

Hai người quay đầu nhìn một cái liền vui lên ngay, đây không phải là cậu nhóc trọc đầu đấy sao?

“Cậu ở đây làm gì?” Duẫn Húc nhiệt tình định vỗ vai của Mạc Mặc, Mạc Mặc nhanh nhẹn né khỏi.

“Còn làm được gì nữa?” Mạc Mặc liếc anh cái, chỉ vào đồng phục của mình, “hai người uống cái gì, nói nhanh lên. Tôi còn đang bận đây.”

“Hai chai Carlsberg, lấy lạnh.” Đường Văn Minh nói câu tổng kết.

Lúc Mạc Mặc cầm rượu đến, Tiểu Xuyên đã từ trên sân khấu bước xuống. Duẫn Húc ngồi một bên vẽ mặt chân thành cung kính, Đường Văn Minh nhận điều thuốc từ chỗ Tiểu Xuyên, đang lúc tinh thần nhàn hạ hít khói thuốc.

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

Một câu nói của Mạc Mặc dẫn đến ánh mắt chú ý của ba người.

“Trên hộp thuốc ghi vậy.” Cậu nhún nhún vai, trên cái đầu trọc đã mọc ra một lớp tóc mỏng, nhìn giống lớp râu chưa cạo sạch. Nhìn cái đầu trọc phản chiếu ánh đèn nhấp nháy của quán bar, Đường Văn Minh bất lịch sự cười lớn.

Mạc Mặc nhìn liếc hẩn một cái: “Có cái gì đâu mà cười!”

Duẫn Húc ho vài cái, nhìn Mạc Mặc đang chau mày cười cười: “Tiểu T có phải, có phải là Gay không?”

“Cậu gọi tôi là gì?” Chân mày mảnh của Mạc Mặc nhăn lại.

“Cậu không phải?” Vẻ mặt Duẫn Húc thất vọng.

“Bổn đại gia là Gay đó, thì sao nào? Cái ‘tiểu T’ của cậu là có ý gì?” Dáng vẻ Mạc Mặc trông như sắp bùng phát đến nơi vậy.

“Cậu đừng giận, tôi không có ý gì đâu.” Duẫn Húc lắc lắc đầu, “chả là lần đầu gặp cậu là bởi vì lão đại của chúng tôi thấy của cậu, ừm, quần chữ T của cậu, thế là chúng tôi gọi cậu là Tiểu T.”

Nhìn phản ứng của Mạc Mặc, Duẫn Húc bổ sung: “Cái này là tên gọi thân mật, không tin thì hỏi lão đại ấy.” Anh nhìn Đường Văn Minh với ánh mắt cầu cứu, mà người sau cũng một bộ dạng không hài lòng.

“Được rồi, đừng hút nữa. Lên đi. Đánh cược thua thì phải chịu chứ.” Tiểu Xuyên nhét cây ghi-ta vào tay Đường Văn Minh.

Đợi khi Đường Văn Minh bước lên sân khấu, nói gì đó với ban nhạc, sau khi chọn một chỗ ngồi thích hợp, Mạc Mặc mới kéo kéo tóc Tiểu Xuyên, hỏi: “Mấy người hồi nãy đánh cược cái gì vậy?”

Tiểu Xuyên nín lại tóc mình về, sẵn tiện đánh cái tay không ngoan ngoãn của Mạc Mặc: “Hai chúng tôi đánh cược coi cậu có phải Gay không.”

“Nhảm nhí.”

Mạc Mặc miệng thì nói vậy nhưng vẫn hiếu kỳ nhìn lên sân khấu.

Chưa được một lát, tóc của Tiểu Xuyên lại bị kéo đi. Cô nóng máu quay đầu lại, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt say mê của Mạc Mặc. “Đây là nhạc của ai vậy? Nghe hay đấy.”

“Bài Goodbye của Sophie Zelmani.” Tiểu Xuyên nói xong thì xoay người đi, mặc kệ Mạc Mặc có nghe rõ không.

Đường Văn Minh không ngờ rằng một bài nhạc trầm lắng có vẻ không phù hợp lắm với nơi náo nhiệt này của mình lại được hoan nghênh đến vậy.

Mạc Mặc nhìn hẩn đi xuống trong tiếng vỗ tay râm ran với vẻ mặt không có biểu tình gì, bĩu môi lẩm bẩm một câu: “Kiêu căng.”

Năm giờ, trời đã lờ mờ sáng. Lại có ba bóng người nhanh nhẩu trèo qua tường, vừa chạy về phía kí túc xá nam vừa cười rôm rả.

Chú giải:

[1] Truy tinh: Vệ tinh, người theo đuổi các ngôi sao, thần tượng, người đẹp.

3. Chương 3

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng, Thanh

“Mẹ nó! Chẳng phải đã sang thu rồi sao mà còn nóng thế chứ! Đây là cái nơi quái quỷ gì vậy!” Giáo quan vừa tuyên bố nghỉ, Duẩn Húc đã ngồi bẹp xuống đất, vừa lấy nón quạt vừa mắng.

Đường Văn Minh lại thông thả ngồi, hần đưa đầu nhìn sang đối diện, một đứa trọc đầu đứng sừng sững giữa đám đứa nào đứa nấy đều chân tay mỏi nhừ.

Hừ! Ngốc thật, cần gì phải thế? Lại bị phạt đứng nữa.

Nhều ngày qua như vậy, có lẽ Mạc Mặc là đứa bị phạt nhiều nhất trong đám chúng nó, Đường Văn Minh không thể không cảm thán cái người tuy tay chân trông nhỏ nhắn thế nhưng tính cách lại rất mãnh liệt này!

Lần trước là vì đội nón không cẩn thận làm lộ cái bông tai. Lần này thì sao? Đường Văn Minh không biết thằng nhóc đó lại phạm phải lỗi gì, chỉ biết là từ sáng sớm chúng nó đã xếp hàng lên đọc báo cáo đến giờ vẫn chưa nghỉ qua. Đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy ở phía đối diện trở nên ồn ào, khiến Đường Văn Minh cũng phải quay qua nhìn.

Chỉ nhìn cái thôi mà cũng xui xẻo bị ông liên đội trưởng bắt gặp được.

“Bạn kia, phiền bạn công cậu ta đến phòng y tế. Đúng, chính là bạn đó! ”

Ai nói to cao mạnh mẽ thì tốt nào? Tuy thế, Đường Văn Minh cũng chịu thôi, mấy cái thiệt thòi này hần cũng quen rồi.

Trời nóng nực, trên lưng lại công thêm một kẻ sống dờ chết dờ, mới đi được nửa đường là mồ hôi đã thuận theo mặt Đường Văn Minh chảy xuống.

Người trên lưng nhúc nhích một cái, Đường Văn Minh nghĩ, vẫn còn động đậy tức là không sao, xem ra chưa chết được.

“Cám ơn.” Mạc Mặc mấp máy môi, nói khẽ như muỗi kêu.

Đường Văn Minh hừ một tiếng: “Cậu không phải giỏi lắm sao, chẳng phải không sợ bị phạt à? Sao yếu tới nỗi đứng cũng ngất được vậy! Chắc không phải giả bộ đấy chứ?”

“Được rồi, không cần anh công, thả tôi xuống!” Dứt lời, cậu lặng lẽ từ trên lưng của Đường Văn Minh trèo xuống.

Đường Văn Minh xóc cậu lên lại: “Đừng nhúc nhích! Té xuống đất là tôi mặc kệ ghen!”

Người trên lưng ngoan ngoãn lại, đầu dựa vào cổ Đường Văn Minh, nóng đến mức hần cảm thấy khó chịu.

“Ê, rốt cuộc cậu bị sao vậy?”

“Tiêu chảy.”

“Vậy cậu cẩn thận chút, đừng có “đi” trên người tôi đó!”

“Đi cái đầu anh ấy! ”

Đến phòng y tế, Đường Văn Minh thật thà không hề khách khí quăng Mạc Mặc lên giường bệnh, vừa lau mồ hôi vừa gọi bác sĩ.

Gọi đến nỗi hần cũng tự cảm thấy phiền, đừng bảo là bác sĩ, ngay cả ma cũng chẳng có lấy một bóng!

“Má nó!” Đường Văn Minh mắng thăm, làm việc kiểu gì mà thất trách quá vậy?

“Này, uống thuốc đi.”

Đột nhiên, một ly nước và một bình thuốc được đặt trước mặt khiến Mạc Mặc giật mình: “Sao anh còn chưa đi nữa?”

“Đi cái gì! Tôi vừa đi tìm thuốc cho cậu đấy!” Đường Văn Minh không vừa lòng lắm bầm, “uống thuốc trước đi. Không thì tới lúc cậu có gì đó bất trắc, tôi cũng khó báo cáo với cấp trên.”

“Anh cút đi thì có! Anh mới là cái tướng chết yểu đó!” Mạc Mặc vừa độc mồm đáp lời vừa nhận thuốc từ tay Đường Văn Minh cho vào miệng.

“Được, tôi chết yểu. Cậu uống nhanh đi, tôi còn phải về tập huấn nữa.”

Mạc Mặc nốc hơn nửa ly nước, ngã thẳng xuống giường, vẫn không quên dùng sức liếc hắt một cái.

Đường Văn Minh thuận tay để ly trên bàn, xoay người định đi, nhưng rồi lại quay đầu giúp cái người nằm thẳng cẳng ở trên giường như xác chết ấy kéo tấm chăn đắp lại cái bụng.

“Cậu ở một mình không sao chứ?”

Mạc Mặc mắt cũng không chớp, vẩy vẩy tay đuổi đi: “Không sao, không chết đâu, anh đi đi.”

Giọng vừa hạ xuống, cậu lại “ai da” một cái nhảy dựng lên.

“Cậu tính làm gì?” Đường Văn Minh vội vàng đỡ lấy cậu.

“Phòng vệ sinh!” Mạc Mặc cắn răng trả lời.

“Thuốc này phải quá đắt không, mới nửa tiếng mà cậu đi bốn lần rồi đấy.” Đường Văn Minh buồn bực cầm bình thuốc lên nghiên cứu.

“Không ích gì đâu, tôi kén ăn lắm. Tôi ăn hải sản là như vậy đó.”

“Cậu bệnh à? Biết thế còn ăn?”

“Anh của tôi mời, thuốc độc tôi cũng ăn.” Người bệnh trả lời một cách khá kiêu ngạo.

Trong đầu Đường Văn Minh hiện lên dáng vẻ đầy mắt kính của bạch diện thư sinh, chịu không nổi liền mắng: “Bệnh thần kinh!”

Từ sau chuyện này, quan hệ giữa họ ôn hòa hơn nhiều. Có lẽ là vì cảm kích, Mạc Mặc không kiếm chuyện với Đường Văn Minh nữa, thái độ cũng tốt hơn trước. Cộng thêm việc Duẫn Húc điên đảo muốn theo đuổi Tiểu Xuyên, có chuyện hay không có chuyện gì cũng kiếm Mạc Mặc tra hỏi tin tức. Thế nên, ba người họ dần dần cũng gần gũi nhau hơn.

4. Chương 4

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Tết trung thu đến rồi. Lúc lên lớp, hoa khôi của hệ bước đến cạnh Đường Văn Minh, cho hắn một chiếc bánh trung thu. Chính chiếc bánh đó đã dẫn đến biết bao ánh nhìn sắc hơn dao cạo của các nam sinh ở xung quanh. Duẫn Húc ngồi bên cạnh cũng chảy nước miếng buồn buồn than ngắn thở dài, hơn cả bánh trung thu, cái anh mong ước là hoa khôi kia.

Đường Văn Minh nhìn một cái, nhân trứng với hạt sen. Ngọt lắm, hắn nghĩ. Hắn không thích ăn đồ ngọt. Vậy nên chiếc bánh cứ thế nằm yên trên bàn cho đến giờ nghỉ giải lao. Kết quả là chủ nhân hiện tại của nó – bạn Đường Văn Minh, lại gặp thêm càng nhiều ánh mắt bất mãn.

Tiếng chuông chuyển tiết vang lên, vị giáo sư già hầy còn một đồng đề tích phân chưa nói xong, ngay lúc đó có kẻ khom người từ cửa sau lướt vào.

Mạc Mặc lần mò đến chỗ kê bên Đường Văn Minh ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên, yên tâm ngồi xuống.

Đường Văn Minh thích ngồi ở cuối lớp, ngồi cách thầy giáo cùng các bạn học khác khá xa. Hắn luôn ngồi ở chỗ thứ hai của hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chỗ ngoài cùng cứ để trống vậy, hắn ghét chật. Mai phục đã lâu, Mạc Mặc sớm đã nắm rõ qui luật chỗ ngồi của hắn, nên lúc tìm cũng thuận tiện hơn.

“A, đói chết tôi rồi!” Cậu vừa ngồi xuống đã càu nhàu.

Đang lúc lải nhải thì đột nhiên mắt cậu vụt sáng: “Ya! Có bánh trung thu này!” Dứt lời bèn cầm lên, gỡ bỏ bao cho thẳng vào miệng.

Đường Văn Minh ớn lạnh, mắt cậu ta cứ tinh như chuột vậy.

Duẩn Húc ở kế bên sầm sập nhìn Mạc Mặc ngồi ngầu ngẩn một cách không thương tiếc chiếc bánh của cô nàng ‘hoa khôi của hệ’ ấy, anh lắc đầu thảm nhủ: “Đúng là giống sinh vật tàn bạo.”

Lời này Mạc Mặc không nghe thấy, mà cậu cũng chẳng quan tâm làm chi. Trong miệng nhồi đầy bánh trung thu, trên môi còn dính lại cận bánh, vẻ mặt say mê hạnh phúc, không ngừng lặp lại một câu nói: “Ngon thật, tôi thích nhất là ăn hạt sen.”

Đường Văn Minh đã thay đổi quan điểm rồi, cậu ta không phải chuột, mà giống như một con chó ngốc nghếch, hề có ăn là đuôi vẫy tít lên.

Có thể là vì không hài lòng với việc có người đi trễ, lén vào lớp lại còn ngهنgh ngang ngồi ăn, vũ trụ bé nhỏ của vị giáo sư già rớt cuộc cũng bùng nổ. Ông vuốt vuốt mấy dím tóc ít đến đáng thương trên đỉnh đầu, màu tóc đen do nhuộm trông không thật tí nào. Ông hướng về phía cuối lớp học nói:

“Cái bạn đang ngồi ăn kia, phiền em nói cho mọi người biết kết quả của đề tích phân này là gì?”

Giọng nói nhỏ nhẹ mang phong vị phương nam căn bản không che đậy được tiếng vận động miệng của Mạc Mặc.

Ba giây sau, Đường Văn Minh thật sự không thể chịu được nữa, hắn nhéo tay Mạc Mặc một cái thật mạnh. Nhưng lần này có vẻ hơi quá, Mạc Mặc hét lên một tiếng rồi đứng bật cả người dậy.

Lần này, cậu đã thành công thu hút ánh nhìn của cả lớp. Ngay cả cô nàng hoa khôi ở hàng trước cũng hứng thú quay đầu lại. Nhưng ngay lúc cô nhìn thấy nửa miếng bánh Mạc Mặc đang ngậm trong miệng và cái gói giấy quen thuộc cậu cầm trong tay thì dứt khoát quay phắt đi, ngồi ngay ngắn, mặt hướng thẳng về trước.

Mạc Mặc đứng sững ra đó, nhưng miệng thì vẫn nhanh chóng nhai nuốt thức ăn.

Vị giáo sư già lắc đầu, lặp lại vấn đề một lần nữa.

Lần này Mạc Mặc nghe rõ rồi, cũng biết đã có chuyện xảy ra, thế là cậu càng dùng sức nhai hơn.

Sự nhẫn nại của vị giáo sư già chỉ duy trì được bảy giây, cuối cùng ông cũng hết cách, đành vẫy tay cho Mạc Mặc ngồi xuống.

Đến giờ ra chơi, bước đi trên con đường lớn hai bên rợp bóng cây, tâm trạng của Đường Văn Minh đặc biệt tốt. Đoàn người xung quanh vẫn nhộn nhịp như thường làm hắn cảm thấy hưng phấn, hôm nay nhìn gì cũng thấy thoải mái hơn hẳn.

Duẩn Húc nhin cười vỗ vai Mạc Mặc: “Nhóc con, cậu cũng giỏi đấy chứ! Người xếp thứ ba trong khoa chúng ta cậu cũng chẳng để vào mắt. Ăn trông mới thật ngon lành làm sao!”

Mạc Mặc hất cái tay đang lải nhải đến gần của Duẩn Húc ra rồi tặng thêm cho anh một ánh nhìn khinh bỉ: “Anh tưởng tôi muốn chắt? Cũng phải để tôi nhai xong mới trả lời được chứ, nhét đầy cả miệng thì nói cách nào? Muốn trách thì trách sự nhẫn nại của ông già kia không tốt!”

Không giải thích còn tốt, giải thích kiểu này lại dẫn đến một trận cười của Duẩn Húc với Đường Văn Minh.

Cười đủ rồi, Duẩn Húc chớp mắt hỏi: “Thế cái bánh trung thu này vị ra sao? Có ngon hơn so với bình thường không?”

“Xi ~ Bánh trung thu nhân hạt sen với trứng cái nào chẳng giống nhau, bình thường thôi.” Lúc này Mạc Mặc đã quên mất khi nãy cậu đã nhai lấy nhai để cái bánh như thế nào rồi.

Duẩn Húc làm ra gương mặt với vẻ thương tiếc, vẫy vẫy tay bảo: “Ôi chà, cậu đem tín vật định tình của hệ hoa cho lão đại cứ thế mà hủy không thương tiếc, còn ăn không thấy ngon?”

“Hệ hoa tặng hả? Sao anh không nói sớm? Biết vậy tôi đã không ăn! Lần này thì hay rồi, đến lúc anh việc làm không thành nhất định sẽ đổ lên đầu tôi.” Mạc Mặc cầu nhàu chỉ trích.

Đường Văn Minh cười cam chịu: tốc độ đó của cậu, tôi nói kịp sao?

Nhưng mà hần thật cũng không quan tâm miếng bánh trung thu đó.

“Không quan trọng”. Hần nói, “mà cậu chạy qua bên đây làm gì? Đừng bảo với tôi là vì ngưỡng mộ nên mới đến nghe lão già đó giảng bài nhé!”

“Đúng rồi, anh không nhắc tôi cũng quên mất!” Cảm xúc của Mạc Mặc lập tức dâng trào. “Hôm nay quán bar chỗ tôi làm có tổ chức hoạt động mừng Trung Thu, còn tặng phiếu ăn uống miễn phí nữa. Tôi giúp hai người lấy được hai tấm vé ưu đãi này.”

“Tối nay cậu vẫn đi làm à?” Duẩn Húc thành thật không khách khí cầm lấy tấm vé ưu đãi, “nhà cậu chẳng phải ở trong thành phố này sao? Sao không về đón lễ?”

“Không về nữa, ngày lễ đi làm được nhận thêm tiền tăng ca.” Mạc Mặc đắc ý cười cười.

Đường Văn Minh chau mày nhìn cậu một cái: “Cậu thiếu tiền đến vậy à? Không thì tôi mượn cho cậu trước.”

Mạc Mặc lắc đầu: “Không được, phải do tôi tự kiếm mới có ý nghĩa chứ.”

Chuông vào học vang lên, Mạc Mặc kêu thảm một tiếng “tôi còn có lớp!”, sau đó co chân chạy thẳng về hướng dãy lầu của hệ mà cậu học.

Buổi tối lúc Đường Văn Minh và Duẩn Húc đến quán bar thì trong đó đã ngồi đầy người rồi.

Duẩn Húc ngạc nhiên: “Tết Trung Thu không phải nên ở nhà sao? Người đâu ra mà lắm thế này?”

Đường Văn Minh muốn nói rằng đâu phải ai cũng có nhà để về, nhưng nghĩ lại cảm thấy lời này nghe sao sao ấy thế nên cũng không lên tiếng.

Một chốc sau, Đường Văn Minh cảm thấy ồn ào đến mức phiền phức, bèn từ cửa sau lên ra ngoài. Chưa đi được vài bước đã bị ai đó gọi lại.

“Này! Anh một mình ở trong hẻm đó lén lút lút lút làm gì vậy?” Mạc Mặc ném túi rác lớn màu đen trong tay, chạy bước nhỏ đuổi theo.

“Bên trong phiền lắm, tôi ra đây dạo chút.” Đường Văn Minh lấy từ trong túi áo ra gói thuốc, rút một điếu để lên miệng, nhưng tìm khắp người cũng không thấy cái quẹt ga đâu cả.

“Anh tìm bộ chét à?” Mạc Mặc cười cười rồi từ trong túi quần lấy ra cái quẹt ga phía trên có in tên quán bar, ném cho hắn.

Đường Văn Minh châm điếu thuốc, chau mày hít một hơi.

“Nhớ nhà rồi à?” Mạc Mặc đưa mặt lại gần hỏi.

Đường Văn Minh không đáp, chỉ im lặng nhìn cậu.

Mạc Mặc ngẩn ra nhìn đôi mắt đen thẳm in sắc vàng bàng bạc của ánh trăng. Giấy tiếp theo thì ai đó phả ra một miệng lớn khói thuốc khiến cậu ho sặc sụa cả nửa ngày trời.

Còn Đường Văn Minh thì chỉ cười khẽ.

“Anh, khục, anh sao lại, khục khục, nham hiểm quá vậy?” Mạc Mặc bị sặc đến mặt cũng đỏ rần lên, “người ta có lòng tốt quan tâm anh, sao anh lại không biết tốt xấu thế?”

Đường Văn Minh căn bản là không quan tâm đến lời căn nhắc của cậu mà chỉ lo bước về trước. Lúc sắp đi đến đầu hẻm, hắn quay người lại hỏi một câu: “Gần đây, ở đâu thì trông thấy được mặt trăng?”

Mạc Mặc ngồi trên mái hiên, hai chân đang đưa trong không trung, đưa qua đưa lại trông về rất tự tại.

Đường Văn Minh nằm xuống kế bên, ngẩng mặt chán nản nhìn mặt trăng vừa to vừa tròn trên đỉnh đầu.

Mạc Mặc một lát thì căn nhắc sao không đem đồ ăn lên, một lát thì lâu bầu bảo rời khỏi lâu quá sẽ bị chủ quán mắng, một lát thì lẩm bẩm tính xem bản thân còn phải để dành bao nhiêu tiền nữa mới đủ.

“Này! Tôi bảo này, ai đã đặt tên cho cậu vậy?” Đường Văn Minh nằm trên đất, lười biếng hỏi.

“Mẹ tôi! Sao?” Mạc Mặc nghiêng đầu nhìn hắn.

“Mặc (yên tĩnh)? Thật sự tôi chẳng nhìn ra được cậu thì yên tĩnh chỗ nào. Ổn chết được!”

Mạc Mặc liếc hắn một cái: “Bộ nghe hai lúá lăm sao? Phiền anh đem cả tên họ ra mà cùng phân tích nhé. Mạc Mặc chính là không yên tĩnh, vậy chẳng phải là ồn sao? Tên này đặt rất hay đấy chứ!”

Cậu nói thế ngược lại làm Đường Văn Minh cười ồ lên: “Mạc Mặc, tôi cứ cảm thấy tên này dùng cho động vật sẽ thích hợp hơn. Ừm, ví dụ như khỉ hoang. Khá thích hợp với cậu, đúng không?” Nói rồi hắn càng cười tợn hơn.

Mạc Mặc không tức giận mà chỉ ‘hừ’ một tiếng: “Anh cũng có tốt hơn tôi là bao? Đường Văn Minh? Tôi thật không nhìn ra anh văn minh chỗ nào? Trông cứ như lưu manh!”

Từ đấy, Mạc Mặc có biệt danh mới — khỉ hoang, Đường Văn Minh cũng có cái xưng hô đầu tiên không được hay cho lắm. Thực ra vốn dĩ gọi là lưu manh, nhưng do đám Duẩn Húc luôn gọi hắn là lão đại, đã vậy Mạc Mặc rất hào phóng nâng cấp cho hắn, nâng thành “lưu manh trưởng”.

5. Chương 5

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh, Bạch Nhật Mộng

Có một cách nói thế này: Không phải là không báo, mà là chưa tới lúc báo.

Phật gia cho rằng, kiếp này ta sống là để trả món nợ mà kiếp trước mắc phải. Nhưng có một loại báo ứng không cần cách cả kiếp lâu như thế, ấy chính là quả báo trong kiếp này. Trong đó, loại nhanh nhất phải kể đến là quả báo nhân tiền. Ví dụ bạn đá một con chó dại ven đường, con chó sẽ lập tức xổ lại cắn bạn, đó gọi là quả báo nhân tiền, có thể coi đây là loại báo ứng nhanh nhất trên thế gian.

Quả báo của Đường Văn Minh không có nhanh đến vậy, nó tới trễ hơn một ngày.

Giờ giải lao sáng ngày hôm sau, lớp trưởng nhảy lên bục giảng hăng hái kêu gọi mọi người tham gia hoạt động yêu trường yêu nước. Sự thật thì không biết đây là “tối kiến” của vị lãnh đạo nhân rồi nào trong trường, tổ chức cuộc thi báo tường yêu trường yêu nước gì đó để chào đón quốc khánh ngày một tháng mười [1]. Yêu cầu mỗi lớp phải có một tác phẩm.

Lớp trưởng đứng đó huy động cả nửa ngày trời cũng chả có lấy một ai tham gia. Cuối cùng không còn cách nào khác, lớp trưởng nản lòng, không ai tình nguyện thì tiến cử vậy.

Kết quả là lập tức có người tiến cử Đường Văn Minh tham gia. Người đó không ai khác ngoài cô nàng hoa khôi của hệ – người đã tặng hắn chiếc bánh trưng thu vào ngày hôm qua, sau đó lại mở to mắt nhìn hắn coi cái bánh chả ra cái đỉnh gì mà đem đi cho người khác.

Người xưa có câu: Đàn ông tốt không chấp nhất với phụ nữ. Đường Văn Minh tuy tối sầm mặt, nhưng vẫn không phụ lòng mong mỏi của mọi người, lặng lẽ chấp nhận cái nhiệm vụ buồn tẻ kia. Đồng thời cùng lúc ấy hẩn lại nhớ đến cái người có tên là Mạc Mặc.

“Ê, tuy tôi có nói là giúp anh, nhưng anh cũng đâu thể không làm gì cả như thế chứ?” Mạc Mặc ngồi đó ôm sát cái bảng đen nhỏ vào người, nhưng vẫn cố quay đầu lại lườm Đường Văn Minh.

Tư thế và dáng vẻ ấy khiến Đường Văn Minh nhớ đến những lời oán giận ngốc nghếch của bọn con gái.

“Lúc này chính cậu chê tôi vướng tay vướng chân không giúp được gì mà!” Đường Văn Minh liếc cậu một cái, cúi đầu tiếp tục xem cuốn “Âm nhạc cực đoan”.

“Cái đó là do anh cố ý làm cho rối lên mà!”

Đường Văn Minh dùng sự im lặng để đáp lại những lời chỉ trích, đôi khi buồn chán lại rung rung vai. Mạc Mặc giận dữ quay phắt đi, tiếp tục ngồi vẽ cái huy hiệu trường chết tiệt. Vừa vẽ được một nét, lại làm gãy thêm một viên phấn.

Đường Văn Minh thở dài, để cuốn tạp chí xuống, từ dưới chỗ ngồi lôi ra một hộp phấn màu, đến bên cạnh Mạc Mặc ngồi xuống: “Cầm này! Muốn tôi làm gì, nói đi.”

Duẩn Húc bước vào, vừa đứng lúc thấy hai người như những đồng chí cách mạng ngồi đó vai kề vai vô cùng thân thiết.

“Ấy chà chà, thân nhau nha. Tôi mua hạt dẻ xào đường rồi nè.”

Vừa dứt lời, Mạc Mặc từ dưới đất nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đã đem người chiến hữu cách mạng cùng kề vai sát cánh là Đường Văn Minh đẩy ngã.

Mạc Mặc vừa ăn hạt dẻ vừa trách móc: “Thân cái con khỉ! Hẩn ta có việc cần tôi giúp, tôi bị hẩn sai làm không công đấy! Thiếu tiền lương nhân công là phải bị phạt, tôi cứ như trắng đĩnh bị địa chủ nhiều tiền lắm của bắt làm việc vậy!”

“Tôi mời cậu ăn cơm là được chứ gì.” Đường Văn Minh vừa nói vừa từ tay Mạc Mặc giành lấy quả hạt dẻ mới lột.

“Lão đại, cậu nghe chuyện gì chưa?” Duẩn Húc bày ra vẻ mặt thần bí hỏi.

Đường Văn Minh lườm anh một cái, anh vẫn chưa nói thì sao tôi biết anh muốn nói đến chuyện gì?

Duẩn Húc tiếp tục lăm bằm: “Chẳng phải sáng nay cậu bị hệ hoa “chỉnh” vỏ sao? Kết quả là vừa ra chơi tên tiểu tử Mạnh Kha liền đuổi theo hệ hoa đi mất. Buổi trưa có người thấy họ cũng nhau ăn cơm ở tiệm KFC gần cổng trường.”

“Có nhiều đó thôi sao?” Đường Văn Minh đảo mắt “nhắm nhí!”

Mạc Mặc đẩy Đường Văn Minh một cái: “Tôi muốn đi ăn McDonald’s!”

Đường Văn Minh lườm cậu.

“Lão đại, cậu không cảm thấy mình với tên tiểu tử Mạnh Kha không hợp nhau sao?” Duẩn Húc bắt đầu phân tích, “lúc tập quân sự, nó đã chống đối cậu, bây giờ càng không cần nói. Theo tôi nghĩ, tên tiểu tử đó chắc chắn nhân lúc anh và hệ hoa đang mâu thuẫn để chen chân vào! Chết tiệt! Mẹ nó tên này nham hiểm thật!” Duẩn Húc bắt bình tức giận.

Sắc mặt Đường Văn Minh tối lại: “Hẩn thích theo thì cứ theo, liên quan gì đến tôi!”

“Mọi người đều nói anh và hệ hoa đang trong giai đoạn tìm hiểu mà.” Duẩn Húc gãi đầu.

“Khỉ! Ai đồn bậy thế!” Đường Văn Minh sầm mặt tiếp tục ngồi xem tạp chí.

Duẩn Húc và Mạc Mặc nhìn nhau, không ai bảo ai đều cùng im lặng không nói thêm lời nào.

Buổi tối, Mạc Mặc ở McDonald’s ăn của Đường Văn Minh một châu không thương tiếc.

“Thật không ngờ, người nhỏ mà dạ dày không nhỏ tí nào!” Đường Văn Minh nhìn cái bàn bừa bộn than thở.

“Sao? Túi tiền hạn hẹp trả không nổi à?” Mạc Mặc lau cái miệng dính đầy dầu mỡ, nhìn hần cười một cách thoả mãn.

Đường Văn Minh khịt mũi hừ một tiếng: “Yên tâm, sức ăn của cậu vẫn nằm trong vòng kiểm soát.”

Lúc hai người lững thững bước ra khỏi McDonald’s, trời đã chập choạng tối.

Đường Văn Minh đi hơn nửa đường mới phát hiện Mạc Mặc vẫn ngẩn người đứng trước vách trắng, cứ như tính đợi đèn đỏ chuyển sang đèn xanh vậy!

Hần bước một bước lớn qua đấy, vỗ vào đầu cậu một cái: “Làm gì thế? Đứng mặc niệm à?”

Mạc Mặc tỉnh cả người. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, sắc mặt cậu không được tốt lắm, cặp lông mày hơi chau lại.

“Đi thôi.” Cậu nói rồi cúi gằm mặt xuống bước qua vách trắng.

Đường Văn Minh nhìn theo hướng cậu vừa đứng mặc niệm nửa ngày, không có gì dị thường cả.

Không lâu sau, tờ báo tường của Đường Văn Minh được giải xuất sắc. Mạc Mặc cười một cách nham hiểm, kiên quyết đòi ăn thêm một bữa.

Đường Văn Minh chớp chớp mắt: “Hay là tôi đưa cậu phần thưởng?”

“Đừng tưởng bở! Tưởng tôi ngu à!” Mạc Mặc đảo đảo mắt.

Ai cũng biết rằng phần thưởng của trường ngoài cái cặp kém chất lượng in tên trường, cộng thêm cây bút máy và quyển notebook còn xài được, thì chẳng còn gì nữa cả.

Trong lòng Đường Văn Minh nghĩ, cậu không ngu, tôi mới là thằng ngu đây này! Một bữa cơm đổi một đồng sổ rách nát, chắc chắn không đáng!

Nhưng hần vẫn nhẩn nhện không lên tiếng, mặc cho người ta khai thác một bữa.

Lúc ăn cơm, Mạc Mặc tâm trạng rất tốt hỏi Đường Văn Minh ngày mười một có kế hoạch gì chưa.

Đường Văn Minh uể oải bảo là sẽ ở lại cái kí túc xá chán ngắt đó.

Mạc Mặc lại rất đặc ý báo cho hần biết, cậu cùng anh Tiểu Viễn, cũng tức là phụ đạo viên của hần, sẽ đi chuyến du lịch tình nhân ngọt ngào ở Trương Gia Giới [2].

Đường Văn Minh bĩu môi, cậu cố tình khoe với tôi chứ gì: “Ê, nhớ đem quà về.”

“Không vấn đề!” Mạc Mặc cười ngọt đến độ trên mặt cũng sắp có thể chảy ra mật ong.

Trên đường về, lúc Đường Văn Minh móc tiền trả cho cái túi sandwich cá ngừ trong tay Mạc Mặc, nhin không được liền cắn nhai: “Sao lần nào cũng là tôi mời vậy? Cậu không thể mời tôi một lần sao?”

Mạc Mặc cười cười: “Tôi đang để dành tiền, viêm màng túi rồi.”

Đường Văn Minh lườm cậu nghĩ, nếu tôi cũng như cậu, suốt ngày ăn chùa thì có lẽ cũng để dành được tiền.

Mạc Mặc cười trừ giải thích: “Tôi muốn để dành tiền mua cho anh Tiểu Viễn món quà sinh nhật. Anh ấy vẫn luôn mong có một cái máy ảnh kỹ thuật số.”

Người đang yêu quả là vừa ngớ ngẩn vừa điên rồ. Đường Văn Minh không khỏi nhớ lại hần cũng từng có những ngày tháng điên rồ như thế, vậy nên trên đường về sắc mặt hần không được tốt lắm.

Mạc Mặc những tưởng là hần vì bị cậu lừa hoài nên không vui, cũng không dám lên tiếng, buồn buồn bước theo sau.

Khi bước đến đầu cầu thang, Đường Văn Minh nhìn cậu nói: “Lúc cậu nghèo đến không có cơm ăn thì có thể tìm đến tôi, bao cậu ăn thêm vài bữa tôi cũng chẳng nghèo thêm được đâu.”

Nghe thế, Mạc Mặc cười híp cả mắt.

Đường Văn Minh đột nhiên cảm thấy cậu không giống con khỉ hoang nữa. Đây rõ ràng là nụ cười của hồ ly.

Sau đó, Mạc Mặc cũng thật không khách khí với hắn, cách hai ba hôm lại qua tìm hắn khao cơm, khiến nhân viên phục vụ ở các tiệm ăn gần trường mỗi lần thấy Đường Văn Minh đến một mình lại hỏi cùng một câu: “Sao em trai anh không đến?”

Chú thích

[1] 1/10 là ngày quốc khánh Trung Quốc.

[2] Trương Gia Giới: Một thành phố phía tây bắc tỉnh Hồ Nam – Trung Quốc.

6. Chương 6

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh, Bạch Nhật Mộng

Một tây tháng mười trời mưa cả ngày. Mưa tuy không lớn, nhưng cứ tí tách tí tách kéo dài mãi. Bên ngoài trời rất u ám, buổi trưa mà nhìn cứ tưởng là trời đã tối.

Đường Văn Minh ngồi trước máy vi tính, mở loa thật lớn để chơi CS.

Trong kí túc xá chỉ còn mình hắn. Hai tên ở bản địa chiều hôm qua đã về nhà rồi. Tần Xuyên cùng mấy người bạn cùng nhau lái xe xuống hồ Thanh Hải chơi. Duẩn Húc biết chuyện, mặt dày đi theo luôn.

Đường Văn Minh nhìn thời gian, bọn Mạc Mặc chắc đã đến Trương Gia Giới rồi. Hôm qua lúc nhàn rỗi hắn có lên mạng tra qua, chỗ Trương Gia Giới thời tiết vẫn tốt.

Cùng lúc với động tác click chuột trái thành công đánh bại một tên thổ phỉ, cửa kí túc xá bị đẩy mạnh ra. Tiếng cửa va vào tường vang lên cùng với nổ tiếng súng phát ra từ bộ loa vừa vụn kết hợp một cách hoàn hảo.

Đường Văn Minh đang nghĩ không biết tên nào quên đem đồ về lấy. Quay đầu qua, lại thấy Mạc Mặc đứng ngay trước cửa nhìn hắn cười. Những cọng tóc ngắn cùn cùn trên đầu còn lấm tấm nước mưa.

“Sao anh thăm hại vậy? Bị bỏ lại phòng không nhà trống à.” Mạc Mặc nói rồi đặt mông ngồi lên giường của Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh liếc qua cái quần jean ướt sũng của cậu, nhăn mày hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

“Không đi nữa!” Mạc Mặc ngửa người ra sau, hướng giường của Đường Văn Minh thoải mái nằm xuống.

“Sao, không nở xa tôi?” Đường Văn Minh cười cười.

“Đừng có mơ!” Mạc Mặc lườm hắn.

“Anh Tiểu Viễn có chuyện đột xuất không đi được, tôi cũng hết muốn đi.”

Đường Văn Minh ‘ừm’ một tiếng.

Mạc Mặc cười: “Họ đi ngoại khóa rồi, nhưng anh ấy bảo sẽ đem đặc sản về cho tôi.”

Đường Văn Minh quay đầu tiếp tục chơi game. Quyết định xem cái tên hoa si vô tích sự đang ngáp trong bể tình này như không khí.

“Này, sao anh không về nhà? Chẳng lẽ bị tôi ăn mặt đến không còn tiền trở về sao?” Mạc Mặc từ đầu giường lôi ra một quyển tạp chí, đưa lên trước mặt đọc.

“Vẫn chưa tới mức đó. Cũng chẳng có gì, chỉ là không muốn về đó. Một lăm!” Đường Văn Minh đáp, cùng trong lúc đó một tên thổ phỉ ngã xuống.

Mạc Mặc tặc lưỡi: “Tôi nói sao mấy người lại khoái xem cái loại tạp chí đầy rẫy hình khoả thân của phụ nữ thế?” Vừa nói vừa chỉ vào cuốn tạp chí, rồi vứt ra cuối giường một cách ghê tởm. Tư thế ấy, biểu cảm ấy, cứ như trên quyển tạp chí có virus gây ung thư vậy.

Đường Văn Minh liếc nhìn cuốn tạp chí trong bộ sưu tập sách của Duẩn Húc, cười bảo: “Sao? Chẳng lẽ chúng tôi cũng phải giống như cậu, nhìn mấy cơ bắp loã lồ của bọn lão già chảy nước miếng à?”

Mạc Mặc méo miệng ngồi dậy.

“Ê, ở đây chán quá, qua nhà tôi chơi đi.”

Mẹ của Mạc Mặc là một mỹ nữ, người kén chọn như Đường Văn Minh rất ít khi khẳng định về diện mạo bên ngoài của một người phụ nữ như thế.

Mẹ Mạc Mặc nấu ăn quả rất là ngon. So với tiệm ăn gần trường trưa nào cũng có người xếp hàng mua thì ngon vô bờ bến.

Mẹ Mạc Mặc rất thân thiện, thích nói đùa. Nhưng không nói về mấy đề tài cũ rích mà đều là những đề tài ưa thích của mấy đứa thanh niên. Ví dụ như bộ phim điện ảnh mới công chiếu, ca sĩ mới nào đó hát rất khó nghe.

Đường Văn Minh tiếc nuối thở dài: “Mẹ cậu tốt thật, tốt hơn mẹ tôi nhiều.”

Mạc Mặc cười giọng như hồ ly: “Sao, anh nhịn không được yêu thầm mẹ tôi rồi à?”

Đường Văn Minh thành khẩn gật đầu.

“Xin lỗi, anh sinh trễ mười chín năm rồi.” Mạc Mặc cười cười, “tôi và mẹ trông rất giống nhau mà. Anh có muốn suy nghĩ lại không?” Dứt lời cậu liền hướng hẳn phóng điện.

“Không hứng thú.” Đường Văn Minh quay đầu xem tivi, “hơn nữa cậu đã là hoa có chủ rồi.”

Mạc Mặc cười khúc khích.

Hôm đó mẹ Mạc Mặc rất nhiệt tình giữ Đường Văn Minh ngủ lại nhà.

“Con xem trời cũng tối rồi, lại mưa nữa, đi về thì không tiện lắm đâu. Vả lại kí túc xá còn có mình con, cô đơn lắm. Ở lại nhà đi cho vui. Ba Mạc Mặc đi công tác rồi, hai đứa con ở nhà có thể làm bảo tiêu cho dì không phải sao? Được rồi, đừng về nữa. Mạc Mặc hiếm khi mới dẫn bạn về, nó nhất định không nỡ để con đi! Đúng không, con trai?”

Mạc Mặc né đôi tay tính vuốt đầu cậu của mẫu thân đại nhân: “Mẹ đừng cứ vuốt đầu con mãi! Cứ như vuốt cún cưng ấy!”

Cậu ôm chặt đầu nói với Đường Văn Minh: “Anh đừng có khách sáo nữa, ở lại đi, không tính tiền phòng, ăn uống thoải mái, còn có hướng dẫn viên chuyên nghiệp dẫn anh đi chơi! Chuyện tốt như thế, anh đi đâu mà tìm?”

Chống cự không nổi lời mời nhiệt tình của hai mẹ con, Đường Văn Minh nói tiếng cảm ơn rồi ở lại nhà Mạc Mặc. Lần ở lại này, đã ở đủ bảy ngày nghỉ quốc khánh.

Ban ngày ngủ đến khi tự tỉnh, tiếp đó cùng Mạc Mặc đi du ngoạn khắp thành phố. Từ những di tích lâu đời như Lầu Chuông, Tháp Trống, Tường Thành, Bi Lâm, Tháp Đại Nhạn ... đến những nơi mới xây trong hai năm gần đây như Quảng Trường Bắc, Phù Dung Viên, Viện Hải dương, Thảo cầm viên, ... Tóm lại trong bảy ngày này, toàn thành phố cũng đi gần hết được bảy, tám phần rồi.

Buổi tối, hai người còn hăng hái rủ nhau đi tìm những món ăn vặt đặc sắc. Dem nguyên con đường Hồi giáo ăn từ Nam ra Bắc lại từ Bắc ăn trở vào Nam. Mì lạnh, sandwich, canh màn thầu, bánh xép, thịt nướng ... kể cả bánh bao canh của tiệm Cổ Tam cũng ăn qua một lần.

Về đến nhà, hai người kẻ thì nằm trước cái desktop, người thì khư khư cái notebook, đấu CS, Warcraft, QQ Đường và cả Popkart nữa.

Mạc Mặc ưỡn người mở miệng cười: “Cao thủ ra tay, sao mà vượt qua được.”

Trò chơi kết thúc, cậu bức bối cầm quả táo chọi thẳng vào Đường Văn Minh như thể mình vừa ném đi một quả bom vậy: “Anh nhường tôi một chút thì chết à!”

Đường Văn Minh chụp lấy quả táo cắn một miếng, nói ngắn gọn: “Đăng cấp không giỏi, không trách người khác được.”

Mạc Mặc một hơi uất tức hết bảy ngày, nhưng đến cuối cùng cậu vẫn đầu không lại người ta.

Ngày đầu tiên trước khi ngủ, Đường Văn Minh liếc Mạc Mặc một cái: “Cậu đừng nhân lúc tôi ngủ mà tấn công nha.”

Mạc Mặc giơ móng vuốt khỉ ra quào, nhưng chỉ chạm được vào cánh cửa.

Ngày thứ hai, Mạc Mặc cướp lời trước nhằm áp chế Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh tỉ mỉ đánh giá một vòng: “Cậu phẳng quá, tôi không thích.”

Tiếp đó, Mạc Mặc không nói gì, hậm hực bước vào phòng ngủ.

Còn Đường Văn Minh thì tâm trạng rất tốt ngủ kế phòng cậu.

Hôm khai giảng, mưa cuối cùng cũng tạnh. Chỉ là mọi người đều không còn tâm trạng nghe giảng, ai cũng thì thào thảo luận những thứ mắt thấy tai nghe trong bảy ngày qua. Vị giáo sư già ở trên bảng vừa thực hiện công thức khai triển Maclaurin vừa thở dài.

Duẩn Húc ngồi cạnh Đường Văn Minh nói luôn miệng họ đã đi những nơi nào chơi, ăn những gì, lúc ăn cơm Tiểu Xuyên gấp thức ăn cho anh vân vân. Có điều anh chàng không nói món người ta gấp cho là miếng thịt béo ngậy đến độ mỡ chảy cả ra. Nhưng dù sao thì cũng ăn rồi, dù miệng có buồn nôn thì vẫn thấy ngọt vào tận tim.

Đường Văn Minh nhàm chán ngáp dài, một bên tai vẫn đang đeo headphone.

Đột nhiên, hần quay đầu lại lườm Duẩn Húc: “Vừa nãy anh mới nói gì?”

Duẩn Húc bị ánh mắt rực lửa của hần dọa sợ hết cả hồn, anh cũng có nói gì đâu. Chẳng qua là đột nhiên nhớ đến, chen thêm câu ở hồ Thanh Hải bắt gặp phụ đạo viên với bạn gái đi chung thôi. Hần có cần phản ứng kịch liệt thế không? Mới đó thôi mà đã giận dữ ra mặt rồi.

Kết quả là Đường Văn Minh nghe xong, đeo luôn bên tai nghe còn lại, nhìn vào sách nguyên tiết nhưng một trang cũng không có lật qua.

Duẩn Húc gãi đầu tự hỏi, lão đại uống nhầm thuốc gì à?

7. Chương 7

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh, Bạch Nhật Mộng

Trưa hôm ấy, lúc Mạc Mặc lon ton chạy lại, Đường Văn Minh đang tì người trên ban công hút thuốc.

Mạc Mặc vừa hươ tay áo xua đi khói thuốc vừa cần nhằn: “Sao anh không đóng cửa ban công? Khói thổi ngược vào hết rồi nè.”

Đường Văn Minh nhìn cậu, dụi tắt điếu thuốc còn thừa hơn nửa trong tay, bước vào phòng.

“Lại ăn thử thịt bò khô đi này. Anh Tiểu Viễn mang từ Thanh Hải về đây.” Mạc Mặc tâm trạng rất tốt đẩy cho hần một bao lớn thịt bò khô.

Đường Văn Minh không nhận, ngược lại còn nắm chặt lấy cổ tay Mạc Mặc. Hần chau mày nhìn chằm chằm vào sợi dây trang sức được kết từ những sợi tơ đỏ chói mắt: “Cái này chắc là anh ta tặng.”

Mạc Mặc không để ý đến sắc mặt rất ư là không thân thiện của hắn, chỉ chìm đắm trong niềm hạnh phúc của riêng cậu mà mỉm cười gật đầu.

“Nhưng chỉ có một sợi, không thể cho anh được.”

Đường Văn Minh hừ một tiếng: “Ai thèm thứ hàng ven đường xấu xí đó chứ!”

Mạc Mặc cũng không để ý đến lời chê bai của hắn, bĩu môi bảo: “Đồ kị chứ gì.”

Hai người họ cùng nhau ngồi xem đĩa DVD mà Đường Văn Minh mượn của người khác, The Age Of Innocence . Lúc phim chiếu xong, hai người họ cũng đồng thời hợp sức giải quyết hết bao thịt bò khô.

Mạc Mặc tựa vào lưng ghế than thở: “Anh bảo sao nam nữ nhân vật chính lại phải làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn đến vậy? Yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, cần gì phức tạp hóa vấn đề! Vả lại hai người rõ ràng là yêu nhau, nhưng khi ở bên nhau lại ngượng ngịu, bức bối như thế, chẳng lẽ phải đến lúc không thể cùng nhau được nữa mới cảm thấy dễ chịu à?”

Đường Văn Minh nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đầy oán giận của cậu, nhẹ giọng bảo: “Đời người vốn dĩ có nhiều chuyện không như ý. Đôi khi không phải chỉ cần có tình yêu là đủ, mà còn phải xem xét nhiều vấn đề khác nữa. Có thể như thế đối với họ lại tốt hơn, dù sao thì họ vẫn còn yêu đối phương, chỉ là đối một phương thức khác để yêu thôi.”

“Tôi không tin! Nếu đã yêu nhau thì nhất định muốn ở bên nhau. Tôi thật không tin có cái loại yêu trong xa cách chết tiệt đó đâu!” Mạc Mặc kích động phản đối.

Đường Văn Minh không lên tiếng mà chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Mạc Mặc à, nếu cậu cứ bướng bỉnh thế, khờ khạo thế thì người chịu khổ chỉ có mình cậu thôi.

Cho đến khi Mạc Mặc rời khỏi, Đường Văn Minh rút cuộc cũng không mang những lời hắn nghe được từ nơi Duẩn Húc thuật lại cho cậu. Chẳng hiểu sao hắn thấy không nỡ, không muốn trông thấy dáng vẻ tiêu tụy của cậu. Thế là hắn chuyển hướng sang người kia.

Liêu Bác Viễn nói tiếng mời vào, từ trước màn hình quay đầu lại. Thấy người đến là Đường Văn Minh, trong mắt anh ta lóe lên tia kinh ngạc, tiếp đó rất khách khí mời Đường Văn Minh ngồi, mỉm cười hỏi hắn có việc gì không.

Đường Văn Minh không ngồi mà đứng nhìn Liêu Bác Viễn ở trước mặt. Dáng vẻ cao to của hắn phủ một lớp bóng mờ lên thân thể anh ta.

“Thầy Liêu, nghe nói anh đã có bạn gái. Bắt cả hai tay thì không tốt lắm đâu.”

Đường Văn Minh nhàn nhã nói, nhưng lại thấy nét mặt của Liêu Bác Viễn rõ ràng có chút không được tự nhiên.

“Tôi không hiểu ý cậu.” Liêu Bác Viễn đẩy đẩy cặp kính, sắc mặt trông cũng không được tốt lắm.

“Vậy cũng tốt. Chúng ta thẳng thắn với nhau nhé. Xin hỏi giữa anh và Mạc Mặc có quan hệ gì?”

Liêu Bác Viễn ngạc nhiên ngẩng phắt lên nhìn hắn, tiếp đó ánh mắt anh ta lại hoảng hốt lẩn tránh.

“Mạc Mặc à, tôi luôn xem cậu ta như em trai của mình.”

“Em trai ư?” Đường Văn Minh nhún vai. “Nhưng tôi chắc chắn sẽ không lên giường với em trai của mình.”

Sắc mặt Liêu Bác Viễn từ đỏ chuyển sang trắng bệch. Qua vài giây sau mới gắng gượng nói: “Loại chuyện vô căn cứ như vậy không thể nói bừa, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Mạc Mặc.”

Đường Văn Minh muốn cười lắm, thật ra anh sợ ảnh hưởng đến anh thôi chứ gì.

Ra khỏi phòng làm việc, tâm trạng của Đường Văn Minh vẫn có chút khó chịu. Hắn chẳng rõ kể từ khi nào mình lại thích đi lo chuyện bao đồng nữa? Vả lại còn ra mặt vì thứ chuyện nhảm nhí như vậy. Nhưng nếu như không làm thế, hắn lại cảm thấy không yên tâm.

Cuộc chuyện trò tâm bình khí hoà cộng thêm cái nội dung gần như hù dọa đó hình như cũng có tác dụng. Mạc Mặc vẫn như cũ chìm đắm trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của cậu. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười vô tư

chẳng chút sầu lo ấy, tuy rằng Đường Văn Minh vẫn nhịn không được lườm cậu, nhưng đồng thời cũng hi vọng cậu có thể cười như vậy mãi.

8. Chương 8

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh, Bạch Nhật Mộng

Mùa đông ở thành phố này vẫn hay đến sớm. Vào đầu tháng mười một, trận tuyết đầu tiên đã rơi.

Trận tuyết này khiến Đường Văn Minh có chút thất vọng. Hắn vốn tưởng rằng đến một thành thị phương Bắc thì có thể nhìn thấy bầu trời trắng xoá, mọi cảnh vật đều khoát lên mình màu tuyết trắng. Vậy mà rốt cuộc chỉ là cơn mưa tuyết lất phất rơi. Cảnh tuyết không có, cảnh bùn thì có. Đường Văn Minh nhìn xuống dưới lầu chỉ thấy mỗi mặt đất đầy bùn do cơn mưa tuyết và bụi bẩn đồng sản xuất, thật không muốn ra khỏi nhà.

Đang lúc phiền chán, cánh cửa đột nhiên bị đập ra từ bên ngoài với một lực rất lớn. Đường Văn Minh nhìn chằm chằm vào dấu giày dính bùn rất bắt mắt trên cánh cửa nhạt màu, không khỏi chau mày lại.

“Nguyên ngày ở trong kí túc, anh không sợ bị mốc meo luôn à?” Mạc Mặc vỗ vai Đường Văn Minh: “Đi thôi, để tôi dắt anh ra ngoài chơi!”

Hôm nay trời vừa sáng, Duẫn Húc đã nhắc mông chạy ra khỏi cửa. Thật ra thì từ rất lâu trước kia anh ta đã bắt đầu có triệu chứng từng từng rồi, chỉ là hôm nay trình độ lên cơn đã đạt đến mức trước nay chưa từng có. Thực ra cũng rất đơn giản, hôm nay là sinh nhật Tần Xuyên. Thế nên Đường Văn Minh cũng đoán được Mạc Mặc đến tìm hắn là vì chuyện gì.

“Cậu muốn mượn hoa kính Phật à?” Đường Văn Minh cười.

Mạc Mặc lè lưỡi: “Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Xuyên, chị ấy nói người đồng thì càng vui, nên bảo tôi gọi thêm người nhà cùng đi. Thế là tôi liền nghĩ đến anh!”

“Hình như tôi có phải là gia quyến của cậu đâu?”

Mạc Mặc vò vò đầu, lúng túng giải thích: “Họ không biết quan hệ giữa tôi và anh Tiểu Viễn. Việc này nếu truyền ra ngoài đối với anh Tiểu Viễn chẳng có gì tốt cả, anh ấy còn muốn ở lại trường làm giáo viên. Vả lại chuyện của tôi với mấy đứa bạn ở ngoài, anh ấy cũng không rõ cho lắm. Thật ra chỉ có đám Tiểu Xuyên và anh biết quan hệ giữa tôi với anh ấy mà thôi.” Cậu nồn nóng nhìn Đường Văn Minh: “Vậy rốt cuộc là anh có đi hay không?”

Đường Văn Minh cười cười: “Thì đi.”

Ngoài trời hãy còn hơi lạnh, gió tạt vào mặt cảm giác lành lạnh, ran rát.

Mạc Mặc hơi rụt người lại, e dè hỏi Đường Văn Minh xem nếu như họ cùng nhau mua chung món quà tặng Tiểu Xuyên thì có được không.

Đường Văn Minh chau mày nghĩ thầm: “Hóa ra đến tìm tôi là vì muốn tôi bỏ tiền ra à.”

Mạc Mặc vội vàng giải thích, bảo rằng cậu chọn được một món muốn tặng Tiểu Xuyên, nhưng giá đắt hơn dự tính nên mới muốn mua chung với hắn.

Đợi đến khi Đường Văn Minh thấy món quà đó, trên mặt không khỏi hơi co giật. Nhưng Mạc Mặc vẫn khăng khăng đòi mua, còn vỗ ngực bảo đảm Tiểu Xuyên nhất định sẽ thích. Cuối cùng, hắn chỉ còn cách cắn răng đi mua cái thứ mà theo Mạc Mặc là món quà lý tưởng ấy.

Lúc đi ngang qua một tiệm khác, hắn tự móc hầu bao mua một đôi găng tay và chiếc khăn choàng, về mặt bực bội ném cho Mạc Mặc: “Tay chân gì cứ rụt cả lại, nhìn là thấy khó chịu!”

Mạc Mặc bĩu môi, vừa choàng khăn vừa lẩm bẩm: “Sao lại là màu kem? Tôi thích màu lam hơn.”

Kết quả không ngoài dự đoán lãnh trọn tia lườm của Đường Văn Minh.

Phòng nhà Tiểu Xuyên tương đối lớn. Nhưng tụ tập hết mười mấy đầu người cũng trở nên có chút chật hẹp.

Bạn của Tiểu Xuyên bắt luận nam nữ, ăn diện cũng gần như cô, trong mắt Đường Văn Minh chỉ là một bọn lố lăng. Không chỉ có thị giác, bộ loa trong phòng, ti vi, vi tính, nhạc cụ, tất cả những thứ có thể phát ra tiếng đều đang khiêu chiến tới đa thính giác của hắn.

Mạc Mặc dường như đã quen với những hoàn cảnh như thế này, với mọi người xung quanh vẫn nói chuyện vui vẻ. Đường Văn Minh hiếu kì, ổn như vậy, họ có thật nói được gì không? Nghi vấn của hắn rất nhanh liền có lời giải đáp.

Khi một tên lưỡng tính phấn son đầy mặt tựa vào tai hắn dùng một giọng khàn khàn mời hắn ra nhảy một bản, giọng nói rõ ràng lọt bên tai khiến cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Còn chưa đợi Đường Văn Minh cự tuyệt, Mạc Mặc đã nhảy xổ đến như cảnh khuyến.

“Lâm Gia! Anh đừng có phát tình bừa bãi, hắn không có hứng thú với anh.”

Cái tên Lâm Gia đom đóm cười mỉm quyến rũ bảo: “Người của em đây à?”

Bị anh ta nói như thế, cộng thêm tiếng hò hét của những người xung quanh, trên mặt Mạc Mặc khó khăn lắm mới có tí ửng hồng. Liên lụy Đường Văn Minh cũng cảm thấy trên mặt nóng ran.

Sau khi Mạc Mặc giải thích nhiều lần, tên đom đóm ấy mới phẩy phẩy tay rồi bỏ lại câu: “Không cần nói nữa, hiểu mà.” Khiến Mạc Mặc và Đường Văn Minh đều cảm thấy buồn bực.

Đường Văn Minh cũng coi như mở mang kiến thức. Hắn luôn nghĩ Mạc Mặc cũng gọi là tương đối phô trương rồi. Không ngờ hôm nay gặp một người còn khoa trương hơn! Cái tên Lâm Gia đó cả đêm có chuyện không chuyện cũng nhìn hắn liếc mắt đưa tình, khiến hắn nguyên buổi cứ nổi da gà.

Duẩn Húc vẫn đang bận xoay như chong chóng bên cạnh Tiểu Xuyên, tận tâm tận lực giúp đỡ người ta.

Mạc Mặc thì thâm vào tai Đường Văn Minh: “Anh bảo Tiểu Xuyên có giống Từ Hy không? Lúc đó Duẩn Húc chính là Lý Liên Anh!”

Chỉ một câu nói đã khiến Đường Văn Minh nhin cười đến nội thương.

Sau đó lúc mở quà, hắn mới biết rằng nội y mà họ cùng mua tặng thật không đáng nhắc đến, quà của những người khác càng lố lăng hơn. Trong khi đó, món quà bình thường ngược lại nhìn vào lại thấy có chút kì quái. Diễn hình như món quà của Duẩn Húc – một con terapanda đen trắng rất lớn.

Dù không tính việc Tiểu Xuyên đã qua cái tuổi ôm loại đồ chơi này thì với tính cách của cô cũng rất không thích hợp. Đường Văn Minh đang suy nghĩ thì kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh Tiểu Xuyên chủ động hôn Duẩn Húc!

Một nụ hôn ấy làm mọi người xung quanh lại hét ầm lên.

Không biết bị ai xô phải, môi của Đường Văn Minh chạm vào một vật thể mềm mại ẩm áp. Nhìn kĩ phía trước thì thấy đôi mắt mở đến không còn lớn thêm được nữa của Mạc Mặc.

9. Chương 9

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh, Bạch Nhật Mộng

Trời vừa chớm đông, thời gian như bỗng dừng trôi qua rất nhanh. Vẫn chưa có cảm giác gì, cũng như chưa kịp chuẩn bị thì tuần thi cử đã cứ thế ập đến. Tựa như đang bước đi trên con đường rợp bóng cây, rồi đột nhiên một nắm tuyết trên cành khô rơi xuống, phủ lên chiếc áo khoác màu xanh thẫm của Đường Văn Minh.

Ước chừng đã nửa tháng rồi hẳn không gặp Mạc Mặc. Nửa tháng nay Đường Văn Minh bận bịu với việc bổ sung cho đầy đủ bài tập của các môn, nào là luận văn, nào là báo cáo thí nghiệm, vân vân. Còn khoa của Mạc Mặc lại càng phiền phức hơn nữa, bài tập hội họa, bài tập thiết kế, bài tập sáng tạo, vân vân và vân vân, đều đang yêu cầu thẩm hạch. Trong khoảng thời gian này, người ở thư viện và phòng tự học càng ngày càng đông, xem ra nước tới chân mới nhảy trên cơ bản là bí quyết của tất cả học sinh trước kì thi cử.

Ngày hôm ấy, Đường Văn Minh một mình ngồi ở vị trí sát cửa sổ trong phòng tự học trên tầng ba của thư viện, chán nản lật qua lật lại cuốn “Triết học Mác – Lênin” trong tay. Thỉnh thoảng hẳn lại nhìn ra khung cảnh mênh mông tuyết trắng ngoài cửa sổ. Tuyết rơi rồi, và lại trận tuyết này chẳng nhỏ tí nào. Thứ vật thể nhẹ hẫng trắng muốt như lông ngỗng chậm rãi rơi xuống nơi thế giới bên ngoài cửa sổ.

Có điều, hẳn ngồi ở đây không phải vì muốn thưởng thức cảnh tuyết rơi, mà là vì hơi ẩm khi tựa sát người vào tường.

Đợi đến lúc hẳn quay mặt lại mới phát hiện ở cái bàn trước mặt, chỗ ngồi đối diện với hẳn, đang ngồi hai người mà hẳn quen biết. Một người là Mạnh Kha – kẻ đánh nhau với hẳn trong giờ quân sự, người còn lại là bạn hoa khôi của hệ mà khoảng thời gian trước còn có lời đồn đãi về chuyện giữa cô và hẳn. Hai người bọn họ ngồi cạnh nhau đọc sách, dáng vẻ chăm chỉ hết sức.

Đột nhiên, Mạnh Kha ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt Đường Văn Minh cười đầy ẩn ý.

Đường Văn Minh không biết nụ cười đó của anh ta có hàm ý gì, chỉ là hẳn không thoải mái. Con người Mạnh Kha vốn đã làm hẳn cảm thấy phiền lòng. Đường Văn Minh không cho rằng hẳn là một cao thủ giao tiếp, nhưng cũng không tới nỗi bị người khác tẩy chay trong hoàn cảnh mới. Đến đại học K, người đầu tiên gạt bỏ hẳn chính là Mạnh Kha.

Giả sử bạn đang đi trên đường, thấy đối diện có một người đang đi qua, có lẽ cũng có thể từ tiềm thức vô cớ cảm thấy đáng ghét, nhìn không thuận mắt. Đường Văn Minh nghĩ chắc mình chính là loại người Mạnh Kha nhìn không ưa, đồng thời hẳn cũng không ưa Mạnh Kha. Con trai mà, nhìn không thuận mắt thì cứ đánh nhau một trận! Một cách giải quyết rất trực tiếp. Tuy nhiên, Mạnh Kha luôn làm hẳn cảm thấy gian gian. Chính là cái loại rõ ràng không vừa lòng lại không nói ra lời, âm thầm làm con người bạn trở nên xấu đi. Có điều đối với Đường Văn Minh mà nói, sức sát thương của Mạnh Kha vẫn không đủ, hẳn có thể trực tiếp bỏ qua.

Lúc tin nhắn của Mạc Mặc được gửi đến, Đường Văn Minh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Hắn đứng dưới mái hiên, nghĩ xem có nên bước thẳng ra bầu trời đầy tuyết ngoài kia hay không.

Đột nhiên, một cây dù đưa qua. Mạnh Kha trầm mặt, không nói tiếng nào, chỉ mở dù che cho hệ hoa, hai người vai kề vai đi trên đất tuyết.

Cũng may nhờ có cây dù của Mạnh Kha mà Đường Văn Minh mới có thể giữ cho cả người khô ráo khi đến lầu hai của phòng thiết kế nghệ thuật hội họa.

Mạc Mặc cười một vẻ như vừa lượm được tiền: “May là anh đem theo dù, không thì tôi chỉ có thể bụng đói mắt kệt trong này rồi”.

Trên đất tuyết, hai người để lại dấu chân cạnh nhau trên một vùng trắng xóa nhưng lại cách một khoảng nhất định.

Là Mạc Mặc cầm dù. Bởi vì chút bất lợi nhỏ về chiều cao nên Đường Văn Minh gián tiếp không thẳng cổ được. Hẳn liếc qua đôi vai không phủ tí tuyết nào của mình và cái áo khoác len đã thấm tí ướt của Mạc Mặc, co co đầu lại.

Trưa hôm ấy tuyết rơi càng dày, họ chỉ đành ngồi trong kí túc xá đọc sách. Hai tên bản địa mấy hôm trước đã về nhà trú đông, còn Duẩn Húc lại đi tìm Tiểu Xuyên rồi. Vì thế, trong kí túc chỉ còn lại hai người bọn

họ.

Hai người ngồi đối lưng lại với nhau đọc sách, ngoại trừ âm thanh thỉnh thoảng quạt nước mũi của Mạc Mặc và tiếng gõ nhẹ bút lên bàn theo thói quen của Đường Văn Minh thì chẳng còn âm thanh nào nữa cả. Bầu không khí tĩnh lặng như thế khiến Mạc Mặc cảm thấy có hơi bức rút, rồi lại vô duyên vô cớ bực mình. Mỗi lần cậu chịu không nổi tính quay mặt lại chuyện trò vài câu với Đường Văn Minh, nhìn thấy bóng lưng của đối phương yên ắng nằm gục trên bàn, chỉ còn cách bĩu môi quay đầu về.

Bỗng dưng một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên đánh tan bầu không khí tĩnh lặng. Mạc Mặc chạy ra ban công nghe điện thoại, chỉ chốc sau lại chạy trở vào, tay chân luống cuống thu dọn đồ vật trên bàn.

Đường Văn Minh xoay người lại hỏi: “Chuyện gì thế?”

Mạc Mặc cúi mặt vừa thu dọn vừa nói: “Anh Tiểu Viễn có người bạn phải về quê, muốn tặng người ta một ít đặc sản. Nhưng anh ấy đang ở trong phòng thí nghiệm không thể đi được, nên bảo tôi đi mua giúp.”

Đường Văn Minh trông ra ngoài cửa sổ, ở bên ngoài, bông tuyết đã lớn như chiếc lông ngỗng, rơi trắng xóa cả mặt đất.

“Cậu bệnh sao. Tuyết rơi dày thế này, chắc đến xe buýt cũng không chạy nữa là. Cậu tính đi bằng gì nào?”

Mạc Mặc cười cười: “Vậy cho tôi mượn xe đạp của anh đi.”

Đường Văn Minh ném chìa khoá cho cậu, còn có thêm một chiếc áo khoác chống thấm thật dày.

Mạc Mặc đón lấy, nhìn hẩn cười cười bảo: “Cảm ơn nha! Lúc về mang cho anh mấy món đặc sản ngon ngon!” Nói rồi chạy như bay ra ngoài.

Đường Văn Minh nhào người trên ban công, lặng ngẫm trong cảnh tuyết phủ mênh mông ấy, một chiếc xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo tiến về phía trước, buồn bực rút ra một điều thuốc rồi châm lên.

10. Chương 10

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Sau đó, Mạc Mặc hoàn trả chiếc xe và quần áo còn cười ngại ngùng: “Xin lỗi nha, không cẩn thận té một cái. Để tôi đền cho anh.”

Đường Văn Minh liếc qua chiếc xe tróc mất một miếng sơn lớn, cái yên xe méo hằn qua một bên, kể cả cái áo khoác rách mất một lỗ, lại nhìn nhìn những vết bầm tím xước da trên khuôn mặt Mạc Mặc.

“Không cần đâu.” _ Đường Văn Minh nói rồi đón lấy chìa khoá, đem áo khoác tùy tiện cuộn lại.

Mạc Mặc lắc lắc đầu, từ trong túi móc ra một gói đồ đưa cho hẩn.

Đường Văn Minh lấy qua, ngửi rồi ngửi, chau mày: “cái thứ gì đây?”

“Bánh hồng ấy. Anh chưa ăn qua sao?”

“Đây chính là đặc sản mà cậu mua?” _ Đường Văn Minh mặt đầy khinh miệt.

Mạc Mặc bất mãn khiêu nại: “Bánh hồng của tiệm này rất nổi tiếng á, tôi xếp hàng hơn tiếng đồng hồ mới mua được đó.”

Đường Văn Minh nhìn cậu một cái: “cậu bệnh à?”

Trong ánh mắt đó hình như không hoàn toàn khinh miệt, còn có những ‘thứ khác mà Mạc Mặc nhìn không ra.

Mới nói đi trước nha, còn chưa kịp quay người, thì bị kéo lại rồi.

Mạc Mặc chớp chớp mắt nghi vấn đầy mặt nhìn Đường Văn Minh.

“Đến kí túc xá của tôi đi.” — Đường Văn Minh nói xong liền kéo cậu đi.

“Nói đi, còn chỗ nào bị trầy nữa?”

Nửa cái mặt của Mạc Mặc vẫn còn đang co giật nhẹ vì phương thức thoa thuốc không đủ dịu dàng của Đường Văn Minh, nhưng mà cậu vẫn rất thành thật xắn tay áo và ống quần lên.

Ngay khuỷu tay phải và gối trái có vết bầm tím lớn như bánh bao.

Có phải tiểu não của cậu phát triển không ven toàn không nhỉ? Heo cũng thông minh hơn cậu nữa!” — Đường Văn Minh nói rồi thủ hạ không lưu tình mà thoa thuốc.

Mạc Mặc hít một hơi lạnh, lông mày chau thành một khối: “Anh thấy qua heo đạp xe đạp sao?”

“Gánh xiếc.” — Đường Văn Minh đầu cũng không ngẩng.

“Làm ơn đi, đó là gấu mà!” — Mạc Mặc lườm một cái.

“Số đặc biệt số đặc biệt!” — Duẩn Húc mặt đỏ tía tai la toáng lên xông vào cửa.

“Lão đại, lần này tôi đúng là nhanh tay lẹ mắt giành tấm vé này về cho anh đó!” — Nói rồi, một tấm vé cổng đập vang dội lên trên bàn trước mặt Đường Văn Minh.

“Í, Vé ca nhạc giảng sinh với người hâm mộ của Ngô Hựu San?” — Mạc Mặc vươn cổ nhìn tấm vé cổng, lại xoay đầu, cười hiêm hiêm nhìn Đường Văn Minh: “Nhìn không ra, anh là fan của cô ta a?”

Đường Văn Minh không thèm để ý cậu, nhưng tròng Duẩn Húc một cái không thương tiếc.

Duẩn Húc y cũ cười nhần tâm: “Lão Đại anh đừng có phủ định nha. Trong lúc huấn luyện quân sự, anh không phải vì bảo vệ danh dự cho thần tượng còn đánh một trận với Mạnh Kha sao.”

Mạc Mặc nghe xong cười một cách gian xảo.

Tối đó, Đường Văn Minh nằm trên giường, tay trái cầm vé cửa, tay phải cầm bánh hồng, vừa ăn vừa ngẩn ra.

Buổi ca nhạc với người hâm mộ này hẳn sớm đã biết. Một tuần trước, nguyên trường đã bắt đầu dán áp phích tuyên truyền. Còn có người trên đường phát áp phích nhét vào tay hẳn một tờ nữa. Hẳn cầm bước vào căn tin, ăn cơm xong ra, thì vẫn là trợ trợ một mình.

Khoảng thời gian này, hẳn cũng cố tình né tránh việc này. Tự lặp lại với bản thân, đã không còn gì liên quan đến mình nữa rồi. Nhưng mà, đến khi Duẩn Húc đem tấm vé cửa để trước mặt hẳn, hẳn rốt cuộc vẫn có chút do dự.

Đường Văn Minh thở dài, đem tấm vé cửa để dưới gối ngủ.

Có điều như vậy, vẫn không đủ để hẳn thoát khỏi trạng thái mất ngủ.

24 tháng 12, đêm bình an.

Đường phố tấp nập người qua lại và những cặp tình nhân trông rất ân ái và ấm áp yêu thương.

Đường Văn Minh lại cau mày ngồi trước cửa tiệm lẩu, thổi gió đông bắc, nhìn những vị trí đang chất tuyết trên đường. Mạc Mặc đứng bên cạnh vừa nhần tin vừa căn nhần đôi bụng.

Đường Văn Minh liếc qua cậu, phát hiện vết bầm tím trên mặt cậu đã lành hết rồi.

Chiều hôm nay bị Mạc Mặc lôi từ trong kí túc ra, nói là muốn mời hẳn ăn lẩu, Đường Văn Minh vốn là không tính đi. Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra trên đường có không bao nhiêu người, hẳn không muốn tham gia loại náo nhiệt này. Nhưng mà đợi Mạc Mặc cười rồi nói bỏ qua cơ hội này thì không còn cơ hội khác, hiêm khi anh Tiểu Viên của cậu với mấy bạn đồng nghiệp tụ tập ăn không có ở đây, cậu mới tốt bụng mời khách, Đường Văn Minh lập tức hết do dự đi theo ra đây.

Cảm giác rung rung, từ trong túi truyền vào trong tim.
Đường Văn Minh lấy điện thoại ra, nhìn nhìn bảng hiển thị cuộc gọi, số lạ.
Hắn do dự một hồi, rồi bắt máy lên.
“Alo”.
”Là em, Ngô Hựu San.”

11. Chương 11

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Mắt thấy một nồi thịt dê đã tới đáy rồi, Đường Văn Minh cũng chưa động đũa qua mấy lần.
Mạc Mặc có chút áy náy, giúp Đường Văn Minh gấp miếng thịt cá.
Đường Văn Minh nhấc mí mắt lên nhìn nụ cười đầy nịnh hót của cậu, chậm rãi bảo: ”Tôi không ăn thịt cá.”
Nói rồi, liếc mắt qua bên tay phải, chiếc điện thoại di động vẫn nằm yên lặng trên bàn.
“Anh xem điện thoại đủ no à?” Mạc Mặc thực sự nhin không được nữa, “Nếu anh có việc thì đi trước đi. Nhìn cái tướng giống mông trát kim vậy làm người ta thấy khó chịu!”
Đường Văn Minh chau mày, cái ngữ khí này sao mà quen thuộc thế a? Hình như ở đâu nghe qua.
Ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nịnh cười của Mạc Mặc, đột nhiên hiểu ra.
“Ê, bắt chước tôi nói là phải trả tiền bản quyền đó.”
Mạc Mặc nghiêng người về phía trước, xắn tay áo lên, cầm lấy cái gáo, chú tâm vào việc múc đồ ăn trong cái nồi sôi sục hơi nóng.
“Tôi nói, nếu anh thực sự không buông được, nhất quyết kêu cô ấy qua đây ăn chung là được. Tôi cũng không để ý.” Nói rồi, cậu nhún nhún vai.
Nhìn nhìn cái bản mặt như dân tị nạn của cậu, Đường Văn Minh muốn cười. Ai nguyện ý chạy qua đây ăn nước miếng của cậu chứ? Cũng chỉ có tôi mới không chê cậu!
Nhưng trước khi thoát ra khỏi miệng, ý nghĩ ấy thoáng qua não, anh lập tức đem lời nói đó xem như nửa li bìa nuốt trở vào.
Cảm giác mát lạnh mà bìa thuận theo thực quản chảy vào dạ dày, khiến hắn run lên một hồi, run từ dạ dày lây lan tới tất cả nội tạng.
Trong thời gian sau đó, Mạc Mặc buồn bực vừa ăn vừa cằn nhằn: ”Anh đừng uống nữa, ăn phụ tí đi. Sớm biết anh chạy qua uống rượu sầu thù tôi cũng không gọi nhiều món như thế rồi, no muốn chết.”
Đường Văn Minh không thèm để ý, cứ coi như một con ruồi ở bên cạnh kêu vo vo. Hắn quắc quắc tay, kêu phục vụ lấy thêm ba chai rượu qua. Tự đổ đầy cho mình, lại đổ cho Mạc Mặc một li.
“Cậu đừng lo ăn không, cạn một li.”
Mạc Mặc nâng li, nhìn cái bản mặt như rút tiền nhân dân tệ của Đường Văn Minh, buồn bực nói: ”Giáng sinh vui vẻ.”
Cụng li xong, nên ăn thì ăn, nên uống thì tiếp tục uống.
Hình ảnh cuối cùng còn rõ ràng trong mắt Đường Văn Minh, là xuyên qua cái hàng chai bìa rỗng nhìn thấy hai Mạc Mặc đang ăn lẩu.

Lúc mở mắt ra, ánh nắng đang vui vẻ xuyên qua cái rèm cửa mỏng màu trắng, rọi lên mặt và cánh tay để lộ ra ngoài tấm chăn màu trắng có chút ẩm ướt.

Đường Văn Minh buồn chán xoay người cuộn chăn, cái đầu như mới bị đánh một gậy, vừa đau vừa sưng.

Chiếc giường đơn y chang ở phía đối diện đã trống rỗng. Cái chăn màu trắng tương tự bị mở ra loạn xạ, vị trí trống ra có một khoảng lún hình người mơ hồ. Tiếng nước từ cánh cửa đóng hờ của phòng vệ sinh truyền ra.

“Anh tỉnh rồi à?” Mạc Mặc một bên lau hạt nước trên mặt, một bên cắn nhàn, “tôi còn tưởng tửu lượng của anh rất tốt chứ? Kết quả uống tới lắc lư qua lại. Không dám đem anh kéo về trường, cũng quá thời gian khóa lâu, vả lại anh còn uống tới một thân mùi rượu. Dì ở lâu mình dữ bao nhiêu đâu phải anh không biết! Tôi nghi ngờ cổ tới thời kì mãn kinh á. Đúng rồi, tiền phòng tôi lấy từ bóp tiền anh đó, tôi đem không đủ tiền, trả tiền cơm rồi thì không đủ nữa. Hôm qua anh còn ới nữa, quần áo tôi đưa cho phục vụ đem đi giặt rồi, một lát có thể sẽ đưa qua. Anh chịu khó bán khóa thân một hồi đi.”

Bô lô ba la một đồng, Mạc Mặc mới phát hiện Đường Văn Minh có chút không ổn. Nếu như là hồi đó, cậu nói chưa hết câu, chắc chắn Đường Văn Minh đã nhảy cẫng lên rồi!

“Ê, anh sao vậy?” Mạc Mặc huơ huơ tay trước mặt hẩn, nghĩ xem coi hẩn có khi nào có khả năng giống Trương Phi mở to mắt mà ngủ không.

Thực tế chứng minh, Đường Văn Minh cuối cùng không theo kịp Trương Phi. Kì thực, sự khoát đạt đó, họ đều không theo kịp.

Đường Văn Minh đẩy bàn tay loạn quạng của Mạc Mặc ra: “Hôm qua tôi nói hết rồi à?”

”Nói rồi.” Mạc Mặc gật gật đầu.

Đêm hôm qua, kéo anh lảo đảo đi trên con đường lớn, Đường Văn Minh bắt đầu kêu la. Hiếm khi nhiều lời như vậy, coi như đem những năm cao trung (cấp 3) của hẩn đã tường trình một cách rõ ràng.

“Tối qua, Ngô Hựu San gọi điện thoại lại, tôi bắt đã máy. Cô ấy nói sẽ đợi anh ở buổi ca nhạc, đợi tới khi nào anh đến.”

Đường Văn Minh không nói tiếng nào, chỉ là bò dậy, dùng khăn tắm quấn quanh thân thể chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót, chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Đợi Đường Văn Minh thay quần áo sạch sẽ xong, lúc kéo Mạc Mặc từ nhà trọ bước ra, đã vào trưa rồi. Cơn đói sớm đã thăng cấp thành cảm giác thiêu đốt của dạ dày rồi, đốt cháy một cách hừ không.

Mỗi người ăn một tô lớn thịt cừu hấp, toàn thân mới bắt đầu ấm lại.

Chân đạp trên đất tuyết cót két cót két vang lên, hai người cùng một tư thế dút tay vào túi áo, chậm chậm lảo đảo bước đi trong trường học.

“Anh vẫn là nên đi thi hơn. Nghe ra, cô ấy vẫn còn có ý với anh.”

“Tôi biết, thế nên tôi không muốn gặp cô ấy.”

Mạc Mặc ngẩng nhìn đồng tuyết bị gió thổi từ cành cây rơi trên bờ vai của Đường Văn Minh, nhưng hẩn lại giống như không có cảm giác gì hết, tiếp tục bước về phía trước.

“Hiện nay cô ấy là ca sĩ thần tượng, là anh sợ ảnh hưởng đến cô ấy, phải không?”

Đường Văn Minh cười cười: “Không hoàn toàn là vậy. Chủ yếu là tự mình tôi không muốn đứng bên cạnh một mặt trời rạng rỡ như cô ấy. Đồ kị hoặc là tính gia trưởng tác quái chẳng.”

Hẩn thành thật như thế, Mạc Mặc lại không còn lời để nói.

Lúc Đường Văn Minh về đến kí túc xá, ba người kia cũng có mặt. Chỉ là ánh mắt nhìn hẩn có chút kì quái. Còn chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, thì bị Duẫn Húc lôi ra ban công.

Đóng chặt cửa ban công, Duẫn Húc sầm mặt hỏi: “Lão đại tối hôm qua anh ở đâu?”

Đường Văn Minh chau mày nhìn anh, tôi ở đâu mắc mớ gì đến anh a?

Duẩn Húc ngó vào trong phòng, hạ thấp giọng nói: "Lão đại, hai anh em ta không có gì là không thể nói. Tôi hỏi anh câu này, anh đừng giận."

"Hỏi!" Đường Văn Minh ghét nhất nói chuyện vòng vo tam quốc.

"Cái đó, anh có phải là Gay?" Duẩn Húc hỏi chẳng khéo léo tí nào.

Gân xanh trên góc trán của Đường Văn Minh giật giật, cổ hạ thấp giọng: "những lời này là ai nói?"

Duẩn Húc khẩn trương giải thích: "Đây không phải là tôi nói a. Có người nói sáng nay thấy anh và Mạc Mặc tay trong tay từ khách sạn bước ra a." Nghĩa sắc mặt càng ngày càng đen của hắn, Duẩn Húc cũng càng ngày càng không thấp giọng, "Cộng thêm bình thường hai người cứ đi chung với nhau, những lời này truyền ra rồi, nói anh và Mạc Mặc là một đôi."

Đường Văn Minh nghiêng răng phát ra một câu: "Nhảm nhí!", đá một cái đẩy cửa ban công ra ngoài.

Còn lại Duẩn Húc uẩn khúc đứng yên tại chỗ, lại không phải là tôi đi tuyên truyền khắp nơi, nổi giận với tôi cái gì a!

Chỉ một buổi trưa ngắn ngủi, lời đồn đã lan ra khắp cả trường, cuối cùng đã biến thành kịch bản như sau:

Cặp tình nhân nam đồng tính đại học năm nhất, công khai muốn phòng sống chung ở ngoài trường

12. Chương 12

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Cả buổi trưa tâm trạng Đường Văn Minh rất khủng khiếp. Hắn cũng không biết là do bị con gái làm cho rối loạn hay là bị con trai quấy nhiễu nữa.

Sau đó hắn lảo đảo bước đi, đã đảo đến lễ đường thứ hai. Bên trong chật kín một đồng người chen ép nhau.

Trước kia Duẩn Húc nói qua, trong trường chỉ cần có đồ miễn phí đều sẽ có một đồng người chạy đi giành. Xem phim điện ảnh lộ thiên cũng một đồng người! Thảm cỏ không đủ ngồi, dọc theo con đường cũng có người ngồi!

Đường Văn Minh do dự một hồi, sờ sờ vào túi. Mới nhớ ra tấm vé cửa kia vẫn bị dè dưới cái gối của mình a!

Hắn quay mình tính đi, nhưng lại chạm mặt Mạnh Kha và hệ hoa vai kề vai bước đến.

Gật đầu với Mạnh Kha xong, hắn liền từ cái đài bên cạnh đi xuống.

Buổi trưa của hôm rơi trận tuyết lớn hắn đã đem đủ trả cho kí túc xá của đám Mạnh Kha rồi. Mạnh Kha không có ở đó, hắn bèn nhờ bạn cùng phòng của anh truyền đạt lời cảm tạ. Sau đó cũng chưa bao giờ gặp lại. Không ngờ rằng hôm nay lại gặp ngay trước cửa hội trường.

Đường Văn Minh dựa vào hành lang đằng sau lễ đường, lắng nghe âm thanh từ bên trong truyền đến, trong lòng nghĩ giọng hát của cô hay hơn so với trước nữa.

Đột nhiên một điều thuốc đưa đến trước mặt hắn, Mạnh Kha cười cười với hắn: "Làm một điều không?"

Hai người này, ánh phong cảnh mà đứng dựa vào một bên hành lang, nhả khói thuốc.

"Sao không vào?" Mạnh Kha nhả khói thành một vòng tròn.

Đường Văn Minh nhìn theo cái nhẫn vòng đó chậm rãi bay lên, chậm rãi tan ra, cuối cùng hòa với khói thuốc mà mình vừa mới nhả ra.

“Không có vé.” Đường Văn Minh trả lời một cách thành thực.

“Cái của tôi cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Lần trước những lời nói về cô ấy tôi xin lỗi.”

“Thôi, tôi không nên ra tay trước.”

Mạnh Kha liền cười: “Sao trở thành đại hội tự phê bình rồi.”

Đường Văn Minh khê cong khóe miệng xem như là đã cười rồi.

Tiếp theo sau, hai người họ cũng không nói chuyện, cứ đứng đó yên lặng như thế.

Đường Văn Minh không biết Mạnh Kha đang nghĩ tâm sự gì, nhưng tự mình hẳn đích thực là tư duy bản loạn.

Lúc nữ MC dùng một giọng rất trong mời Ngô Hựu San vì mọi người hát bài cuối cùng trong đêm nay, Mạnh Kha đứng thẳng người, phúi phúi chiếc áo len màu xanh dương trông rất mỏng manh.

”Tôi đi về đây.” Nói xong anh vỗ vai Đường Văn Minh, đi khỏi.

Buổi ca nhạc kết thúc rồi, đám người ồn ào náo nhiệt hồi hải từ trong lễ đường bước ra, vốn không chú ý đến Đường Văn Minh đang dựa vào hành lang phía sau.

Đợi mọi người đi gần hết, Đường Văn Minh mới móc điện thoại ra gọi một số.

“Anh ở đằng sau lễ đường.”

”Sao không vào?” Ngô Hựu San khuấy khuấy li cà phê bóc khói nghi ngút trong tay, nhìn nhìn Đường Văn Minh.

“Quên đem vé rồi.” Đường Văn Minh cười cười với cô, “Em hát càng ngày càng hay a.”

“Cảm ơn.”

Đường Văn Minh nhìn cô gái ngồi đối diện, mái tóc hơi cong, trang điểm rất nhạt. Đã không còn là vẻ mặt thanh tú năm xưa nữa. Nhớ hồi trước họ thường đi khắp nơi với một đám bạn. Đạp xe đạp, lưng đeo guitar, trên đường hát lên bài ca của người khác hoặc của chính mình viết. Lúc đó họ thích cười to la lớn, dấu chân của họ bước lên mọi góc ngách của thành phố. Họ và đám bạn đó đã từng hằng hái ước mơ thành lập một nhóm nhạc, ngày ngày ôm những âm nhạc họ yêu thích coi như cơm ăn.

Thực tế chứng minh, cái món đồ may mắn, thường chỉ có rất ít người có thể chạm được. Thế nên, vào năm ba cao trung lúc Ngô Hựu San ký hợp đồng với một công ti thu âm, nhóm nhạc của họ cũng tuyên bố giải tán.

Đường Văn Minh chọn một ngôi trường cách nhà rất xa, sự nhiệt tình đối với âm nhạc đã phai dần, cũng từ từ mất liên lạc với mấy người bạn trước kia. Trước lúc hải đi đã gọi mấy cuộc cho Ngô Hựu San. Hẳn nói, chúng ta chia tay đi.

Trong lúc hai người ngồi ngẩn ra suy nghĩ thì thời gian vẫn trôi qua, Đường Văn Minh nhìn nhìn thời gian, 11 giờ rồi.

”Tối rồi, để anh đưa em về.” Nói rồi chuẩn bị đứng dậy.

Ngô Hựu San lại đột nhiên nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của hải: “nói thêm vài câu với em đi.”

Thời gian sau đó, Ngô Hựu San đã nói rất nhiều, nói về công việc của cô, nói cô đi đâu đó trình diễn, nói làm đại diện cho cái món nào đó, nói có đạo diễn tính mời cô diễn vai nữ chính,... cô ấy nói rất nhiều việc có ý nghĩa. Nhưng mà, Đường Văn Minh biết, cô ấy không có nói cuộc sống dưới ánh đèn sân khấu, sẽ không dễ dàng vượt qua như cô ấy nói.

Cuối cùng cô hỏi, hiện tại anh còn thành lập nhóm nhạc không?

Đường Văn Minh cười cười, già rồi, không có tinh thần nữa, cũng chỉ có đôi khi tự mình chơi chơi.

Trầm mặc một lát, bên ngoài đột nhiên tuyết rơi.

Đường Văn Minh nghe Ngô Hựu San nói, hần thay đổi rồi.

Em cứ nghĩ rằng anh sẽ như em buông không được.”Ngô Hựu San cười cười,”Xem ra em đã không còn cách nào không nhẽo, kể khổ với anh nữa. Trong lòng anh sớm đã không còn vị trí nào thuộc về em. Hiếm khi em cố tình chạy qua đây vẫn nghĩ sẽ tái hợp với anh a.”Khi nói câu cuối cùng, cô bĩu môi, một dáng vẻ giả vờ thanh thản.

”Đường Văn Minh liền cười:”Em sẽ kiếm được người tốt hơn, thích hợp với em hơn.”

”Được rồi a, cho người ta một gây rồi lại dễ uống mật, chẳng ai như anh vậy!!”Ngô Hựu San cười cười lườm anh.

”Cuối cùng, tiễn cô ấy về khách sạn, ngắm nhìn bóng lưng đi khỏi cửa cô, Đường Văn Minh nói:”Em phải nỗ lực a, đừng để tụi anh mất mặt theo.”

Ngô Hựu San quay đầu vẫy vẫy tay với hần, ánh sáng của nụ cười bị đất tuyết phản xạ trông rất rạng rỡ:”Anh cứ đợi xếp hàng lấy chữ kí của tôi nha.”

Đường Văn Minh mở to đôi mắt nằm trên giường. Xoay người qua lại, lấy điện thoại ra nhấn một tin.

“Tôi đi gặp Ngô Hựu San rồi.”

”Làm lành với nhau rồi chẳng?”tin nhắn của Mạc Mặc trả lời rất nhanh.

“Có thể coi là vậy.”

“Vậy thì tốt. Ngủ nha, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

13. Chương 13

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Một hồi chuộng gấp gấp vang lên, đám học sinh xông ra khỏi dãy học như chạy nạn.

Mạc Mặc chậm chậm từ cổng bên lách ra. Vươn vai một cái, xoay xoay cái cổ sắp cứng đờ, hít thật sâu một luồng không khí trong lành.Còn một môn sử thiết kế công nghiệp, ngày mai là được giải phóng rồi.

Vừa nhắc bước đầu tiên, liền thấy Đường Văn Minh tựa dưới tấm áp phích khổng lồ của M-Zone, khuôn mặt đen sì, mắt nhìn chăm chăm vào cậu.

Mạc Mặc nhìn trái nhìn phải một lúc, cười ngây ngô bước qua:”Trùng hợp thật a.Khoa các anh không phải thi xong rồi sao?”

”Nếu tôi không qua trường thi chặn cậu, cậu có phải định tránh tôi tránh đến nghỉ đông không hả?”Đường Văn Minh híp con mắt nhìn cậu với thái độ không thân thiện tí nào.

Mạc Mặc bị hần nhìn đến có chút hồi hộp, nhưng vẫn cứng đầu tiếp tục giả đồ:”haha, sao lại thế được.Dạo này cứ bận ôn bài a.Phải rồi, anh tìm tôi có chuyện gì à?”

Bận?Tuần trước cũng có thi cử, sao cậu ngày nào cũng dính lấy tôi bám ăn a?Đêm hôm trước ngày thi vẫn còn cố kéo tôi đi ăn thịt nướng!

Đường Văn Minh thầm lườm lườm trong lòng, ngoài mặt lại không lạnh không nhạt nói:”đi, cùng tôi ăn cơm.”

Mạc Mặc liếc mắt qua lại, lắc lắc đầu, cười hi hi:”Cái đó hửm...tôi có hẹn với người khác rồi.”

“Ai?Không lẽ lại là tiểu Viễn ca gì đó của cậu à?”ánh mắt Đường Văn Minh hướng vào Mạc Mặc trông giống như có lửa.

Nuốt miếng nước bọt, Mạc Mặc nói vo ve:”Dạo này anh ấy đang bận làm bài tổng luận cuối cùng a.”

“Đi thôi.”Đường Văn Minh nói rồi vỗ vai Mạc Mặc như bình thường, nhưng mà Mạc Mặc giống trốn bệnh dịch vậy, tránh ra rất nhanh.

Đường Văn Minh lập tức lên máu, vẫn chưa kịp phát tác, thì bị một câu nói nhỏ như tiếng muỗi kêu của Mạc Mặc làm bực mình hơn nữa.

“Đừng có nắm tay ôm vai như thế, tôi sợ lại bị người khác đồn bậy.”

“Căn bản là chẳng có gì, cậu tránh cái gì hả?”

“Tôi, tôi là sợ Tiểu Viễn ca...”

Đường Văn Minh không nói tiếng nào, quay mình lớn bước đi khỏi.

Mạc Mặc chạy bước nhỏ đuổi theo:”Anh giận rồi hả?”

Đường Văn Minh không trả lời.

“Hồi trước vì tôi với đám Tiểu Xuyên, Lâm Gia bọn họ quan hệ phức tạp quá bị Tiểu Viễn ca nói qua, thế nên lần này tôi mới...”

Đường Văn Minh đột ngột xoay người, lần thứ hai cắt lời của cậu.

“Cậu có phiền quá không hả! Mở miệng đóng miệng cũng là anh ta!Cậu có biết bây giờ cậu giống gì không?Lời thôi muốn chết!Giống một cô vợ nhỏ bám sát xung quanh người ta. Còn người ta hả, căn bản chả xem cậu ra gì!Nghỉ lễ 1/10 hấn cho cậu leo cây, lúc về đưa một cái bùa hộ thân rách nát thì cậu đã cho qua!Cậu còn vui sao? Nói cậu biết nha, thời gian đó hấn dắt một con nhỏ đi chơi á.”

“Đường Văn Minh!”Mạc Mặc hét vào mặt hấn,đôi mắt trừng hấn hơi đỏ lên, “Chuyện của tôi không cần anh lo!”

Nói rồi, quay đầu bỏ đi.

Đường Văn Minh nhìn bóng lưng hơi run lên của cậu, tức giận đánh một quyền vào cái cây bạch dương cao lớn.

Tuyết rơi, rải rác khắp người hấn.

Mình bị sao vậy?Tâm trạng kích động như núi lửa phun trào vậy, cơ bản là không thể kiểm soát được bản thân, cái nên nói cái không nên nói cứ thế tuôn ra hết.

Sau đó hai người cũng không còn liên lạc.Duẩn Húc chỉ vô tình đề cập đến dạo này không gặp Mạc Mặc, nhìn thấy sắc mặt lão đại không ổn, anh cũng không dám tiếp tục hỏi nữa.

Cho tới đêm trước ngày nghỉ chính thức, Đường Văn Minh đang dọn dẹp đồ đạc trong kí túc xá nhận được một tin nhắn, là Mạc Mặc gửi đến.

“Ngày mai mấy giờ anh lên xe, tôi tiễn anh.”Đường Văn Minh dây dưa hết nửa ngày, đem một đồng lời xin lỗi đã viết toà bộ xóa hết, chỉ ghi một câu: 5h45 chiều.

Tiếp đó nhìn chằm chằm cái điện thoại hơn ba phút, Mạc Mặc không có gửi tin qua nữa.

Mạc Mặc vác khuôn mặt lầm lì, nhét một bao đồ ăn cho Đường Văn Minh ở trên sân ga.

“Mẹ tôi làm chút thức ăn, cho anh trên đường đem theo.”

Đường Văn Minh nhìn cậu, yên lặng nói:”Xin Lỗi.”

Hai từ này hẳn không thường nói, âm thanh cũng nhỏ, nhưng Mạc Mạc cũng nghe rõ rồi.

“Anh nói một câu xin lỗi coi như xong sao?” Khuôn mặt Mạc Mạc sầm xuống.

Lần này biến thành Đường Văn Minh nói không nên lời. Xin lỗi cũng không được, rốt cuộc cậu muốn như thế nào? Nhưng mà ai bảo bản thân mình sai a, cũng chỉ còn cách thành thành thực thực đợi người ta xử lý thôi.

Mạc Mạc làm ra vẻ nghiêm trọng ho một tiếng: “Vây đi, anh về mời tôi ăn kem Haagen Dazs, tôi sẽ chịu thiệt tha cho anh vậy.” Nói tới khúc sau, đã nhẹn không được cười lên, đôi mắt trong trẻo cong lên.

Đường Văn Minh nhìn cậu ngẩn ra một hồi, lúc phản ứng lại cũng cười theo: “Không có vấn đề.”

Xe lửa chạy rồi, bóng người trên sân ga từ từ biến mất khỏi cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Đường Văn Minh mở cái túi trong tay, trong đó ngoại trừ hộp cơm, còn có một hộp khoai tây Pringles cỡ lớn, một bao lớn sô cô la M&M, một bao hạt dẻ xào đường nghi ngút hơi nóng. Những thứ đó đều là món Mạc Mạc thích ăn.

Dưới những món đồ đó còn có một cuốn tiểu thuyết, đầu trang kẹp một mảnh giấy:

“Sợ anh ở trên xe lửa thấy buồn, đem cho anh cuốn sách. Lúc về nhớ đem trả tôi!”

Đường Văn Minh nhìn nét chữ rồng bay phượng múa của Mạc Mạc, cười.

14. Chương 14

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Sau một tuần lễ tựu trường chúng tôi luôn hi vọng nghỉ lễ. Còn sau một tuần nghỉ lại muốn đi học. Cứ giống như tự mình chửi lộn với mình, mâu thuẫn ở chỗ nguyện ý bận rộn hay là muốn lười nhác tới không có gì làm. Tốt nhất là ở giữa hai cái đó tìm được sự cân bằng, vừa thực tế qua ngày vừa không quá mệt mỏi và nhàm chán.

Kì nghỉ động của Đường Văn Minh, trải qua một cách nhàm chán vô vị như xưa. Đi chơi vài lần với mấy người bạn cũ, đội nhạc hứng thú nhất thời giờ đã không còn hiểu nhau như trước. Hắn từng nhắn tin cho Mạc Mạc, bên đó cũng như vậy than chán. Hai người cùng chơi game online trên mạng, cuối cùng hai người tề tâm hiệp lực mắt thấy sắp lên cấp 20 rồi, Mạc Mạc lại mất tích không nói tiếng nào.

Nhắn tin không có người trả lời, gọi điện qua cứ luôn tắt máy. Tình trạng như vậy kéo dài đến đêm 30 tết. Đúng vào lúc năm mới đến, Đường Văn Minh đứng trên ban công, trong tiếng pháo đình tai nhức óc gọi điện thoại. Nhưng y cũ không ai bắt.

Hắn nghĩ rồi nghĩ, lại gọi một số. Người dùng này bận rất lâu, mới bắt máy.

“Ê! Đường Văn Minh a. Năm mới vui vẻ!” Giọng Tiểu Xuyên nghe ra rất vui.

“Ừh, năm mới vui vẻ.”

“Tiếng pháo bên mấy người cũng vang quá ha.”

Đường Văn Minh cười cười: “Đúng rồi, gần đây cô có liên lạc với Mạc Mạc không? Điện thoại của cậu ta cứ tắt máy.”

“Tên tiểu tử đó hình như mất điện thoại hay hư rồi. Không thì tôi cho anh số điện thoại nhà cậu ta.”

Đường Văn Minh nói: “không cần đâu. Không làm phiền cô nữa.” Nói rồi liền cúp máy.

Cho đến mừng chín tết, mọi thứ thanh tĩnh lại, cái số hiển thị cuộc gọi đến đã lâu không thấy mới xuất hiện trên màn hình di động của Đường Văn Minh.

Mạc Mặc cười vô lương tâm: “Năm mới vui về a.”

“Tết cũng sắp hết rồi, cậu cũng trẻ quá a.” Ngữ khí của Đường Văn Minh có chút bất mãn.

“Di động của tôi hư rồi, hồi sáng mới mua cái mới. Mới mua xong liền gọi điện cho anh, không tặc a.”

Cũng không thấy anh gọi điện chúc tết tôi a? Trong nhà đâu phải là không có điện thoại!

Những lời này Đường Văn Minh chỉ là nghĩ nghĩ thôi. Ai bảo anh sai, anh không phải cũng không gọi điện thoại cho người ta sao.

“Qua cuối tuần là tôi về trường rồi.”

“Sớm vậy a?”

“Ở nhà chán quá đi.”

“Vậy anh về mời tôi ăn kem liền hết chán à.” Mạc Mặc cười như khi con trộm được đồ, chỉ là cái trộm được không phải nhân sâm, là kem.

“Yên tâm, tôi không quên.” Đường Văn Minh bất mãn, tên này kiếp trước chưa ăn bữa cơm nào sao? Cả ngày huyền thuyên ăn uống, cũng không biết hỏi thăm hỏi thăm người ta nữa?

Cúp máy, Đường Văn Minh tức giận nghĩ, cậu ăn đi, tốt nhất ăn mập chết! Sau đó nghĩ mấy điều kiện trên trời của cậu, thực hiện có lẽ sẽ có chút khó khăn.

Lúc Mạc Mặc mở cửa cho Đường Văn Minh, một tay ôm dạ dày, một tay giữ cửa. Một nụ cười màu cải trên mặt nhìn thế nào cũng là điển hình thiếu dinh dưỡng.

“Cậu sao rồi?” Đường Văn Minh theo sau cậu bước vào nhà, nhìn cậu cong lưng, rồi cuộn lại như tôm khô trên sofa.

“A, Tiểu Đường đến rồi a. Ăn cơm chưa? Để dì nấu gì đó cho con ăn.” Mẹ Mạc Mặc dùng đũa áo len, cười với hắn.

“Cám ơn dì. Không cần đâu, con ăn rồi.”

Tiếp đó tùy tiện nói vài câu, khách khí hết nửa ngày. Trong khi đó, Mạc Mặc thành thi thể cứ cuộn ở bên cạnh không lên tiếng.

“Cậu sao rồi?” Đường Văn Minh khó khăn lắm mới kiếm được khoảng trống, hỏi ra lời ấp úng nửa ngày.

“Nó hử, viêm dạ dày rồi,” Mẹ Mạc Mặc than oán, “ Trước tết không ăn cơm cho tốt, ăn uống cho đỡ vô!”

“Đừng ồn nữa, tôi đau dạ dày.” Mạc Mặc uốn cong trên sofa, cái đầu chà qua chà lại trên đùi Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác quái quái, hắn thông cổ họng: “Nhìn đáng vẻ của cậu cũng không đi ăn kem được rồi?”

Nghe được mấy lời đó, Mạc Mặc cuối cùng có chút tinh thần bò dậy. Kết quả vẫn chưa ngồi vững, liền bị mẹ cậu hắn trừng mắt: “Nếu con dám ăn đồ lạnh thì coi chừng mẹ!”

Mạc Mặc buồn bực bĩu môi.

Đường Văn Minh cười: “Không còn cách nào, vấn đề nhân phẩm.”

Sau đó, Đường Văn Minh nói ăn không được kem thì đi xem phim đi. Hai người liền hẹn trước buổi chiều cuối tuần gặp ở cửa rạp phim.

Hôm đó thời tiết rất tốt, mặt trời ấm áp. Mạc Mặc cầm hai bịch bắp rang, ở trước cửa rạp chiếu bóng cổ trông. Lúc không đợi được nữa, liền nhận được điện thoại.

“Ê, tôi ở bệnh viện không qua được rồi.”

Lúc Mạc Mặc đuối đến, Đường Văn Minh đang ngồi trên giường, cái chân bó thạch cao, thẳng cẳng để lên trên chiếc giường màu trắng cùng màu.

“Tôi nói anh đâu có gấp đi đá worldcup, ai mà nhấn tâm đá gãy chân anh a?” Mạc Mặc ngồi xuống cạnh giường, dùng ngón tay gõ gõ vào lớp thạch cao, âm thanh như trái dưa hấu chưa chín mùi.

“Đá cầu là vô tình đá trúng, không gãy xương, trật khớp. Bác sĩ nói một tháng là có thể hồi phục.” Đường Văn Minh giải thích.

“Thủ phạm đâu?” Mạc Mặc ngược đầu tìm.

“Đi lấy thuốc rồi.”

Vừa nói xong, Mạnh Kha bưng một đồng thuốc vô.

Ánh mắt của Mạc Mặc có chút cảnh giác. Sau đó cậu nói, không phải là cố ý chứ, hai người trước đây từng đánh nhau, không lẽ anh ta vẫn còn ghi hận sao?

Đường Văn Minh lườm cậu một cái, chuyện bao lâu rồi a? Chỉ là hiểu lầm thôi, yên ta, anh ta mới không rảnh như vậy.

Mạc Mặc lắc đầu, vậy tôi biết rồi, vấn đề nhân phẩm của anh nghiêm trọng lắm rồi!

Đường Văn Minh cũng lắc đầu, cậu nói tôi dễ bị truyền nhiễm như vậy sao? Hay là cấp bậc của cậu cao.

Mạc Mặc không phản ứng, đợi khi định thần lại, Mạnh Kha đã kéo Đường Văn Minh đi đằng trước rồi.

15. Chương 15

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Học kì này chả bình yên tí nào, mới bắt đầu đã không tốt. Cũng không biết có phải ngày càng tốt rồi, muốn xui thì xui cả đám, muốn bỏ đi cả đám bỏ đi, có thể coi là ứng với câu nạn huynh nạn đệ rồi.

“Bốp” một tiếng, không lớn lắm. Nhưng vừa qua 11 giờ, trong căn tin mới mở cửa chưa đông người, cũng đủ để gây chú ý rồi.

Mạc Mặc ngồi trên lầu ba của căn tin ăn rau xào nghiền đầu nhìn ra đại sảnh: “Sao lại là bạt tai a? Làm như phim ngôn tình lúc tám giờ vậy.” Cậu quay đầu cười với Đường Văn Minh, cười tới cái mặt như khỉ tinh vậy, “Ban đầu hệ hoa không có cho anh một bạt tai?”

Đường Văn Minh lườm hắn, lại nhìn xuống lầu. Người đánh đã đi rồi, người bị đánh lại nhìn theo hướng người rời khỏi mà ngẩn ra.

“Mạnh Kha!” Đường Văn Minh kêu anh một tiếng hươu hươu tay.

“Ê, anh đừng có làm bộ mặt đưa đám nữa!” Mạc Mặc đẩy đẩy Duẫn Húc ngồi bên cạnh, “lúc Tiểu Xuyên đá anh không động thủ, chắc anh cũng mạnh hơn Mạnh Kha.”

Nói rồi, cái người xui xẻo hơn đã bước tới. Trên mặt ẩn hiện năm dấu tay.

Đường Văn Minh không nói gì, chỉ là vỗ vỗ vai anh ta, coi như an ủi.

Mạnh Kha miễn cưỡng cong khóe môi, coi như là cười một cái.

“Được rồi được rồi, đừng cảm kích nữa. Cũ không đi, mới không lại!” Mạc Mặc rất có khí thế hươu tay đầu tiên, “Bữa này tôi mời, coi như là đem vận xui của chúng ta rửa sạch sẽ!”

“Hiếm à nha, sao rộng lượng vậy? Không để dành tiền nữa?” Đường Văn Minh cười cười.

“Chúc mừng tôi đi, giờ có thể tự do huy động tiền bạc rồi.”

“VẬY tôi phải bắt đầu moi móc anh rồi.”

“Không có vấn đề!” Mạc Mặc cười rất rộng lượng.

Gọi rất nhiều món, lại uống không ít rượu. Bốn tên xui xẻo vây quanh bàn ăn, từ trưa ăn đến chiều.

Đường Văn Minh vỗ vào Mạc Mặc một cái: “Đi vệ sinh với tôi.”

Mạc đáp lời, đứng dậy, đỡ cái vị tạm thời xếp vào đội ngũ tàn tật, uốn éo bước đi.

“Đường Văn Minh cũng uống nhiều rồi? Sao bước chân có chút lung lay a.” Duẩn Húc nằm dài trên bàn nói vo vo.

Mạnh Kha không nói gì, lại rót cho mình ly bia.

“Ê, anh uống nhiều rồi a, đứng cũng đứng không vững!” Mạc Mặc dùng sức đỡ cánh tay của Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh chỉ lo giải quyết cái vấn đề cấp bách quan trọng này, trọng lượng toàn thân đều giao cho Mạc Mặc gánh vác.

“Anh lấy đâu ra cái bàn quang lớn vậy a, xong chưa vậy?” Mạc Mặc chán nản cần nhẫn, hạ tầm mắt quét qua cơ quan của người nào đó đang lộ trong không khí.

Không ngờ màu da không có gì nổi bật của hắn, cái bộ phận đó nhìn lại có màu hồng hồng. Kích cỡ a, coi như là trên trung bình. Quen biết bấy lâu, đúng là chưa gặp mặt qua. Cũng phải, họ đều không đi phòng tắm công cộng, cũng không có nơi để công khai quan sát rồi.

“Nhìn đủ chưa?” Đường Văn Minh nghiêng đầu nhìn cậu, trên mặt như cười như không.

Khuôn mặt Mạc Mặc nóng ran lên: “Xong rồi thì đi lệ! Ở đây thơm lắm hả?”

Đường Văn Minh cũng không nói gì, chỉnh chu lại hình tượng, liền để người ta kéo đi. Chỉ là, nụ cười ám muội trên mặt hắn, khiến Mạc Mặc toàn thân mất tự nhiên.

Lúc tính tiền, Đường Văn Minh hỏi: “Cậu trả thiệt? Hay là tôi với cậu chia đều đi.”

“Không cần không cần, tốt nhất anh nên nhân tôi hiện tại còn hào phóng mà cố gắng bóc lột tôi đi. Qua thôn này là hết tiệm rồi.” Mạc Mặc cảm kích móc ra nhân dân tệ.

Trên đường, Duẩn Húc nhớ lại rồi. Kéo tay Đường Văn Minh: “Anh phải đi kiểm phụ đạo viên một chuyến. Hôm qua thầy thể dục hỏi tôi, tôi nói anh gãy xương rồi, thầy nói kêu phụ đạo viên đưa đơn nghỉ.”

Đường Văn Minh o một tiếng, khóe mắt liếc nhìn Mạc Mặc.

Người đằng sau hình như không nghe thấy, vẫy vẫy tay với họ: “Sắp trễ rồi, đi trước nha.”

Thế là, ba người còn lại tiếp tục từ từ chậm rãi bước về phía hệ lầu.

Từ sau lần cãi nhau với cậu ta trước khi đi nghỉ đông, Mạc Mặc cũng không nhắc đến Liêu Bác Viễn trước mặt mình. Cộng thêm bản thân càng không chủ động đề cập đến, con người này giống như đột nhiên từ chủ đề tán dóc của họ biến mất vậy. Đường Văn Minh cảm thấy bản thân có chút dễ tiện. Một mặt không muốn cậu ta ở bên cái người tệ như vậy, mặt khác lại sợ nếu thật phải chia tay cậu ta sẽ rất đau khổ.

“Lão đại, ở lầu mấy a?” Duẩn Húc, hắn và Mạnh Kha bước vào thang máy, xoay đầu hỏi anh ta.

“Lầu 8.” Lời này là Mạnh Kha đáp.

Đường Văn Minh dựa vào vách thang máy, ho một tiếng: “thật ra các cậu không cần đi với tôi, kí tờ đơn nghỉ thôi mà.”

Duẩn Húc ha ha cười khỏ: “Lão đại nói sớm a, giờ cũng vào thang máy rồi.”

“Vẫn là đi cùng đi. Phụ đạo viên hỏi han cũng dễ nói hơn. Dù sao đi nữa cũng là tôi hại anh bị thương.” Mạnh Kha nói, trên mặt viết đầy tội lỗi.

Lúc ba người họ hung hồn gõ cửa phòng làm việc của phụ đạo viên, vừa hay thấy một đôi cầu nam nữ thì thầm thắm thắm.

Khụ... khụ, đây là cảnh trong mắt Đường Văn Minh. Thật ra cũng chỉ là đồng chí phụ đạo viên và một vị giáo viên trẻ tuổi ngồi rất gần, tán dóc tán đến rỗng bay phượng múa thôi mà. Mượn một câu nói của Duẩn Húc, đó chính là “nhìn hai người là biết ngay có gian tình không thể nói ra.”

Quả nhiên, Duẩn Húc không lên tiếng kéo kéo tay áo của hắn, ra hiệu.

Xem ra vị này chính là bạn gái cùng du ngoạn biển Thanh Hồ a. Đường Văn Minh đánh giá một hồi. Khoan nói mặt mũi ra sao, body như thế nào, đơn thuần cái mùi nước hoa nồng nặc đủ làm hắn đau đầu.

“Thầy Liêu có học sinh đến rồi a. Vậy tôi về trước.” Vị giáo viên nữ đó hiên ngang rời khỏi.

Sau khi cô ta đi, Liêu Bác Viễn hắng giọng, chính thức hỏi: “Các cậu có chuyện gì sao?”

Duẩn Húc nở mặt cười, thầy, chúng tôi đến lấy đơn nghỉ. Chân Đường Văn Minh gãy xương, giờ thể dục đi không được rồi. Thầy giáo bảo chúng tôi kiểm thầy lấy tờ chứng minh đơn nghỉ.

Liêu Bác Viễn o một tiếng, đối mắt sau mặt kiếng quét qua cái chân bó bột của Đường Văn Minh, vừa viết vừa theo trình tự biểu đạt sự quan tâm đối với học sinh.

Đường Văn Minh đè nén nộ khí, từ trong họng hừ một tiếng, cảm ơn thầy giáo quan tâm.

Đừng nói Mạnh Kha nữa, cả Duẩn Húc cũng kì quặc nhìn hắn. Lau mồ hôi nghĩ: Lão đại có ý kiến với phụ đạo viên?

Liêu Bác Viễn có chút lúng túng cười cười, đưa đơn nghỉ cho hắn.

Ra khỏi cửa, Đường Văn Minh càng nghĩ càng tức, Mẹ nó, một tên thư sinh bại hoại!

Vào thang máy rồi, hắn lại ra.

“Mấy cậu xuống lầu đợi tôi, tôi xuống liền.” Để lại câu nói đó, và hai người có chút mê mang trong thang máy, hắn vừa đi vừa lết quay đi.

16. Chương 16

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Cửa bị đẩy mạnh ra, thân thể Liêu Bác Viễn sững lại, ngẩng đầu nhìn, bày ra tư thế giáo viên.

“Bạn Đường còn có chuyện gì sao?”

“Người ngay không nói chuyện mờ ám, hôm nay chúng ta đem lời nói hết ra.” Đường Văn Minh đứng trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn anh ta.

Liêu Bác Viễn đẩy đẩy mắt kính: “Cậu có gì muốn nói?”

Đường Văn Minh cố gắng ổn định lại tâm trạng, “Thầy Liêu, vị vừa nãy là bạn gái anh chẳng?”

Liêu Bác Viễn khựng lại, khẽ gật đầu: “Đó là phụ đạo viên Trịnh của khoa khoa học máy tính.”

“Vậy còn Mạc Mạc? Anh xem cậu ta là gì của anh?”

“Tiểu Mạc chỉ là em hàng xóm thôi, cậu ta vẫn luôn xem tôi là anh trai. Nhưng mà đứa trẻ đó thích bám người, có phải là anh hiểu lầm gì rồi?”

“Hiểu lầm?” Đường Văn Minh hừ một tiếng, “Giáo viên Liêu, thái cực của anh đánh quả không tệ a. Hai ba chiêu đã đẩy hết sạch.”

Sắc mặt Liêu Bác Viễn sầm lại: “Bạn Đường, nếu anh không có việc gì khác, tôi vẫn còn rất nhiều việc phải làm.”

Rõ ràng là muốn đuổi khách, Đường Văn Minh tuy tức xanh mặt, tức đến ngứa rang cũng không đến nỗi tự tìm phiền phức.

“Giáo viên Liêu, làm người phải biết dừng đúng lúc, dừng nên quá đáng. Mong rằng sau này anh đừng đến làm phiền Mạc Mặc.” Hắn vừa nói vừa chuẩn bị đóng cửa.

“Anh yên tâm, tôi không có hứng thú với cậu ta. Nếu anh có thích, cứ việc lấy xài.” Liêu Bác Viễn cười một cách mơ hồ, “Có điều, lần sau chú ý chút. Kiểm nhà trọ cũng kiểm xa tí, đừng ở ngay trước trường, ảnh hưởng... ..”

Lời chưa dứt, anh ta đã hức một tiếng rớt mạnh xuống đất.

Đường Văn Minh nhìn nhìn nắm đấm hừng hực lửa của mình, quả nhiên vẫn không nhịn được.

Giáo viên Trịnh nghe tiếng động chạy lại thăm kêu, vừa đỡ người trên đất dậy vừa chỉ Đường Văn Minh nói: “Cậu ở lớp nào? Lại cả gan động tay đánh giáo viên!”

Liêu Bác Viễn ấn ngón tay cô xuống: “Kệ đi, hiểu lầm cả thôi. Bạn Đường cũng không phải cố ý.”

“Tiểu Liêu, chính tại anh đối với học sinh tốt bụng quá, nên dung túng bọn họ vô pháp vô thiên rồi!” Giáo viên Trịnh phẫn nộ cắn nhằn.

Tốt bụng? Đường Văn Minh cười lạnh, đầu cũng không quay lại xõng cửa đi ra, cũng không màng nữ giáo viên ngoài sau kêu rống. Hắn sợ nếu còn không đi, sẽ không chịu nổi giáng thêm một quyền vào cái tên khốn nạn đó!

Hôm đó khi Mạc Mặc bước vào kí túc xá của bọn Đường Văn Minh, hết cả hồn. Tia sáng trong phòng rất tối, còn có khói thuốc làm người nghẹt thở. Đường Văn Minh ngồi trong bóng tối, ánh lửa thuốc lá giữa ngón tay, một minh một ám.

Mạc Mặc cảm thấy bầu không khí có phần kì lạ, cậu cười khan hỏi: “Sao không mở đèn a?”

“Cậu với Liêu Bác Viễn rốt cuộc có chuyện gì?” Đường Văn Minh dập tắt đầu thuốc.

“Hả? Không có việc gì a?” Mạc Mặc cười khan như cũ.

“Cậu biết anh ta có bạn gái rồi chứ?”

“Biết.” Mạc Mặc nghiêng đầu sang bên, “Tôi và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Nghỉ đông.”

Đường Văn Minh không nói, Mạc Mặc vỗ vai hắn cười: “Anh sao rồi a? Yên tâm, tôi không yếu đuối đến thế. Lại nói, với tướng mạo đẹp trai này của tôi, người đỉnh hơn hoa, còn sợ không tìm được người đàn ông tốt hơn? Thật ra người theo đuổi tôi đó là... ..”

Lời còn chưa nói hết, Mạc Mặc đã bị một cái ôm ấm áp phảng phất mùi thuốc lá bao quanh.

“Nếu cậu muốn khóc cứ khóc thoải mái.” Đường Văn Minh vò đầu cậu, “Tôi không nói với ai.”

“Bệnh thần kinh.” Mạc Mặc đẩy hắn, đẩy không ra. Ý thức được một lúc không thoát ra, cũng không động dậy.

Không biết qua bao lâu, Mạc Mặc đột nhiên từ trong tĩnh lặng ngẩng đầu: “Tôi đói rồi, mời tôi ăn cơm!”

“Được.” Đường Văn Minh thu hồi cánh tay có chút tê cứng.

“Tôi muốn ăn Pizza Hut.”

“Được.”

“Ăn cơm xong đi ăn Haagen-Dazs.”

“Không được.”

Mạc Mặc bĩu môi, bắt đầu cằn nhằn: “Anh nói bệnh anh chưa khỏi, hút nhiều thuốc như vậy làm gì?” Tiếp đó cười như chú khỉ con, “Haiz, nhìn không ra anh cũng đa sầu đa cảm dữ a?”

Đường Văn Minh cười cười, không lên tiếng. Đa sầu đa cảm cũng phải xem việc gặp ai. Nhưng mà lời này hẳn không nói.

Ngày thứ hai, Đường Văn Minh bị mời đến phòng giáo vụ của khoa. Sau đó cả trường đều biết có một học sinh năm nhất động thủ đánh phụ đạo viên.

Duẩn Húc nghĩ không thông, lão đại bình thường nhìn khá trầm tĩnh, lần này sao lại nhất thời xúc động rước lấy cái chuyện phiền phức này?

Sau đó may mà hữu kinh vô hiểm, nộp một bộ kiểm tra, cho người bị hại một lời xin lỗi hết chuyện.

Kiểm tra là Mạnh Kha viết. Duẩn Húc coi rồi, viết cũng không đến nỗi tệ. Vừa xem chính là phản tỉnh sâu sắc, điệu có ý hối cải.

Xin lỗi là bản thân tôi tự tay ra sức, chỉ có điều là bị Mạc Mặc áp giải đi thôi.

17. Chương 17

Người dịch: Thy Thy

Beta: Thanh

Tháng ba, mùa xuân nắng ấm hoa nở rộ. Chân của Đường Văn Minh cuối cùng cũng tháo thạch cao, gia nhập lại hàng ngũ nhân sĩ khỏe mạnh.

Mạc Mặc nói: “Để ăn mừng anh khỏe lại, chúng ta lên Thúy Hoa sơn trồng cây đi.”

Đường Văn Minh cười: “Vì sao phải trồng cây a? Hay tôi mời cậu ăn cơm.”

Mạc Mặc gãi gãi sau gáy y như khỉ con, cười trề: “Cái hoạt động lễ trồng cây là xã đoàn của chúng tôi tổ chức... ..”

Núi giữa tháng ba, sắc điệu ảm đạm trải khắp. Sườn đồi màu đất, cây gỗ trọc lóc, cỏ dại xanh thẫm... ..tóm lại, không phải là thời điểm thích hợp để du ngoạn—đặc biệt là dẫn thêm người không thích hợp.

Đường Văn Minh xem như đã hiểu, “chúng tôi” của Mạc Mặc và “chúng tôi” của hắn hiểu là không giống nhau, đơn giản mà nói, “chúng tôi” của Mạc Mặc chính là chỉ “chúng ta”. Cái này làm hắn nhớ đến sự khác biệt của “Let’s” và “Letus” mà giáo viên anh văn năm lớp 6 đã nói.

“Chân mới khỏi, đi chậm chậm thôi.” Mạc Mặc kéo kéo cánh tay hắn.

Đường Văn Minh bất giác buông chậm bước chân, tuy hắn cảm thấy chân mình không có vấn đề gì.

Phía trước bước chân của ba thành viên thuộc danh sách “chúng tôi” cũng chậm lại, đứng thành một hàng, vừa cản trở đường núi vừa đợi họ.

Có Duẩn Húc và Mạnh Kha, Đường Văn Minh có thể lý giải. Nhưng vì sao lại có cái tên đom đống Lâm Gia?! Tuy nói hôm nay anh ta trông một chút cũng không yếu hoặc mà còn rất vận động, nhưng cảm giác của Đường Văn Minh đối với hắn chính là không tốt lên được. Cho dù không ưa lắm, hắn cũng không tỏ thái độ, nói thế nào cũng là bạn của Mạc Mặc.

“Tiểu Minh đi không nổi rồi? Có cần ca ca cộng cùng không?” Lâm Gia cúi nhìn hắn cười, mắt hí dài dài.

Đường Văn Minh trừng anh, không chịu thua kém một mạch chạy bước nhỏ đuổi lên.

Mạc Mặc ở phía sau quát lớn: “Ê, anh chậm chút!”

“Vì sao luôn là tôi với Mạnh Kha cầm cây non a?” Duẩn Húc có chút bất mãn. Chính xác hơn, tâm lý không cân bằng. Không sai trong đội ngũ người ta đều là nam sinh cầm cây non, nhưng bên cạnh cũng có nữ sinh cùng trò chuyện bước đi. Vì sao mình nhất thời hồ đồ, theo bốn tên nam này tổ thành một đội? Một đám đại lão gia du sơn ngoạn thủy, mẹ nó chán thật!

“Đổi đổi tay đi, để tôi.” Mạc Mặc nói rồi tiếp qua cây non.

Duẩn Húc buông tay, Mạnh Kha vẫn chưa buông.

Mạc Mặc cười cười: “Một mình tôi cầm là được rồi.”

Đường Văn Minh muốn giúp đỡ, Mạc Mặc đem ngón tay đặt lên của hắn kéo ra: “Anh lo cho bản thân đi tốt là được rồi, cẩn thận lại gãy chân!”

Thế là Đường Văn Minh chuyển tầm nhìn về hướng Lâm Gia, kẻ phía sau nhún nhún vai: “Tôi là đến du sơn, không phải đến trồng cây.”

Sau đó, thấy Mạc Mặc có chút mỏi, Đường Văn Minh đang muốn lên trước góp một tay, liền bị người chen bước tới trước.

“Đoạn đường còn lại cũng không nhiều, để tôi cầm cho.” Mạnh Kha nhìn Đường Văn Minh một cái, tiếp qua cái cây non đó.

Ánh nhìn đó, có chút ý vị thâm trầm, khiến Đường Văn Minh cảm thấy không thoải mái lắm.

Lúc đến địa điểm trồng cây, sớm đã có vài đội trồng được tám chín phần rồi.

Mạc lựa miếng đất, mấy người cầm xẻng bắt đầu đào bới. Vẫn may xẻng là xài chung, không cần họ tự đem lên.

Lâm Gia vẫn rảnh rang đứng một bên, hai tay đan lại xem bọn họ lao động, cảm thấy vô vị, liền lấy máy ảnh chụp hình họ.

Cứ thế lặp đi lặp lại nửa ngày, lỗ đào xong rồi, cây trồng vào rồi, lỗ lại lấp đầy.

Đường Văn Minh cầm xô nước, xem một vòng, nói: “Tôi đến bên kia lấy nước.”

Mạnh Kha từ đội bên mượn được thùng nước: “Tôi đi với anh.”

Duẩn Húc ớn lạnh: “Mạnh Kha, anh đúng là đứa trẻ siêng năng.”

Nơi lấy nước là một cái đầm, đất bùn xung quanh do người chuyển nước qua qua lại lại nhiều nước xuống làm cho có chút trơn. Dưới chân Đường Văn Minh trơn một cái, được Mạnh Kha cầm chặt cánh tay.

“Cẩn thận chút.”

“Cám ơn.”

Lúc hai người lấy nước xong đi về, chỉ còn Duẩn Húc một mình cố thủ trước thành quả lao động của họ.

“Hai người kia đâu?” Đường Văn Minh vừa tưới nước vừa hỏi.

“Hình như có chuyện gì đó. Kêu mình khỏi đợi, lát hồi bọn họ đuổi lên.”

Đường Văn Minh chau mày, ừ một tiếng.

Đi được một lúc, Đường Văn Minh nhận được một mẫu tin nhắn của Mạc Mặc: “Các anh lên Thiên Trì trước, lát chúng ta tập hợp ở đó.”

Thiên Trì là hồ được ngăn từ một khối đá sụp đổ chặn ngang thung lũng tạo thành. Trên mặt hồ xanh biếc có du khách đang du thuyền.

Đường Văn Minh ngồi nghỉ trên băng ghế đá dành cho du khách bên cạnh Thiên Trì. Trong núi tháng ba vẫn còn chút mát, từng trận gió thổi lên từ mặt hồ, khiến họ cảm thấy có chút lạnh.

Duẩn Húc hắt hơi một cái: “Sao họ chậm đến vậy a? Không đến nữa, tôi sắp đông thành đá rồi!”

Mạnh kha chỉ chỉ tấm biển đằng xa: “Bên đó hình như là con phố ăn nhanh, hay là mình đến đó ăn chút gì đi.”

“Được thôi, tôi vừa lạnh vừa đói.” Duẩn Húc đứng dậy chuẩn bị đi.

“Anh không đi?” Nhìn Đường Văn Minh không có ý đứng dậy, Mạnh Kha hỏi một câu.

“Không đi đâu.”

“Lão đại anh ăn gì, tôi đem về cho anh!” Duẩn Húc phấn khởi muốn đi.

“Sao cũng được.”

Kha nhìn hần, muốn nói gì vẫn chưa mở miệng, thì bị Duẩn Húc kéo đi rồi.

“Ê, đợi lâu rồi hả.”

Đột nhiên bị một vật thể nóng nóng áp vào mặt, Đường Văn Minh khựng lại theo bản năng. Tiếp sau liền đón lấy khoai ngọt nướng hơi nóng hun hút mà Mạc Mặc ném cho hần.

“Mới mua dưới chân núi đó, mới ra lò á.” Mạc Mặc vừa nhai khoai ngọt trong miệng vừa nói hàm hồ không rõ.

“Các cậu lại chạy xuống núi làm gì?” Đường Văn Minh hơi chau mày, khoai ngọt trong lòng bàn tay nóng nóng, khiến thân thể cũng cảm thấy ấm ấm.

Mạc Mặc than phiền bĩu môi: “Cái tên ngu si Lâm Gia để cục pin dự trữ của điện thoại ở trên xe, kêu tôi xuống cùng a——”

Trên đầu Mạc Mặc lảnh một cái cóc, xoa xoa đầu tròng Lâm Gia.

“Tiểu tử này, nói ai ngu si hả?” Lâm Gia vo vo tóc của Mạc Mặc, mắt nhìn Đường Văn Minh, cười cười, lại vo thêm vài lần tóc của ai đó.

“Hai người kia đâu?” Mạc Mặc mới phát hiện thiếu người.

“Ở phố ăn nhanh.”

“vậy chúng ta cũng đi thôi.” Lâm Gia cười cười với Đường Văn Minh, nắm lấy cánh tay của Mạc Mặc liền chạy đi.

Đường Văn Minh đã man cán một miếng khoai tây ngọt, theo sau lưng bọn họ.

Cuối cùng năm người cũng tập hợp lại ở phố ăn nhanh.

Ăn no rồi, Lâm Gia kêu la xuống Thúy Tiên Cung ở phía dưới chút.

Thúy Tiên Cung thật ra chỉ là một cái am ni cô. Vừa vào cửa, Đường Văn Minh liền bị mùi hương hỏa ngút trời xông đến nghẹt thở. Trừ điều đó ra, nơi này cũng xem như không tệ, khá có cảm giác yên tĩnh thanh nhàn.

Sau khi Lâm Gia kéo Mạc Mặc lạy vị tiên không rõ nào đó lại đi mua bùa hộ thân.

”Thứ đồ chơi này linh không?” Duẩn Húc bậm môi, nhất mực không tin.

“Thử xem rồi biết.” Tên Lâm Gia cũng không tiếp tục lựa đồng lựa tây.

Đợi anh mua đủ rồi, hài lòng bước đến cạnh Đường Văn Minh: “Anh không mua một cái?”

“Tôi không tin mấy thứ này lắm.” Đường Văn Minh nói.

“Lúc trước tôi cũng không tin. Sau này sau khi có một người quan trọng xảy ra chuyện, tôi thấy bùa hộ thân liền mua. Hi vọng ít nhất có thể khiến những người xung quanh an toàn.” Lâm Gia nhè nhẹ vỗ vai hần, cười cười đi khỏi.

Cuối cùng, trừ Duẩn Húc ra những người khác đều mua bùa hộ thân.

Mạc Mặc kêu la: “Lâm Gia, anh khai thật đi, có phải là mảnh câu khách ở đây?”

Lâm Gia cười cười không để ý cậu.

Lúc xuống núi, Duẩn Húc bị trật chân.

Lâm Gia xòe tay: “Xem ra cũng khá linh, báo ứng tội bất kính với thần.”

Duẩn Húc giận dữ trừng anh.

Trên đường về, một xe người ngủ đến bắc nam lẫn lộn.

Đường Văn Minh nhẹ nhàng đem đầu Mạc Mặc dựa trên cửa kiếng xe xoay về, để dựa trên vai trái của mình. Cách một đoạn đường, Mạnh Kha đang nghe MP3 nhìn hắn vài giây, lại quay đầu xem phong cảnh.

Lúc xuống xe, Đường Văn Minh đem một vật nhét vào tay Mạc Mặc.

Mạc Mặc mở lòng bàn tay ra nhìn rồi cười cười, từ trong túi lấy ra một vật nhét vào tay hắn.

Đường Văn Minh cười. Một cái bùa hộ thân bảo xuất nhập bình an đổi được một cái bùa hộ thân bảo thân thể khỏe mạnh, không tệ.

18. Chương 18

Người dịch: Thy Thy

Ánh trưa nắng ảm rọi vào gian phòng, Đường Văn Minh lười biếng nằm dài trên giường, chờ đợi Chu công triệu hần xuống đánh cờ.

“Ê, anh đừng ngủ nữa. Nhìn tới tôi cũng muốn ngủ luôn rồi.” Mạc Mặc vừa chà đạp cái notebook của hắn, vừa cằn nhằn.

Đường Văn Minh ngáp một cái: “Ai bảo cậu chiếm mấy vị tính của tôi. Không có gì làm, tôi chỉ có thể ngủ thôi. Không nói với cậu nữa, hôm qua với đám Mạnh Kha lên mạng chơi Warcraft đến nửa đêm, buồn ngủ muốn chết.” Nói rồi trở mình, để lại cho Mạc Mặc một cái gáy đầu tóc rối rắm.

Lúc sửa xong bài tập tranh sơn màu, Mạc Mặc dụi dụi mắt, sắp hai giờ rồi.

Cậu tắt vi tính, đẩy đẩy cái người đang trốn trong chăn ngủ ngon lành: “Ê, chiều anh có lớp không?”

Đường Văn Minh mơ mơ hồ hồ cong mình vào trong, chắc cũng không nghe rõ cậu nói gì, đại khái là quá buồn ngủ.

Đây là lần hai, kí túc xá của mình ở lâu năm. Thôi vậy, lười leo cầu thang quá, chịu đựng chút là được.

Mạc Mặc cởi bỏ đôi giày, thật không khách khí mà đạp Đường Văn Minh vào trong. Nghe thấy người bị hại bất mãn hừ một tiếng, cậu hài lòng chui vào cái chăn ấm áp, hít hít hương vị của mặt trời rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc Đường Văn Minh tỉnh lại, mặt trời đã xuống núi rồi.

Không biết Duẩn Húc trò chuyện với tên nào, tiếng cười lớn chết đi, để lộ sự phẫn khởi. Thấy hắn dậy, chọn đến một quyển sổ ghi chép, Đường Văn Minh nhìn nhìn, là ghi chép địa lí du lịch Trung Quốc. Hắn mới nhớ ra môn học tự chọn này tiết cuối rơi vào chiều nay. Trên đó có đề rõ phạm vi thi cử, và trọng điểm cần nhớ, là nét chữ của Mạnh Kha. Đại khái lật một hồi, môn này tương đối đơn giản, học thuộc lòng chắc có thể pass, dù sao chỉ để kiểm điểm.

Hắn ngủ đến vừa nóng vừa nhức, đứng dậy rửa mặt, cái đầu mới tỉnh táo chút.

Vừa hay Duẩn Húc cũng tán gẫu xong, vừa ăn táo vừa hàm hồ lảm bảm: “Cuốn sổ ghi chép là Mạnh Kha đem qua cho anh đó.”

“uhm, tôi biết.” Đường Văn Minh đáp lời, nâng ly uống nước. Ngủ cả buổi chiều, đã khát không chịu được.

“Lão đại a, anh không biết lúc bước vào tụi tôi đã sốc thế nào! Anh với Mạc Mặc hai người ôm thành đồng ngủ cái gọi là gần sát không có kẻ hở nào! Tôi cũng xem như quen rồi, tội nghiệp đứa trẻ Mạnh Kha chưa thấy qua sự đời, mặt trắng bệch, để lại cuốn sổ rồi chạy đi. Thế nên tôi nói, sau này các anh cũng chú ý ảnh hưởng tí, ban ngày ban mặt dọa người quá! Ui, lão đại anh không có gì chứ? Uống chậm thôi, sao để sắc nước luôn?”

Đường Văn Minh vừa ho vừa thoáng nhớ lại lúc ngủ, dịch thực cảm thấy ôm phải một vật mềm mịn ấm ấm. Hắn nói rồi, ai dè ngủ đến toàn thân nóng nực đầy mồ hôi!

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy trên mặt bắt giác nóng lên, cũng không biết là vì sắc đến ho hay là vì cái gì. Nhưng trong lòng lại có ấm áp, tựa như ánh hoàng hôn của mặt trời lặn bên cửa sổ.

Buổi thi của bộ môn tự chọn đó vào tối đó, Đường Văn Minh trả lời phải gọi là rõ ràng rành mạch. Bắt giác cảm hắn tên tiểu tử Mạnh Kha ghi chép quả không tệ.

Thi xong, hắn quàng qua vai Mạnh Kha: “An hem, cảm ơn nha. Tôi mời ăn khuya!”

Mạnh Kha cười cười: “Con người anh thật kì lạ, bộ anh biết cơm tối hôm nay tôi ăn no à?”

Hai người vừa nói vừa cười ra cổng trường, Mạnh Kha chỉ chỉ một quán ăn khuya trong con hẻm nhỏ ngõ sau: “Căn này đi. Mùi vị tiệm này không tệ, tôi thường đến đây ăn.”

Thông thường quán ăn khẩu vị không tệ đều là nơi khó tìm chỗ. Trong nhà ngồi đầy rồi, hai người đành chọn vị trí lộ thiên trước con đường nhỏ.

“Anh ăn gì?” Mạnh Kha hỏi.

“Cậu quyết định đi, tôi sao cũng được.”

Mạnh Kha khẽ gật đầu, xem menu: “Có không ăn thứ gì không?”

“hồ lô đầu, cũng chính là phá lẩu.”

Mạnh Kha cười, làm nước trà tràn cả ra ngoài, sau đó hạ thấp giọng nói: “Đây là tiệm Hồi giáo.”

Đường Văn Minh có chút ngại ngùng, xoay đầu nhìn nhìn biển hiệu, quả nhiên có nguyên cái kí tự “Hồi Giáo” lớn.

Mạnh Kha gọi thịt nướng lót dạ, rồi bia, hai người vừa ăn vừa tán gẫu. Từ trò chơi nói đến đội nhạc, lại nói đến điện ảnh.

Đường Văn Minh nói đùa: “Sớm biết với anh có chung ngôn ngữ đến vậy, lúc đó cũng không thông qua cách đánh nhau để quen biết rồi.”

Mạnh Kha nghe rồi cười cười: “Cũng may anh không nói mấy lời sến như không đánh không quen biết.”

Di động của Đường Văn Minh đổ chuông, là một tin nhắn, Mạc Mặc gửi đến: Tôi đang ở kí túc của anh, chà đạp notebook của anh. Thi sao rồi? Anh đang ở đâu a?

Đường Văn Minh trả lời: Chắc chắn qua! Bây giờ tôi đang ở chợ đêm ăn thịt nướng.

Mạc Mặc đáp lại rất nhanh: Ở đâu a? Tôi cũng đi! Cũng đói hết nửa buổi tối rồi!

Ở cái con hẻm nhỏ phía đông cửa Nam, Mạnh Kha cũng ở đây, cậu qua đi.

Tin được gửi đi, đợi gần nửa ngày, mới nhận được câu trả lời của Mạc Mặc.

Thôi vậy, tôi không đi nữa. Bản thiết kế cũng chưa sửa xong, mai phải nộp rồi.

Cuối cùng Đường Văn Minh cũng dẹp di động vào.

Mạnh Kha nhìn hắn giương giương cằm: “ai vậy?”

“Mạc Mặc. Vốn định kêu cậu ta qua, nhưng cậu ấy đang bận, không đến được.”

Mạnh Kha gật gù, uống luôn nửa chai bia cuối cùng: “Tôi ăn no rồi.”

“Tôi cũng no rồi. Vậy ta về thôi.”

Trước khi đi, Đường Văn Minh lại gọi thêm một miếng bánh thịt xông khói lớn và một tô hoành thánh gà xé mang về.

Mạc Mặc ngửi thấy mùi hương liền xỏ đến, vừa nhét thức ăn vào miệng, vừa hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm: “Đói chết tôi rồi.”

Đường Văn Minh nhìn cái tướng ăn giống dân tị nạn của cậu cứ muốn cười, nhin không được giờ tay lau miếng rau thơm bên khõe miệng cậu.

Động tác nhai ngấu nghiến của Mạc Mặc khựng lại, tiếp đó không có tâm can nhovn miệng cười cười, tiếp tục vùi đầu ăn.

Duẩn Húc đang ngồi bên mép giường xem tạp chí, giả vờ ho một tiếng. Đường Văn Minh mới có chút không tự nhiên thu hồi cánh tay trong không khí của mình, quay mình dọn dẹp đồ đạc.

Sau đó hai ngày đều không thấy Mạc Mặc, hỏi mấy người cùng phòng, nói cậu về nhà rồi.

Ngày thứ ba Đường Văn Minh gọi điện cho cậu, reo rất lâu sau mới có người bắt máy. Giọng của Mạc Mặc có chút khàn, gắng gượng có thể nghe được tiếng bước chân qua qua lại lại.

“Cậu đang ở đâu a?”

“Tôi ở bệnh viện.”

“Bệnh viện? Cậu bệnh rồi?”

“Không phải tôi, là mẹ tôi bệnh.”

Lúc Đường Văn Minh mua xong một ít trái cây thuốc bổ chạy đến bệnh viện, Mạc Mặc đang đứng trong hành lang, dựa vào vai Lâm Gia. Bóng lưng khe khẽ run rẩy, dáng vẻ như đang khóc. Lâm Gia nhẹ nhàng vỗ vai cậu an ủi, khẽ gật đầu với Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh nói không rõ tâm trạng của mình. Một mặt, thấy có người bên cạnh Mạc Mặc cũng yên tâm hơn; mặt khác, vì người này không phải là bản thân mà cảm thấy có chút không thoải mái.

Mẹ Mạc Mặc do không cẩn thận từ trên cầu thang trượt chân, rơi xuống, đụng trúng đầu. Bị chấn động não và xuất huyết não nhẹ, làm xong phẫu thuật craniotomy đã ngưng lại.

Đường Văn Minh nhìn đôi thâm quầng đen sẫm trên mặt Mạc Mặc, nghĩ hai bữa nay chắc cậu cũng không ngủ được nhiều. Nếu bản thân sớm gọi cho cậu thì tốt rồi. Nhưng hấn càng hi vọng rằng, lúc Mạc Mặc có chuyện sẽ nghĩ đến tìm hấn giúp đỡ.

“Đi ăn cơm đi.” Đường Văn Minh vỗ vai Mạc Mặc.

Mạc Mặc lắc đầu, tiếp tục ngồi gọt trái cây.

Lâm Gia giật cái dao gọt trong tay cậu: “Được rồi, tôi trông cho. Cậu đi ăn cơm đi. Nhớ là mua cho tôi phần cơm chiên dương châu, đừng lấy hành ngò nha.”

Đường Văn Minh gọi một đồng món Mạc Mặc thích ăn, nhưng Mạc Mặc chỉ ăn hai ba miếng, coi như uống được một chén canh cháo. Nhìn dáng vẻ đó của cậu, Đường Văn Minh cũng ăn hết vô. Vội vã kết thúc bữa tối. Mang theo phần cơm chiên dương châu về.

Hai người bước đi thành hàng, hai cái bóng dưới đèn đường dần dài ra, một cao một thấp, một tiêu tụy một ưu thương.

Đường Văn Minh không biết, hóa ra trong cái bóng đen thẫm cũng có thể nhìn ra được tâm trạng của người đó, nhưng là trực giác cảm thấy phải an ủi phải bảo vệ người bên cạnh. Hấn không nghiên cứu sâu thêm vì sao bản thân có tâm trạng gì nghĩ loại ý tưởng này, chỉ là dịu dàng mà kiên định nắm chặt cái bàn tay lạnh băng kia. Bàn tay đó hơi co chặt lại, nhưng không đẩy ra, mà là từ từ thả lỏng.

Đường Văn Minh cảm nhận được sự hòa huyệt khi hai loại nhiệt độ hòa vào nhau. Một trận gió thổi qua, trong không khí mang lại mùi hương cỏ xanh thoang thoảng của cây cỏ trong hoa viên giữa đường.

Đường Văn Minh kéo kéo tay Mạc Mặc: “Ta qua đó ngồi xuống một lát đi.”

Mạc Mặc không lên tiếng, nhưng vẫn nới đuôi theo.

Đại khái là giờ cơm tối, người trong công viên không quá nhiều. Mấy đứa trẻ nhỏ ồn ào rượt đuổi nhau chạy qua, nơi không xa có một người già đang dắt chó đi dạo.

Mạc Mặc dựa và băng ghế, tầm nhìn cứ lưu lại trên cái cây ngân hạnh đối diện.

“Yên tâm đi, di sẽ khỏe lại mà.” Đường Văn Minh không biết an ủi người, cũng sợ an ủi người. Nhưng đối với người này, lại cảm thấy cần phải nói gì đó, hoặc là bản thân anh ta muốn nói gì đó.

Mạc Mặc khẽ “ừ” nhẹ.

Cảm giác lời an ủi của bản thân không có hiệu quả, Đường Văn Minh trầm tư suy nghĩ tiếp theo nên nói gì mới phải.

Mạc Mặc nhẹ thở dài: “Ba mẹ tôi đại khái muốn li hôn.” Không cho người nghe duy nhất kia đủ thời gian phản ứng và cảm thán, cậu tiếp tục nói, “Tôi cũng là sau khi mẹ vào viện mới biết. Nói với anh rồi đó, ba tôi luôn ra ngoài công tác, đã có nửa năm hơn rồi chưa về. Ông ta ở bên đó quen được một người đàn bà, hình như ở với nhau trên hai ba năm rồi. Tôi luôn không biết, mẹ đại khái biết được một ít, nhưng bà trước giờ chưa nói qua với tôi. Là lúc tôi về nhà kiểm tiền trả tiền thuốc men, mới lật thấy thư của ba tôi, rất nhiều bức. Bức gần đây nhất kẹp thêm một tờ đơn li hôn có chữ kí của ông.”

Theo bản năng gơ cánh tay, tính ôm cậu, an ủi cậu. Nhưng do dự một hồi, bàn tay đặt lên mái tóc mềm mịn của cậu, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Yên tâm đi, mọi thứ nhất định sẽ tốt lại. Tôi luôn đứng về phía cậu.”

“Cám ơn.” Mạc Mặc cười cười, vo vo mũi: “Đi thôi, cơm chiều cũng sắp nguội rồi, Lâm Gia lại cần nhân nữa.”

Ngày thứ hai, Mạc Mặc vẫn ở trong bệnh viện. Đường Văn Minh cúp tiết cuối, mua một số thức ăn đem đến cho cậu.

Trong hành lang bệnh viện, bắt gặp Mạc Mặc đang tiễn Liêu Bác Viễn từ phòng bệnh đi ra. Lúc đó ba người đều khựng lại, đều có chút ái ngại.

Liêu Bác Viễn nhìn hẩn, vỗ nhẹ vào vai Mạc Mặc: “Chăm sóc tốt cho di, tôi đổi ngày lại đến.” Nói rồi, quay người bỏ đi.

Mạc Mặc nói: “Anh ta đến đây thăm mẹ tôi, hồi đó đều là hàng xóm.”

Đường Văn Minh cười cười: “Tôi biết. Chắc vẫn chưa ăn cơm?” Nói rồi đem hộp cơm trong tay đưa cậu.

Tinh thần của mẹ Mạc Mặc đã tốt hơn tí, mỉm cười nghe bọn họ nói chuyện, còn cùng họ vu vơ nói vài câu.

Trên mặt Mạc Mặc đã có tiểu ý, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, ít ra còn biết nói giỡn chọc hẩn.

Đường Văn Minh xem như yên tâm được chút.

Sau đó, mẹ Mạc Mặc khôi phục khá nhanh, xuất viện về nhà tịnh dưỡng rồi. Mạc Mặc cũng bắt đầu lên lớp.

Cậu cười nói với Đường Văn Minh: Tôi cổ vũ mẹ tôi kí đơn li dị rồi. Nói nếu như bà không kiếm được người đàn ông tốt thích hợp, thì để tôi ở bên bà nuôi bà!

Đường Văn Minh cười: Được a, khá hiểu thảo a, tinh thần khả gia! Để mẹ cậu nhận tôi làm con nuôi đi, tôi sẽ giúp cậu hiểu thảo với bà.

Mạc Mặc vội đẩy hẩn: con người anh sao vậy hả? Tôi chỉ có một người mẹ, anh còn giành với tôi!

19. Chương 19

Người dịch: Thy Thy

Đường Văn Minh đi bưu điện lấy gói đồ của Ngô Hựu San gửi hân. Trên đường về, thấy bảng quảng cáo lớn của Haagen-Dazs. Liên móc di động gửi một tin nhắn cho Mạc Mạc: Đến kí túc của chúng ta đợi tôi một lát.

Đợi hân ôm cái gói đồ lớn đẩy cửa phòng kí túc, lại chỉ thấy Duẩn Húc ngồi trước vi tính chơi CS.

“Thứ tốt gì a? Bao lớn vậy?” Duẩn Húc hiếu kì chòm qua.

Đường Văn Minh đem gói đồ đặt trên giường, quay đầu thở gấp hỏi anh: “Mạc Mạc đến qua chưa?”

”Mạc Mạc? Không có đến. Nguyên ngày nay cũng không thấy cậu ta.” Duẩn Húc dè dè gói đồ, cảm thấy dày dày mềm mềm.

“Lão đại, đây là thứ gì a?”

“Gói ôm!” Đường Văn Minh vừa trả lời vừa ra cửa.

Một hơi chạy lên tầng 5, gõ cửa phòng kí túc 516. Mạc Mạc không có đó.

Bạn cùng phòng của cậu nói Đường Văn Minh biết, Mạc Mạc hai hôm nay đặc biệt bận, đều sau buổi tối tắt đèn rồi mới về.

Đường Văn Minh cảm ơn, ra khỏi cửa liền gọi cho Mạc Mạc.

Chuông reng rất lâu Mạc Mạc mới bắt máy: “Alo, có chuyện gì a?”

Đầu dây bên kia nghe rất ồn ào, Đường Văn Minh cau mày nói: “Sao lâu như vậy mới bắt máy hả? Bên cậu làm gì mà ồn đến vậy?”

Mạc Mạc cười khan hai tiếng: “Thì đó, bên ngoài quá ồn, không nghe di động reo.”

Đường Văn Minh mất kiên nhẫn tiếp tục cái chủ đề nhảm nhí này, trực tiếp đổi đề tài: “Lát có rảnh không? Bao cậu ăn đồ.”

“Cái đó, chiều tôi có thể còn tí việc.”

“Không có gì, tôi cũng được.”

“Tối à, tối có lẽ cũng không được.” Giọng Mạc Mạc có chút áy náy.

Đường Văn Minh than nhẹ: “Vậy thôi, đổi ngày vậy.”

“Uhm, ngại quá.”

“Ê, cậu không phải lại có chuyện rắc rối gì chứ? Có phải bệnh của dì.....”

“Anh đừng có trù mẹ nuôi anh cũng tức là mẹ tôi!” Âm lượng của Mạc Mạc nặng cao lên, “Không có gì, anh đừng nghĩ lung tung.”

“Vậy thì tốt. Tôi còn nhớ, cậu hứa qua nếu có rắc rối cần giúp đỡ người đầu tiên là tìm tôi.”

“Ai ya, sao anh lôi thôi vậy hả. Sắp đuổi kịp mẹ tôi rồi.”

“Được rồi, không nói nữa, cúp máy đây.”

“Được. Uhm, Đường Văn Minh, cảm ơn anh.” Mạc Mạc nói xong liền cúp máy.

Nghe âm thanh nhắc nhở “đối phương đã cúp máy”, Đường Văn Minh bất giác cười lên.

Tối hôm đó, Mạc Mạc vừa bước vào lầu kí túc, thì tắt đèn rồi. Cậu uể oải chùi mắt, xoay xoay cổ, chậm chậm nhẹ nhẹ định cầu thang đi lên.

Tại đầu cầu thang lầu hai, thấy đôi chân chặn đường cậu. Mạc Mặc rẽ sang trái người kia cũng rẽ phải; cậu bắt lực, rẽ sang phải, người kia cũng nhích sang phải... ..lặp lại mấy lần, Mạc Mặc bực rồi, ngẩn đầu tính mắng, lại thấy Đường Văn Minh từ trên nhìn xuống, đáng vẻ mắc cười nhìn cậu.

“Cậu đứng trễ thật. Đói không?” Đường Văn Minh giơ tay đón lấy cái cặp Mạc Mặc lười biếng nhấc lên, để lếch trên cầu thang.

“Hơi hơi.” Mạc Mặc nhoẻn miệng cười.

Đường Văn Minh cười cười, quay người vào kí túc. Lúc đi ra, xách theo cái ghế, trên ghế đang để một chén mì đang nóng và một hộp bánh hột gà kiểu Bồ Đào Nha.

Mạc Mặc nuốt nước miếng, lấy bánh hột gà nhét vào miệng, vừa nhai vừa nói: “anh úng à ười ốt a~”

Đường Văn Minh cười vỗ vào đầu cậu: “Được rồi, đừng nịnh nữa. Ăn chậm chút, coi chừng mắc nghẹn.”

Đợi đến khi một chén canh mì nóng hổi vào bụng, Mạc Mặc hài lòng chép chép miệng, vỗ vỗ bụng, lười biếng cảm than: “Ăn no quá a~”

“Nhớ lấy, sau này về tới lúc đói phải ăn đồ. Bệnh dạ dày rất dễ tái phát.” Đường Văn Minh vừa dọn rác cậu ăn còn, vừa thấp giọng nói.

Trong hành lang yên tĩnh, nghe lên có loại cảm giác rất ấm áp.

Mạc Mặc hít hít mũi, ôm eo Đường Văn Minh, như con vượn đánh đu qua lại, lảm bảm làm nũng: “Anh thật tốt ~”

Đường Văn Minh nhè nhènh đánh cái trảo khí không an phận của cậu: “Tôi cũng không phải đối với ai cũng tốt vậy.”

Mạc Mặc chớp chớp mắt, cười gian: “Vậy sao anh đối với tôi tốt vậy?”

Đường Văn Minh yên lặng nhìn cậu, hai người nhìn thẳng vào mắt đối phương. Xung quanh bỗng nhiên trở nên yên ắng lạ thường.

Qua một hồi, Đường Văn Minh cười cười, nói: “Vì cậu thực sự ngốc quá rồi, tôi nhìn không nổi nữa.”

Mạc Mặc bĩu môi, hức một tiếng.

Đường Văn Minh nhìn nhìn di động: “Cũng sắp một giờ rồi, người của kí túc xá các cậu có thể cũng ngủ hết rồi.”

“Ai ya, đã tối thế này rồi. Hôm qua cũng đánh thức mấy người đó.”

Có chút do dự, Đường Văn Minh nói: “Hay là cậu ngủ kí túc của tụi tôi được rồi. Nhưng phải ngủ chung với tôi.”

Mạc Mặc có chút do dự, xoa xoa đầu nói: “Tôi ở bên ngoài chạy cả ngày, toàn thân bụi.....”

“Được rồi, tôi không chê cậu bẩn!” Đường Văn Minh cười cười đẩy cậu vào phòng.

Nằm nghiêng mình trên giường, Mạc Mặc vui đầu vào trong chăn. Trên chăn phảng phất mùi thuốc lá hòa với nước cạo râu, nhưng không khó ngửi.

Lắng nghe hơi thở của Đường Văn Minh, biết hắn vẫn chưa ngủ. Mạc Mặc do dự trở người, vươn tay ra thử, nhè nhẹ ôm lấy eo của Đường Văn Minh.

Qua một lúc, cảm giác được Đường Văn Minh nhẹ nhàng cầm tay mình, Mạc Mặc càng dựa sát vào, đầu bám chặt vào sau lưng hắn. Tiếp đó thoải mái ngáp một cái, không lâu sau, thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Văn Minh bị cậu ôm chặt, cũng không dám nhúc nhích, sợ làm cậu tỉnh dậy. Cứ nằm cứng đờ như thế, nhưng lại nhịn không được cong cong khóe môi.

Thật ra khi nãy trên hành lang, hắn xem chút nữa là nói ra rồi. Sau đó không nói không phải vì hắn do dự, mà muốn đợi đến một trường hợp thích hợp, suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói.

Cảm thấy thể ấm từ sau lưng truyền đến, và âm thanh hô hấp bình ổn bên tai, Đường Văn Minh có loại cảm giác hạnh phúc lâng lâng. Hắn đối với tình cảm của mình càng rõ ràng và khẳng định hơn.

20. Chương 20

Người dịch: Thy Thy

“Thật sự cảm ơn cậu nhiều.” Đường Văn Minh bưng cái ổ cứng di động vừa mua được biểu đạt sự cảm kích chân thành với bạn học Mạnh Kha.

Mạnh Kha hươ hươ tay: “Đừng khách khí như thế, lần sau còn muốn mua đồ gì liên quan đến vi tính thì cứ tìm tôi. Nếu không tự mình anh đến cũng được, nói với cậu tôi anh là bạn học của tôi là được. Ông ấy sẽ tính rẻ cho.”

“Được. Nhưng mà cảm ơn vẫn phải thể hiện, hay tôi mời cậu ăn cơm?”

Đường Văn Minh và Mạnh Kha vừa nói vừa bước khỏi thành vi tính.

Mới ngược mắt nhìn, liền thấy ở đối diện đường người đó đang đứng dưới biển xe buýt, hình như đang đợi xe.

Đường Văn Minh đang tính vẫy tay chào hỏi, mới phát hiện, kế bên cậu còn có người đứng. Hai người nói không được nhiều câu, xe buýt đến rồi, họ liền lên xe đi.

Đường Văn Minh nhìn theo hướng xe chạy, xóa bỏ cái tin nhắn viết dở, thuận tay đem di động bỏ vào túi.

“Vừa nãy, hình như tôi thấy giáo viên Liêu và Mạc Mặc, ở ngay đối diện đường.” Mạnh Kha nói tựa hồ có ý nghĩ gì đó.

“Chắc có lẽ có chuyện gì vừa hay bắt gặp.” Đường Văn Minh cười cười, “Đi thôi, kiếm chỗ ăn cơm.”

Tối đó, Mạc Mặc không có về kí túc.

Cậu nhắn một tin, nói mình ngủ ở chỗ Lâm Gia, bảo Đường Văn Minh không cần đợi cậu chuẩn bị thức ăn khuya cho cậu.

Đường Văn Minh trả lời rất đơn giản, chỉ ba chữ: tôi biết rồi.

Duẩn Húc đang chat voice đến sưng miệng, bị một cái gối đập vào mặt.

“Mẹ nó cậu nhỏ tiếng chút! Có để người khác ngủ không?” Đường Văn Minh bọc trong chăn, giọng có chút nhập nhằng,

Duẩn Húc và hai người kia trong kí túc xá ba mặt nhìn nhau, chẳng rõ đầu đuôi.

Hôm nay lão đại làm sao vậy? Bình thường tới lúc tắt đèn cũng không ngủ, hôm nay sao sớm vậy lên giường rồi? Bình thường chat voice cũng không thấy anh phản ứng lớn như vậy a.

Nghi hoặc là có, nhưng không ai dám hỏi. Đường Văn Minh ném gối đi, lại không tiện kêu Duẩn Húc đưa qua, liền thuận tay đem cái gối mới được gửi từ bưu điện nửa gối nửa ôm dùng rồi.

Không biết là không thích ứng gối ôm, hay là vấn đề tâm lý, nguyên buổi tối hắn mất ngủ. Cho đến khi trời lờ mờ sáng mới ngủ được.

Vừa mở mắt, liền thấy một đôi mắt khác. Dọa Đường Văn Minh nhảy dựng lên.

“Mới sáng sớm cậu chạy đến đây dọa người hả?!” Đường Văn Minh một bên đẩy tấm chăn ra, bên vật lộn với quần jean cằn nhằn.

Ánh mắt Mạnh Kha chuyển sang ban công: “Sáng sớm gì nữa? Đã vào trưa rồi! Tôi vừa mới tan học về.”

“Chết! Sáng giáo viên không điểm danh chứ?”

“Điểm rồi, tôi giúp anh đáp đến rồi.”

“Cảm ơn nha, anh em!” Đường Văn Minh vỗ vai Mạnh Kha.

“Tôi quay lại kêu anh đi ăn cơm chung. Còn nữa, người bên cơ khí hẹn mình chiều 1h30 đến sân đông đá banh.”

“Cậu không nói sớm!” Đường Văn Minh đá văng chiếc giày mới mang xong, mở nút, kéo dây kéo, trực tiếp cởi bỏ quần jean. Để lộ hai cẳng chân dài đi ngang qua mặt Mạnh Kha, mở tủ áo, lấy một cái quần vận động mặc vào.

Mạnh Kha nhìn lướt qua, lập tức quay mặt đi, đem tầm nhìn dừng lại trên cái gối ôm mềm mịn trên giường hắn.

“Không nhìn ra, anh lại thích cái trò chơi này a?”

Đường Văn Minh dọn giường qua loa, gối ôm bị đẩy sát vào bên trong.

“Không phải tôi xài, mua giùm người ta.”

Trận đá buổi chiều kết thúc với tỉ số 3:2, khoa của bọn Đường Văn Minh giành được thắng lợi.

Lúc mọi người đang kêu la phải đi đâu ăn mừng, di động của Đường Văn Minh vang lên.

Hắn cúp máy, nói với những người kia: “Ngại quá, tôi còn có chút việc. Các cậu đi chơi đi, chơi vui vào.”

Có người la ó hỏi Đường Văn Minh có phải hẹn em nào rồi, Đường Văn Minh chỉ cười cười, vẫy vẫy tay với họ rồi bỏ đi.

“Nói đi, cậu kiếm tôi đến rốt cuộc có chuyện gì.” Đường Văn Minh ngồi trên sofa không yên phận nhúc nhích thân, để tránh dính người kia quá gần.

Người kia giống như không nghe hắn nói gì hết, tự mình cũng dựa trên sofa hỏi: “Muốn cuống chút rượu không? Bia hay rượu vang? Hay rượu trắng?”

“Lâm Gia, anh có chuyện gì nói mau!” Nếu không phải nghe anh ta nói trong điện thoại là có chuyện liên quan đến Mạc Mặc muốn nói với mình, Đường Văn Minh khẳng định sẽ không chạy đến chỗ anh ta.

“Anh gấp cái gì?” Lâm Gia lườm hắn một cái, “Vây thì bia hơ.”

Đến khi Đường Văn Minh giận sôi uống hết một lon bia, Lâm Gia mới chậm rãi lên tiếng.

Cái anh ta nói lại là: “Cậu có muốn xem ti vi? Hay là nghe nhạc?”

“Lâm Gia!!!” Đường Văn Minh bật thẳng dậy.

Từ cơm tối đến trái cây đến bia, hắn đã tốn nửa buổi tối với tên này rồi, chút nhẩn nại kia cũng bị mài mòn gần hết.

Lâm Gia nhìn nhìn thời gian, lười khẩy gơ tay ra hiệu hắn ngồi xuống, tay kia ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Tên nhóc này, không thể nói chuyện đàng hoàng sao? Ồn đến nhức cả đầu.” Lâm Gia tự hút vài miếng thuốc, mới nghĩ ra đưa Đường Văn Minh một điếu.

Đường Văn Minh cũng không khách khí, châm điếu thuốc, rít một hơi dài.

“cậu đối với Mạc Mặc rốt cuộc là thái độ gì? Là bạn bè? Hay là trên mức đó?” Lâm Gia nhả khói thuốc nhìn nhìn Đường Văn Minh.

“Thái độ gì cũng không liên quan tới anh mà?” Đường Văn Minh loại trừ câu hỏi của anh ta theo bản năng.

Lâm Gia nhún nhún vai, một vẻ không sao hết: “Không nói cũng tốt, tôi cũng lười lo chuyện bao đồng.”

“Vây anh nói chuyện liên quan đến Mạc Mặc... ..”

“cậu muốn biết à?” Lâm Gia cười.

Đường Văn Minh bất giác nghĩ đến lời thoại trong bộ điện ảnh nào đó, hình như tiếp sau sẽ là cái câu muốn bị đập “Muốn biết thì cầu xin tôi đi”.

Nhưng mà Lâm Gia vẫn chưa thiếu đập đến trình độ đó, anh ta chỉ nói: “VẬY CẬU TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA TÔI TRƯỚC.”

Đường Văn Minh nghiêng rằng, phần nộ đập một câu: “HƠN TÌNH BẠN!”

Lâm Gia nhin cười: “CẬU CŨNG LÀ GAY? NHÌN KHÔNG RA NHA.”

“Tôi cũng không biết mình có phải không, nhưng mà tôi quả thật thích cậu ta.” Đường Văn Minh nói rồi nhả khói thuốc.

“Chắc cậu biết chuyện của Mạc Mặc với Liêu Bác Viễn nhỉ?” Lâm Gia đổi chủ đề.

“Biết một chút.”

“Tên nhóc Mạc Mặc có chút khờ, thích ai rồi là quyết tâm đến cùng. Chúng tôi đã sớm nói với cậu ta tên họ Liêu không đáng tin cậy, bảo cậu ta bỏ đi, cậu ta cũng không nghe. Nhưng mà cũng không thể trách cậu ta.” Lâm Gia thở dài, “Mạc Mặc là học đệ cao trung của tôi, thời gian đó quan hệ của chúng tôi tương đối tốt. Cũng là lúc đó biết cậu ta vẫn luôn thương thầm anh hàng xóm. Sau đó cậu ta còn mừng rỡ nói với tôi cậu ta tỏ tình với anh đó rồi, người ta cũng đồng ý quen nhau. Lúc đó tôi còn nói đùa rằng người ta thích qua con gái cùng lớp cũng chỉ là BI, cậu cẩn thận ngày nào đó anh ta gặp được người phụ nữ ưa thích đem cậu đá ra. Không ngờ đến cuối cùng lại linh nghiệm thật.”

Đường Văn Minh nhin không được xen một câu: “VẬY HIỆN GIỜ HỌ CÒN CÓ LIÊN LẠC KHÔNG?”

“Liên lạc hẳn phải có, nhưng đã chia tay triệt để, cũng không có khả năng tái hợp nữa. Tối qua cậu ta đến chỗ tôi, chính miệng nói với tôi.” Lâm Gia lắc lắc lon bia rỗng trong tay, “Còn muốn không? Tôi đi lấy thêm hai lon?”

Đường Văn Minh khề gật đầu.

Lúc Lâm Gia lấy bia về, nói với Đường Văn Minh: “Nếu như cậu đối với cậu ta chỉ là hiếu kì hoặc thương hại hay cảm thấy con người cậu ta khá thú vị, vậy tôi hi vọng cậu có thể dừng tại đây, thật thật thà thà làm anh em đi.”

“Nếu như không phải thì sao?” Đường Văn Minh vừa mở lon bia vừa hỏi anh.

Lâm Gia híp mắt nhìn hấn: “VẬY, HI VỌNG CẬU CÓ THỂ SUY NGHĨ KỸ CÀNG TÌNH CẢM CỦA BẢN THÂN TRƯỚC, CÒN NỮA, LÀM RÕ RÀNG KHUYNH HƯỚNG GIỚI TÍNH CỦA ANH. TÔI THẬT CHỊU KHÔNG NỔ LIÊU BÁC VIỄN THỨ HAI!”

Hai người cũng không nói thêm, rầu rĩ uống rượu.

Đợi lúc cái lon bia của Đường Văn Minh chỉ còn sót đáy, tiếng chuông cửa vang lên.

Lâm Gia hai lời chưa nói, đem Đường Văn Minh đẩy vào phòng vệ sinh, để lại một câu: “BÂY GIỜ CẬU Ở ĐÂY SUY NGHĨ KỸ VÀO.” Liền đóng cửa.

Đường Văn Minh nhảy xổ qua, mới phát hiện cửa khóa trái bên ngoài rồi. Đang tính đập cửa tức giận hét lớn, nghe thấy một giọng nói khác, hấn liền lặng xuống, thật thà ngồi trên nắp bồn cầu trầm tư.

21. Chương 21

Người dịch: Thy Thy

“Sao anh lâu như vậy mới mở cửa! Không lẽ giấu trai trong nhà à?” Mạc Mặc vừa lớn tiếng kêu la bước vào, vừa dò xét xung quanh tìm “tên đàn ông bị giấu”.

Lâm Gia tức cười vỗ sau gáy cậu: “Cậu thôi đi! Mắt chuột mày trộm vậy! Có cần làm chút đồ ăn cho cậu ăn?”

“Đương nhiên cần rồi! Tôi đã đói sắp chết rồi!” Mạc Mặc thả người xuống sofa nửa ngồi nửa nằm.

“Đó là bản thân cậu rảnh quá kiếm chuyện làm, mệt cũng đáng đời!” Lâm Gia đem chén mì gói đặt trên ki trà trước mặt cậu.

“Vậy cũng không thể để anh ta đến nhờ tôi giúp, tôi giúp được lại không giúp a?” Mạc Mặc trở mình ngồi dậy, uống vài ngụm nước trước.

Lâm Gia hừ một tiếng: “Vậy mà anh ta cũng mở miệng được. Bản thân phải kết hôn trang trí căn nhà, lại dám kêu cậu làm giám công kêu cậu đi tham mưu thiết kế? Anh ta cũng không nghĩ xem cậu với anh ta là quan hệ gì!”

“Là tự tôi nói, chia tay rồi vẫn có thể làm bạn. Lại nói tôi học thiết kế, anh ta có lẽ cảm thấy tôi giúp được, giao cho tôi yên tâm hơn.” Mạc Mặc giải thích.

Lâm Gia không nói thêm, xoa xoa đầu cậu: “Mì chắc ăn được rồi.”

Mạc Mặc vừa nhét mì vào miệng, vừa hàm hàm hồ hồ nói: “Anh nấu mì cho nhiều nước quá rồi, không bằng Đường Văn Minh làm ngon.”

“Xót! Đều là mì gói có gì không giống!” Lâm Gia bắt mồm, “Còn chưa có gì hết, khuỷn tay cũng hướng ra ngoài!”

Mạc Mặc cười cười không lên tiếng, tiếp tục ăn cơm.

“Ê, tôi hỏi cậu, có phải thích cái tên Đường Văn Minh rồi?” Lúc Lâm Gia đưa cậu một miếng khăn giấy lau mở miệng hồi như vậy.

Mạc Mặc lắc đầu cười: “Anh đừng đoán mò, anh ta là thẳng, có bạn gái đó.”

“Cậu thấy qua bạn gái hần?”

“Chưa thấy qua, nhưng mà biết bạn gái anh ta đến tìm qua ảnh muốn quay lại. Sau đó tôi hỏi anh ta sao rồi, anh ta nói làm hòa rồi.”

“Có lẽ là chia tay hòa giải chẳng?”

“Không biết. Nhưng mấy ngày trước thấy kí túc xá anh ta có gói đồ của người con gái đó gửi ảnh, một gói rất lớn.”

Lâm Gia cau mày, mắt lạnh lạnh trừng cửa phòng vệ sinh.

Mạc Mặc xem dáng vẻ sắp bùng nổ của anh, cẩn thận hỏi: “Anh sao vậy?” Trình độ nổi nóng lợi của Lâm Gia cậu chứng kiến qua, thế nên bình thường rất cảnh giác đối với tâm trạng của anh.

“Không có gì! Lãng phí hết nửa đêm nói chuyện với một tên khốn nạn vô sỉ, tức quá!” Lâm Gia nghiêng răng nói.

“Đã kêu anh đừng lên mấy cái chat room đó rồi, mấy tên đàn ông trong đó tên này tệ hại hơn tên kia.” Mạc Mặc ở một bên an ủi Lâm Gia, không biết rằng người nào đó ngồi trên nắp bồn cầu đang buồn bực nín thở mình.

Lâm Gia vỗ vỗ trán, an định một lát gân xanh đột nhiên nổi lên trên trán: “Nhớ đó, nếu hần nói với cậu là thích cậu, tuyệt đối đừng tin hần! Cũng đừng để ý hần. Mẹ nó tên thẳng chết tiệt!”

Âm thanh chữm mắng hừng hực của Lâm Gia vừa xuống, liền trợn tròn mắt nhìn cửa nhà vệ sinh của họ bị đập mở. Do dùng sức quá mạnh, trên cánh cửa còn có một cái lõm khó coi.

Mạc Mặc “a” lên một tiếng, bị Đường Văn Minh đột nhiên lôi ra hù đến nửa ngày cũng chưa hồi thần.

Lâm Gia lại rất bình tĩnh chỉ chỉ cánh cửa: “Đến cửa nhà tôi.”

Đường Văn Minh không hề để ý anh, bước thẳng đến trước mặt Mạc Mặc, một tay đem cậu kéo ôm vào lòng, ôm thật chặt.

Mạc Mặc ngăn người để hân ôm, lồng ngực áp sát cảm giác được tim đập có chút gấp rút của đối phương.

“Mạc Mặc, tôi yêu cậu.” hơi thở của Đường Văn Minh nóng nóng phả vào mặt Mạc Mặc.

Đợi không thấy trả lời, Đường Văn Minh vội vã giải thích: “Tôi và Ngô Hựu San sớm đã chia tay rồi, lần trước cô ấy đến chỉ là khôi phục quan hệ bạn bè thông thường, không phải kiểu như cậu nghĩ. Cái túi đồ đó là tôi nhờ cô ấy gửi đến, trong đó là...”

Lời mới nói một nửa, bị một bàn tay ầm ập chặn lại.

“Tôi tin anh.” Mạc Mặc cười cười, đôi mắt cong híp lại, “Tôi cũng thích anh.”

Đường Văn Minh nhìn vẻ mặt cười tươi của cậu liền chạm vào, môi khẽ chạm nhẹ lên môi cậu.

Đang tính hôn sâu thêm một bước, lại bị một tiếng ho khan quấy nhiễu.

Lâm Gia mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay với họ: “Được rồi được rồi, muốn ngọt ngào thì về mà ngọt ngào, đừng làm không khí bên đây của tôi ô nhiễm.”

Lúc Đường Văn Minh nắm tay Mạc Mặc rời khỏi, Lâm Gia lãnh đạm nói: “Mạc Mặc, cậu phải nghĩ kĩ đó. Đừng để lại bị thăng lửa, lại tìm tòi tôi khóc.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ đối xử tốt với cậu ấy.” Đường Văn Minh không khách khí thay lời Mạc Mặc, liền kéo cậu lớn bước bước đi.

Nghe tiếng cửa bị đẩy mạnh, Lâm Gia cười cười.

Hôm đó, lúc bọn Mạc Mặc về đến kí túc, đã tắt đèn rồi. Mạc Mặc lại hiển nhiên ngủ lại kí túc của bọn Đường Văn Minh.

Thân thể hai người trong tấm chăn, dịu dàng ôm nhau. Mạc Mặc gối đầu trên cái gối mà Đường Văn Minh mua cho cậu, dựa vào vai người kia, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, phát ra tiếng hô hấp kéo dài. Đường Văn Minh khe khẽ hôn lên mũi cậu, không lâu sau, cũng yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ, trên mặt hai người đều mang theo nụ cười nhàn nhạt.

22. Chương 22

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

“Vậy tôi lấy dùng thật đấy nhé?”

“Dùng đi, vốn dĩ chuẩn bị cho cậu mà.” Đường Văn Minh mỉm cười bất lực, chẳng biết đây đã là lần thứ bao nhiêu Mạc Mặc chỉ vào cái ổ cứng di động kia mà hỏi hân rồi.

“Không thì tôi trả lại tiền cho anh.” Mạc Mặc lật qua lật lại cái ổ cứng di động trong tay, muốn ở trên ấy tìm được cái nhẫn giá.

“Khỏi đi.”

“Vậy xem như tôi mượn của anh dùng tạm nhé.”

“Được rồi.” Đường Văn Minh cười cười, tiếp đó bóp nhẹ lên cổ cậu một cái nói, “đi thôi.”

Mạc Mặc rút cổ lại, ngây ngốc hỏi: “Đi đâu chứ?”

“Mời cậu ăn Häagen-Dazs.”

“Anh vẫn nhớ cơ à?” Mạc Mặc cười đến hai vành mắt cong cong.

“Tôi đã hứa với cậu thì quên làm sao cho được? Đi thôi.”

Ánh nắng ngày hôm ấy ấm thật ấm, bọn họ ngồi ở vị trí ngay sát cửa sổ. Mạc Mặc thoải mái rúc người trên sofa ăn kem.

“Này, dính lên mặt rồi kìa.”

Mạc Mặc dùng khăn giấy quệt quệt lên mặt, hỏi: “Hết chưa?”

Đường Văn Minh mỉm cười vươn tay ra, đầu ngón tay lướt nhẹ qua khoé miệng của cậu: “Hết rồi.”

Mạc Mặc mím môi, vờ như buồn chán dời tầm nhìn đi nơi khác, bắt đầu ngó nghiêng xung quanh. Khi bắt gặp ánh mắt của một nữ phục vụ đang cười với cậu, trên mặt cậu hơi hơi nóng lên.

Đường Văn Minh ngồi dựa người trên sofa, tự nói với mình cái câu trong quảng cáo: “Yêu cậu ấy thì mời cậu ấy ăn Häagen-Dazs”

Mạc Mặc đang uống nước suýt nữa bị sặc: “Cái đó, khi ấy tôi nói thế, vốn không có ý gì đâu.”

“Tôi có.” Đường Văn Minh lại cười.

Nhìn nụ cười của hắn, Mạc Mặc ngây người ra trong một lúc, có cảm giác tim đập thật nhanh.

Lúc ra khỏi cửa tiệm, nhìn thời gian, Mạc Mặc có hơi do dự nói: “Không thì anh về trước đi. Tôi còn phải đến chỗ của Tiểu Liêu Bác Viễn một chuyến.”

Đường Văn Minh cũng nhìn thời gian rồi bảo: “Vậy tôi đi cùng cậu.”

Lúc bọn họ đến nơi, trùng hợp thay Liêu Bác Viễn cũng đang ở đấy.

Đường Văn Minh gật đầu chào anh ta, lên tiếng hỏi: “Thầy Liêu này, thầy chuẩn bị khi nào thì kết hôn?”

Liêu Bác Viễn mỉm cười sượng trân: “Ngày mười một.”

Đi dạo xung quanh một vòng, nghe Mạc Mặc liên thoảng giảng giải xem thiết kế nào là do cậu chọn, màu sắc nào là do cậu quyết định. Đường Văn Minh một mặt là khen phẩm vị của Mạc Mặc không tồi, mặt khác lại vì việc cậu ấy giúp gã họ Liêu kia mà cảm thấy không vui. Nói chính xác hơn một chút, là vô cùng không vui.

Nhân lúc Mạc Mặc đi xem thư phòng, Đường Văn Minh cũng ngửa bài với gã họ Liêu.

“Giờ Mạc Mặc đang qua lại với tôi. Tôi vẫn nhớ rõ những lời trước kia anh đã nói, tôi tin ắt hẳn anh vẫn chưa quên. Thế nên, tôi hi vọng anh đừng lợi dụng tình cảm của Mạc Mặc nữa.”

Về mặt của Liêu Bác Viễn có chút khó coi, anh ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười mà rằng: “Tôi nghĩ giữa chúng ta có chút hiểu lầm. Thật ra tôi vẫn luôn đối xử với Mạc Mặc như em trai của mình.” Bất gặp biểu cảm khinh thường trên mặt của Đường Văn Minh, anh ta thở dài một hơi: “Em ấy là đứa trẻ ngoan, hi vọng hai người bên nhau vui vẻ.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt. Ít ra thì cũng tốt hơn nhiều so với anh.” Đường Văn Minh nhìn chằm chằm vào anh ta mà rằng.

Lúc Mạc Mặc đi ra, Liêu Bác Viễn nói lời cảm ơn với cậu. Anh ta bảo rằng phòng ốc tu sửa cũng gần xong rồi, sau này không cần phiền hà cậu phải đến đây nữa, lại bảo hôm khác sẽ mời cậu dùng bữa để cảm ơn.

Sau khi xuống lầu, Mạc Mặc níu lấy tay áo của Đường Văn Minh hỏi: “Có phải lúc này anh đã nói gì với anh ấy không?”

Đường Văn Minh gật đầu, mang những lời đã nói lúc này với Liêu Bác Viễn thuật lại một lần.

Mạc Mặc bối rối vò đầu: “Tôi biết là anh quan tâm tôi. Nhưng anh nói như thế cũng khiến anh ấy khó xử lắm.”

Theo một tiếng thở dài, Đường Văn Minh khẽ gục đầu xuống, tựa đầu lên vai của Mạc Mặc.

“Cậu đấy. Lúc mới gặp cậu, tôi còn cảm thấy cậu rất không nói lý lẽ, hoành hành ngang ngược. Nhưng đến giờ mới phát hiện ra rằng, cậu thực chất là ngốc không để đâu cho hết được.”

Mạc Mặc bực bội đẩy hấn ra.

Đường Văn Minh vòng tay ôm lấy vai cậu, cả người dính sát vào đấy.

“Chỉ có điều, tôi lại thích cậu như thế này.” Nói rồi hấn cười cười, đẩy đẩy đầu của Mạc Mặc, “về thôi nào, nhóc con ngốc nghếch.”

“Anh mới là nhóc con ngốc nghếch!” Mạc Mặc khôi phục lại dáng vẻ nhe răng trợn má như khi hoang bổ nhào đến.

Duẩn Húc giơ chân đá vào chiếc ghế bên cạnh hỏi: “Lão tứ này, cậu bảo xem kí túc xá của chúng ta từ khi nào thì thành năm người một phòng vậy?” Nói rồi liếc qua cái người đang lười biếng nằm ườn ra trên giường của Đường Văn Minh.

Vị xếp thứ tư trong phòng đẩy đẩy mắt kiếng, kéo chiếc ghế của mình ra xa một chút, hờ hững đáp một tiếng.

Lại nói từ sau khi đập hư một cánh cửa ở nhà Lâm Gia quay về, Mạc Mặc dành phần lớn thời gian trong ngày trốn trong phòng của bọn Đường Văn Minh. Tuy cậu không ngủ lại qua đêm, nhưng lại thường nằm ườn ra trên giường của Đường Văn Minh ngủ bù giấc trưa.

Đường Văn Minh đang chơi Warcraft chơi đến vui vẻ, đầu cũng chẳng thèm quay lại mà lên tiếng rằng: “Bảo cho các cậu một tiếng, hiện giờ tôi đang hẹn hò với Mạc Mặc. Sau này cậu ta sẽ là khách thường trú của phòng chúng ta. Chết tiệt! Tên này hiểm thật!”

Lời này vừa dứt, đừng nói là Duẩn Húc, ngay cả Mạc Mặc cũng ngây người ra đấy. Ngoại trừ tiếng nhạc nền trong game đang không ngừng phát ra từ chiếc loa thì trong phòng yên ắng đến lạ, trừ cái người nào đấy đang chơi game ra, mọi người đều như có điều đang suy nghĩ.

Sau đó, Mạc Mặc cần nhần bảo: “Sao anh lại nói ra như thế chứ? Anh không sợ ...”

Cậu chưa nói hết lời đã bị Đường Văn Minh cắt ngang: “Có gì mà phải sợ? Đã dám làm thì phải dám thừa nhận. Tôi cũng chẳng muốn lén lút lút lút, cũng đâu phải tình cảm gì mờ ám không thể để người khác biết đâu.”

Nói rồi Đường Văn Minh lại cười: “Chẳng phải trước kia cậu rất hùng hổ đấy sao? Tôi còn nhớ lúc cậu chạy đến phòng của chúng tôi để đòi cái quần lót kia mới hung hăng làm sao.”

Trên mặt Mạc Mặc có vẻ lúng túng đáp: “Lúc ... lúc đó, tôi vẫn chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh, không biết rằng làm người phải nhún nhường khiêm tốn.”

“Thôi thôi, đừng có nhún nhường khiêm tốn làm gì, không có hợp với cậu đâu. Cậu đã từng thấy khi hoang mà biết nhún nhường khiêm tốn chưa?”

Cuối cùng thì câu chuyện cũng chấm dứt trong những đòn tấn công hưng phấn của con khi hoang nào đấy.

Sau đó, Duẩn Húc cũng hỏi: “Lão đại, cậu làm thật đấy à? Thật sự cùng Mạc Mặc”

“Là cùng cậu ta bên nhau. Thế nào, anh có ý kiến?” Đường Văn Minh hơi hơi híp mắt lại.

Duẩn Húc cười gượng: “Không phải không phải, nào có dám chứ. Chỉ là có chút ngoài ý muốn. Lão đại, cậu đừng trách tôi không nhắc nhở cậu. Lời đồn ở trường của chúng ta trước giờ đều truyền đi rất nhanh đấy.”

Quả như thế thật, tối hôm ấy lúc ở căn tin, Đường Văn Minh liền nghe thấy hai nữ sinh ở bàn kế bên đang thì thảo bàn tán. Bảo rằng trong trường có một đôi tình nhân gay, bất chấp sự phản đối của gia đình mà tỏ tình giữa đường, lại còn muốn cùng nhau bỏ trốn nữa chứ!

Đường Văn Minh chỉ thấy một ngụm cơm nghẹn nơi cổ họng. Cái này là gì gì chứ hả? Hấn lắc đầu cười khổ, đúng là càng đồn càng quá đáng mà.

Hắn vẫn đang ăn, đột nhiên có người ngồi xuống chỗ trống ở đối diện.

Đường Văn Minh ngược mặt lên, vừa đứng bắt gặp ánh mắt của Mạnh Kha đang thờ dờn nhìn hắn.

“Lúc này đến kì tức xá tìm cậu, Duẩn Húc bảo cậu đi ăn cơm rồi.” Hơi thở của Mạnh Kha rất loạn, có vẻ như là chạy đến đây.

“Có việc gấp sao? Sao không gọi điện thoại?” Đường Văn Minh tăng nhanh tốc độ ăn.

Mạnh Kha cười khổ: “Điện thoại của cậu khoá máy.”

Đường Văn Minh móc điện thoại trong túi ra, quả nhiên là do máy hết pin nên tự động khoá.

“Đừng có vội, cậu cứ ăn từ từ. Chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cậu thôi.” Mạnh Kha nói.

23. Chương 23

Editor: Gấu_Panda

Beta: Jun, Mạc Hề

“Có chuyện gì a?” Đường Văn Minh đá bay một hòn đá nhỏ dưới chân.

Mạnh Kha nhìn nhìn xung quanh, chỉ chỉ phí đồng vườn hoa: “Đến chỗ đó ngồi chốc lát đi.”

Mùa này, hoa nở không ít, trong vườn hoa có nhiều mùi hoa trộn lẫn, mùi tươi mát của cỏ xanh. Đường Văn Minh dựa vào ghế dài, nhìn thấy mây bị tà dương nhuộm hồng, cảm thấy thanh thản dễ chịu. Nhưng mà những đôi tình nhân xung quanh khanh khanh ta ta làm cho người ta có chút không được tự nhiên.

“Tôi nghe nói, cậu cùng Mạc Mạc hẹn hò.”

Đường Văn Minh “Ừ ” một tiếng, ngắt phiến cây diệp trong tay chơi đùa.

Mạnh Kha cũng kiểm phiến lá cây, ở trông tay vân vê: “Lúc trước hỏi cậu, không phải cậu nói cậu không phải Gay sao?”

Đường Văn Minh có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu, Mạnh Kha quả thật có hỏi qua hắn một lần, là ở lần khai giảng. Hồi cùng vấn đề với Duẩn Húc, rằng hắn có phải là Gay hay không, cùng Mạc Mạc là một đôi phải không. Lúc ấy hắn chém đinh chặt sắt mà phủ nhận. Kết quả hiện tại lại hẹn hò cùng Mạc Mạc. Mạnh Kha thật không có giọng điệu chất vấn, bất quá Đường Văn Minh lại cảm thấy ngượng ngùng, tuy rằng hắn cũng không nghĩ có ý muốn lừa ai.

“Khi đó còn không muốn tìm hiểu rõ suy nghĩ của chính mình, hiện tại, xem như thông suốt.” Đường Văn Minh ngây ngô cười.

Mạnh Kha nhìn hắn một cái, giật giật khóe miệng, cười nhạt: “Xem ra Mạc Mạc mị lực không nhỏ, có thể đem người bẻ cong.”

“Kỳ thật cũng không tính là bẻ cong, có thể ta cũng có chút tính hướng kia, bất quá lúc trước bản thân không phát giác.”

Mạnh Kha không lên tiếng, gương mặt nhìn đèn đường đang dần sáng lên.

“Uy, cậu tìm tôi sẽ không vì những chuyện bát quái này chứ? Như thế nào lại sa đọa giống tiểu tử Duẩn Húc kia? Đường Văn Minh đẩy hắn.

“Àn, là có chút sa đọa.” Mạnh Kha cười cười “Không có biện pháp, ở cùng với cậu lâu như vậy, nghĩ không muốn sa đọa cũng không được.”

Đường Văn Minh đánh hắn một quyền: “Chỉ cậu thôi! Tôi khi nào thì nhàm chán như vậy?”

Mạnh Kha cũng không trốn, không đánh trả, nhìn hấn nói: “ Đường Văn Minh, tôi hỏi cậu một câu. Nếu tôi nói tôi cũng thích cậu, vậy tôi cùng Mạc Mặc cậu sẽ chọn ai?”

Nắm tay Đường Văn Minh cứng lại một chút, nhìn Mạnh Kha.

Hấn nhìn ánh mắt của Mạnh Kha, bộ dáng thật có chút chân thành.

“Cậu ít nói giỡn!” Đường Văn Minh nhìn hấn cười “Tôi hiện tại được tính là cong! Cậu cẩn thận tôi thú tính đại phát, đến lúc đó “trinh tiết nam nhân” của cậu liền khó giữ được!”

Mạnh Kha nở nụ cười: “Được a, cậu lại đây phóng túng đi.”

“Không cùng cậu náo loạn, còn có việc không? Không có việc gì thì tôi trở về, Mạc Mặc có thể ở ký túc xá chờ tôi.” Đường Văn Minh nhìn nhìn đồng hồ.

“Được, mau cút trở về với ngọt ngào của cậu đi!” Mạnh Kha cho hấn một cước.

Đường Văn Minh đứng dậy: “Cậu không đi?”

“Không có việc gì, nghĩ muốn ngồi thêm chút nữa.” Mạnh Kha hướng hấn hất hàm dương dương tự đắc “Cuối tuần sau đá bóng cậu tới không?”

“Không được, cùng Mạc Mặc hẹn đi ra ngoài chơi.”

Mạnh Kha gật đầu.

Đường Văn Minh hướng hấn vẫy tay: “Cậu cũng đừng ngồi lâu. Ở chỗ này làm bóng đèn, gây trở ngại những đôi tình nhân chung quanh.”

Mạnh Kha làm vẻ mặt khinh bỉ.

Ra vườn hoa, Đường Văn Minh ném phiến cỏ trong tay.

Mạnh Kha nhìn bóng dáng hấn rời đi. Lá cây trong tay đã muốn vò thành từng mảnh vụn.

“Anh chạy đi đâu? Tôi mang kem cho anh cũng đều bị tan!” Vừa vào cửa chợt nghe tiếng Mạc Mặc oán giận.

Đường Văn Minh liếc nhìn hộp kem trên bàn, bên trong nghiêm nhiên đã thành “Nước”.

“Uy, đều đã tan!” Nhìn hấn làm tư thế phải ăn, Mạc Mặc “Hảo tâm” nhắc nhở.

“Không có việc gì, nước cũng tốt lắm.” Đường Văn Minh nói xong thật đúng là uống “Kem”.

Mạc Mặc nhìn thấy hấn cười, ánh mắt mỉ mỉ: “ Sớm biết vậy tôi đã thêm cái gì đó vào bên trong.”

Đường Văn Minh túm lấy cổ cậu, giống như túm một con mèo: “Cậu nghĩ muốn thêm cái gì?”

“Tỷ như thuốc màu a, tôi hôm nay còn thừa lại chút màu nước.” Mạc Mặc tính toán co lại cổ.

Giấy tiếp theo, môi bị cắn khê một chút.

Mạc Mặc cũng cắn trả.

Cắn xong liền biến thành hôn.

Nụ hôn thật sâu, triền miên, mang theo vị ngọt của kem.....

Lúc Duẫn Húc tinh thần thanh thản, dễ chịu đá cửa đi vào, liền nhìn một màn tranh vẽ hai người hôn môi.

“Tôi cái gì cũng không thấy, không biết! Hai cậu tiếp tục!” Hấn hét lớn đóng lại cánh cửa, tiện thể đem chính mình nhốt bên ngoài.

Đường Văn Minh lập tức buông Mạc Mặc ra, thần sắc có chút xấu hổ, có chút hít thở không thông mà hướng cửa quát to: “Mẹ nó, lần sau tiến vào nhớ gõ cửa!”

Duẫn Húc có chút ủy khuất mà nghĩ nghĩ, này hình như là ký túc xá của hấn đi. Bất quá hấn không dám giận cũng không dám nói, hấn dựa vào cửa nhìn chằm chằm hai người.

“Đúng rồi lão Đại, cậu thấy Mạnh Kha đâu không?” Duẩn Húc đột nhiên nghĩ tới “ Hẳn khi này tìm cậu, giống như có chuyện gì rất gấp. Tôi nói cậu đi căn tin ăn cơm.”

Đường Văn Minh gật đầu: “Biết, có gấp.”

Mạc Mặc lắc lắc cánh tay hắn: “Không có chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì. Suy nghĩ cả nửa ngày hỏi hai chúng ta có phải đang hẹn hò không.” Đường Văn Minh vò đầu “Nhìn không ra, tiểu tử Mạnh Kha kia cũng rất bất quá.”

Mạc Mặc cười cười: “ Cậu ta không nói gì khác?”

“Yên tâm, Mạnh Kha người nọ là anh em tốt, có thể là có điểm kinh ngạc, cậu ta hẳn là không có ý gì đâu.”

Mạc Mặc gật đầu.

Đường Văn Minh đột nhiên nhớ đến cái gì đó, cười quỷ dị: “Đúng rồi, cậu ta còn hướng tôi bày tỏ. Hỏi tôi trong hai người các cậu tôi chọn ai.”

Nhìn biểu tình Mạc Mặc cứng ngắc một chút, hắn cười càng sáng lạn: “ Cậu có nguy cơ a~”

Mạc Mặc hừ một tiếng: “Anh thì tốt rồi!” Quay đầu, tiếp tục bản vẽ của mình.

Đường Văn Minh lại xoa nhẹ đầu cậu, cùng Duẩn Húc hai người đại chiến ma thú.

Đợi cho bức tranh hoàn thành, Mạc Mặc mới phát hiện phía trên bức tranh có vài lỗi nhỏ. Cậu than thở cẩn thận lau, lại ký tên một cái.

24. Chương 24

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Sáng sớm thứ sáu, ký túc xá của nhóm Đường Văn Minh có người đến thăm.

“Uy! Đứng lên!” Mạc Mặc một phen túm lấy cái chăn của Đường Văn Minh, lập tức ném trở về “ Anh như thế nào lại lả thể ngủ?”

“ Cái này không tính là lả thể ngủ, tôi còn mặc quần lót a.” Đường Văn Minh cố sức mở đôi mắt, cười cười với cậu.

“Đừng ngủ đừng ngủ. Mau đứng lên!” Mạc Mặc vươn móng khi bắt lấy đầu hắn.

Một bắt, một trốn, hai người đùa đến bất diện nhạc hồ. Hoàn toàn quên giờ là 7 giờ sáng cuối tuần.

Duẩn Húc cuối cùng chịu không nổi, suy yếu rên rỉ: “ Lão Đại

cậu mau đứng lên đi~ cậu nếu không đứng lên, chúng tôi cũng ngủ không được~”

Mạc Mặc vội vàng thu hồi móng khi, xấu hổ le lưỡi. Cậu chỉ lo cùng Đường Văn Minh đùa giỡn, nhưng đã quên ký túc xá còn có những người khác.

Đường Văn Minh nhân cơ hội quần chân cậu một chút.

Kết quả Mạc Mặc trọng tâm không ổn định, một đầu ngã quỵ trên người Đường Văn Minh, mà còn là đúng tiêu chuẩn hình dáng con cẩu đang ăn XXX.

“Nhìn không ra cậu cũng rất nặng a.” Đường Văn Minh cười, mới rời giường thanh âm có chút khàn.

Mạc Mặc một bên nhìn chòm râu nhạt màu trên mặt hắn, một bên vươn tay nhẹ nhàng sờ soạng một chút, cứng cứng.

Đường Văn Minh ở trên chóp mũi cậu hôn một cái, ngửi ngửi, nhỏ giọng nói: “Có cái mùi gì đấy?”

“Nguy rồi!” Mạc Mặc hô nhỏ nhảy dựng lên “Tôi mua bánh bao~”

Buổi sáng nếm qua bánh bao bị biến đổi hình dạng xong, hai người bọn họ đi đến rạp chiếu phim xem Tây Bắc ảnh thành thủ.

Mạc Mặc nói nơi này chỉ nửa giá, rất rẻ.

Bọn họ được xếp ngồi ở sau một đôi tình nhân. Ngay khi phim bắt đầu chiếu, ánh sáng ngọn đèn tối sầm lại, Mạc Mặc liền cầm tay Đường Văn Minh.

Một lát sau, cả người đều dựa vào.

Hai người cũng không chú ý nội dung của phim, Mạc Mặc chú tâm nghe nhịp tim của Đường Văn Minh, Đường Văn Minh lại giống như sờ con chó nhỏ, nhẹ nhàng xoa tóc Mạc Mặc.

Hết phim, đôi tình nhân bên cạnh đứng dậy nhìn đến bọn họ, biểu tình kinh ngạc.

Mạc Mặc nghĩ muốn tránh ra, Đường Văn Minh lại ôm hắn, không cho hắn lộn xộn. Sau đó nhìn chăm chăm vào đôi tình nhân kia, nhìn đến khi bọn họ tự động bỏ đi.

Chờ đến khi hai người kia đi rồi, Mạc Mặc mới cười chui ra: “Anh đem bọn họ dọa a.”

Đường Văn Minh xem như không có chuyện gì làm động tác đuổi người: “Ai bảo bọn họ làm như thấy quái vật, đáng đời!”

Hai người ra rạp chiếu phim, bước chậm ở trên đường.

Đang thương lượng giữa trưa ăn cái gì, đột nhiên di động của Mạc Mặc liền vang lên.

Mạc Mặc nhìn tin nhắn, do dự một chút, có hơi xấu hổ nói: “ Tôi quên là hôm nay đã đáp ứng đến nhà ga tiễn Lâm Gia. Chiều hôm nay anh ấy trở về.”

Mạc Mặc nghĩ muốn đánh chính mình. Như thế nào lại không nhớ chứ?! Lúc trước là hắn nói nếu như hai người cùng hẹn hò, hiện tại lại là chính mình xảy ra chuyện!

Lâm Gia là con bò câu không thể đuổi được, bằng không, còn không biết anh ấy trừng trị mình như thế nào nữa. Nhưng mà, cũng không thể đuổi con bò câu Đường Văn Minh này được.

Tình thế khó xử. Tốt nhất Đường Văn Minh nguyện ý cùng hắn đi tiễn Lâm Gia.

“Tôi cùng cậu đi tiễn hắn nhé.” Đang nghĩ ngợi, Đường Văn Minh liền nói.

Mạc Mặc sững sốt một chút, nói: “Thực xin lỗi, tôi thật sự đã quên.”

“ Được rồi, với tôi còn khách khí như vậy. Đi thôi, đi ăn cơm trưa trước.”

Thời điểm Lâm Gia mở cửa, liền nhìn thấy Mạc Mặc đem theo bao đồ gì đó đứng ở cửa nhà hắn, phía sau còn đi theo cái mặt than.

“ Vào đi.” Lâm Gia nói xong một tay kéo Mạc Mặc đi vào, sau đó, vươn cánh tay chặn cửa cùng Đường Văn Minh.

Mạc Mặc “Di” một tiếng.

Đường Văn Minh nhú mày, sắc mặt càng đen hơn.

Lâm Gia miễn cưỡng nói: “Vào thì có thể. Trước hết đem tiền trả cho tôi. Đừng quên, cậu còn thiếu tôi tiền a.”

Đường Văn Minh trừng mắt nhìn cái người “Địa chủ” ý thế hiếp người trước mắt này. Anh nghĩ rằng tôi muốn đến sao? Còn không phải nể mặt của Mạc Mặc! Cũng không so đo việc anh quấy nhiễu buổi hẹn hò của chúng tôi, vậy mà anh còn muốn chống đối?!

Mạc Mặc kéo Lâm: “Uy, anh trước cho anh ấy đi vào a. Cùng lắm thì bồi thường tiền cho anh.”

Lâm Gia nhìn Đường Văn Minh lại nhìn Mạc Mặc, mới nói lỏng cánh tay chống đỡ đến căng cứng của mình: “Cậu trả cũng được thôi, cũng đều giống nhau.”

Đường Văn Minh đen mặt bước vào, đem túi đồ ăn kia mà ném lên sô pha theo một đường pa-ra-bôn.

Mạc Mặc nhẹ nhàng lôi kéo tay hắn.

Lâm Gia liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: “Các cậu tùy tiện ngồi, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Hắn mới vừa quay người lại, Mạc Mặc liền vẽ mặt thật có lỗi nhìn Đường Văn Minh: “ Anh đừng tức giận, anh ấy chính là như vậy, thích nói chuyện trêu chọc người khác, kỳ thực anh ấy cũng rất tốt.”

Đường Văn Minh nói: “Tôi biết.” Lại tránh không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn còn nhớ rõ lần trước bị “Người tốt” nhốt trong phòng vệ sinh, còn nhớ rõ anh ta nói với Mạc Mặc mình là “thằng nam chết tiệt”, còn nhớ rõ anh ta thể nhưng giựt dây Mạc Mặc buông tha mình?!

Bất quá trong lúc này, hắn nhin không được nói lời thật tâm với Mạc Mặc.... Ngẫm lại, Lâm Gia coi như có chút công lao, ít nhất cung cấp nơi tổ tình..... Tuy rằng lúc đó hoàn cảnh không phải như tưởng tượng hoàn mỹ của mình.

Nghĩ đến đây, hắn quay lại nắm tay Mạc Mặc: “Yên tâm đi, bạn của cậu, tôi cũng sẽ xem anh ta như là bạn của mình. Chúng ta đi giúp anh ta thu dọn đi.”

Mạc Mặc hắc hắc nở nụ cười, lại là một bộ dáng khi hoang.

Trước lúc xe lửa chạy, Lâm Gia sai Mạc Mặc đi mua kem cho hắn.

Chờ Mạc Mặc đi xa một chút, Lâm Gia liền hướng Đường Văn Minh vẫy tay. Cái loại vẫy gọi này phỏng theo bộ dáng của một ông chủ đặc biệt, làm cho Đường Văn Minh nhớ tới lão Phật Gia

trong kịch truyền hình.

Đường Văn Minh không tình nguyện rồi lại cực lực bảo trì tư thái không kiêu không nịnh đi tới trước mặt người kia, tức giận hỏi: “Có chuyện gì?” Anh ta đã sai Mạc Mặc như người giúp việc, còn muốn làm gì mình nữa chứ?

Lâm Gia khinh thường liếc hắn một cái, mở ba lô ra, lấy ra một túi đồ gì đó, mạnh mẽ nhét vào tay hắn.

“Đây là cái gì?” Đường Văn Minh hồ nghi nhìn hắn, theo bản năng cảnh giác đứng lên.

“Yên tâm ~ đều là đồ dùng thật tốt của anh.” Lâm Gia hữu hảo kéo kéo bờ vai của hắn, hướng hắn nháy mắt mấy cái.

Ban đêm trở lại ký túc xá, Đường Văn Minh xem cũng không xem liền đem túi đồ ném tới trên giường. Sau đó hắn đi ký túc xá kế bên lấy lại mền của hắn đã cho mượn.

Chờ hắn trở về, nghe được một loạt thanh âm cảm thán của Duẩn Húc.

“ Chắc chắc, lão Đại, không nhìn ra cậu là phái hành động nga.” Dứt lời hướng hắn giơ cái hộp Đồ Lôi Tư trong tay lên, “Tôi đói bụng, nghĩ đến trong túi của cậu có cái gì ăn, không nghĩ tới... Ha hã... Nguyên lai là đứng sau đồ ăn gì đó. Là ẩm no mà hoài niệm dâm dục ~”

Đường Văn Minh da đầu run lên, xem xét một chút trong túi có một lọ chất lỏng gì đó. Hắn cầm lấy xem, trên mặt nóng bừng bật người đứng lên.

Đúng lúc này, trong âm thanh truyền ra một tiếng rên rỉ mờ ám của nam nhân.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy quả là hình ảnh hai nam nhân đang âu yếm.....

Nhìn sắc mặt hắn không tốt, Duẩn Húc bật người nhanh chóng đóng cửa sổ máy tính lại, ngây ngô cười trả lời: “Lão Đại, này, cũng là tội lục ở trong bao ra a. Tôi còn tưởng rằng đó là đĩa trò chơi chứ...”

Đường Văn Minh thu hồi cái đĩa đang mở kia và hộp Đồ Lôi Tư, cầm giận nhét về trong túi, răng nanh nghiến chặt vang kết kết. Trong lòng dốc hết sức lực thăm hỏi mười tám đời tổ tiên nhà Lâm Gia.

Lúc này, người nào đó ngủ trên giường nằm trong toa xe, trở mình một cái, đang ngủ đánh ngáp một cái.

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Ngày một tháng năm được nghỉ dài hạn, một nhóm bốn người thẳng tiến đi núi.

Cái này là Duẩn Húc khơi mào.

Câu nói của hắn là: chúng ta cần tìm một nơi tốt để chơi đi? Kích thích người chút, tốt nhất không phải đi một ngày về, mà có thể ở lại hai ngày.

Mạc Mặc gãi gãi đầu nói: Vậy chúng ta đi núi Thái Bạch đi.

Nói là một nhóm bốn người, kỳ thật là sáu người. Duẩn Húc đếm số người vừa đủ, nhiều quá không thuận tiện đi núi.

Bốn nam hai nữ. Nam không cần phải nói, vẫn là tiểu đội ngũ bắt đầu tiến đến Hoa Sơn xanh biếc, chính là Thiếu Lâm.

Mạc Mặc nói, kỳ thật Lâm Gia cũng muốn tới, đáng tiếc trường học có một số việc nên thể chưa về.

Đường Văn Minh trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm ơn trời đất.

Còn lại hai nữ sinh là trong lớp Đường Văn Minh, Duẩn Húc hiện đang chuyên tâm tấn công mục tiêu.

Có chút chờ mong cuộc leo núi này, chỉ là đường lên núi vòng vèo phải mất hơn nửa giờ.

Ngọn núi cảnh sắc không tồi, Mạc Mặc dựa vào bả vai Đường Văn Minh ngáp dài, nhìn thấy trong sơn cốc mây mù lượn lờ.

Duẩn Húc bận cùng hai nữ sinh nói chuyện phiếm, âm ỉ huyền thuyên. Mạnh Kha một mình ngồi bên phải, chống cằm, nhìn bài thơ khắc trên núi đá gần người.

Thời điểm khi đi núi, hai nữ sinh nhìn thấy bài viết ở độ cao so với mặt nước biển thì cảm thán: ai nha, rất cao a, 2700 mét.

Nhiệt độ không khí trên núi vốn thấp, hơn nữa độ cao so với mặt biển là cả một vấn đề, xe mới đi vào một chút liền cảm thấy một chút lạnh.

Đường Văn Minh từ trong ba lô lấy ra một cái áo khoác, trùm vào trên người con khỉ hoang nào đó vẫn cứ tránh trái tránh phải là to không lạnh không lạnh.

“Ngao~ nếu cảm lạnh lại đau dạ dày.” Đường Văn Minh am hiểu sâu sắc bí quyết đối đãi sủng vật chính là nhất định phải “Cưng chiều”!

Sủng vật cũng vô cùng phối hợp mặc áo khoác.

Trong lúc này, bạn học Duẩn Húc xum xoe mà đem áo khoác của mình cho một nữ sinh. Vấn đề là cả hai nữ sinh cũng không mang quần áo chống lạnh.

Rút cuộc Duẩn Húc đang chuẩn bị hướng Đường Văn Minh nháy mắt, Mạnh Kha liền rất có giác ngộ cúi đầu từ trong ba lô lấy áo khoác của mình đưa cho nữ sinh.

Duẩn Húc cảm thán, tiểu tử này phản ứng rất nhanh a. Cũng đúng, người ta tốt xấu gì cũng từng theo đuổi hoa khôi không phải sao. Suy nghĩ rộng lượng một chút hấn liền đem quần áo của mình nhường lại cho người ta cũng tốt lắm.

Đại khái đột nhiên lên cao có liên quan đến độ cao so với mặt biển, đi không được vài bước, tất cả mọi người có phần thở dốc cộng thêm chân mỗi nhừ...

Chỉ có đi vào sơn lâm thì tinh thần khỉ hoang của Mạc Mặc mới liền khôi phục mà nhảy nhót chạy ở phía trước.

Đường Văn Minh đi ở bên trái, Mạnh Kha phía bên phải, Duẩn Húc cùng hai nữ sinh đi sau cùng.

“Này! Cậu chậm một chút!” Đường Văn Minh hướng Mạc Mặc kêu.

Con khỉ hoang một hơi chạy tới bậc thang cao nhất, bộ dáng đắc ý lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống hướng hấn vung tay: “Ha ha, anh là đang bò lên đây sao.”

Nửa giờ sau, những lời này từ trong miệng Đường Văn Minh không sai một chữ nói ra lại, còn thêm một câu cảm thán.

“Tôi biết cậu vừa rồi vì cái gì chạy nhanh như vậy. Nguyên lai cậu là loại thần kinh trì độn, bây giờ mới là bắt đầu.”

Con khỉ hoang chân mệt mỗi vô lực, chỉ có thể ai oán trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Duẩn Húc ở phía sau nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.” Phỏng chừng hai nữ sinh kia cũng đang bò đi.

Mạc Mặc là người thứ nhất tán thành, ngó tảng đá sạch sẽ đi qua ngồi lên.

Mông còn chưa kịp cùng tảng đá thân mật tiếp xúc đã bị túm lên.

“Khoan, lót ngồi.” Đường Văn Minh lấy trong ba lô ra một cái đệm xếp.

Mạc Mặc vui vẻ nhận.

Đường Văn Minh mắt nhìn Mạnh Kha ngồi đối diện, tiếp tục lục tìm báu vật trong ba lô.

“Đến, nhường cho cậu một bộ quần áo.” Nói xong liền trực tiếp đem quần áo ném về phía đối diện theo đường pa-ra-bôn.

“Không cần, tôi cũng không phải rất lạnh.” Mạnh Kha nắm quần áo, ném trở về.

Đường Văn Minh khoát tay: “Được rồi, đừng phô trương, miệng đều lạnh thành màu tím. Mặc đi, tôi còn quần áo.”

Mạnh Kha mặc vào cái áo màu xanh lam, kích cỡ còn rất vừa vặn. Trên áo mang theo hương vị đặc biệt của Đường Văn Minh. Mùi thuốc lá nhân nhật hòa lẫn với hương vị nước xả vải..

“Thế nào, cậu mặc vừa chứ?” Đường Văn Minh lại ném một khối chocolate sang, “Ăn một chút gì đi, bổ sung nhiệt lượng.”

“Cảm ơn.” Mạnh Kha tiếp chocolate đối với hấn nói.

“Được rồi, với tôi còn khách khí!” Đường Văn Minh cười đến sáng lạn.

“Tôi muốn uống nước!” Mạc Mặc vừa phun vụn bánh bích quy vừa nói.

“Cậu ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn.” Đường Văn Minh đem nước đưa cho cậu, nâng tay dùng cổ tay áo lau lau vụn bánh bích quy trên mặt cậu.

Mạnh Kha vẫn như vậy im lặng nhìn hình ảnh trước mặt, có chút chút buồn bã hoảng hốt. Nguyên lai hiểu rõ cùng tận mắt chứng kiến cảm giác đó vẫn là kém hơn rất nhiều.

Cảm giác được tầm mắt của hấn, Mạc Mặc nghiêng đầu qua hướng hấn vô tâm vô phé cười.

Mạnh Kha quay lại mỉm cười, rồi chuyển đầu lại nghịch đi nghịch lại điện thoại trên tay mình.

Dọc theo đường đi nghỉ ngơi một chút rồi đi một chút, đến khi tìm được nơi ngủ trọ, trời cũng đều đã tối. Duẩn Húc đặc ý, lần này chọn chỗ không tối, cảnh sắc đẹp du khách cũng không tính nhiều lắm; nhìn thấy chỗ ngủ trọ một mảng tối đen, hẳn quả thực vui mừng quá đỗi. Cảnh tối lửa tắt đèn để làm sự!

Hai nữ sinh kia dường như là ngược lại, khá uể oải, oán giận như thế nào lại tối như vậy, bóng đèn ngôi sao lại nhỏ như vậy, còn có trên núi này sao lại lạnh như vậy.

Lão bản cười giải thích nói, nơi này của bọn họ sử dụng máy phát điện, công suất hữu hạn. Núi mà, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất lớn. Thuận đường hỏi bọn họ muốn ăn uống cái gì, muốn mấy gian phòng, muốn thuê áo vải bành tô (ba-dờ-xuy) hay không [1].

Sáu người sáu bát mì nước, ba gian phòng, sáu kiện áo bông bành tô. Áo ba-dờ-xuy là cái loại áo màu xanh bình thường của quân sự, tuy rằng không quá vừa người, bất quá coi như ấm áp. Hai nữ sinh bĩu môi, quần áo này không quá sạch sẽ đi. Duẩn Húc nói, dù sao so với bị lạnh vẫn tốt hơn, sau nữa lại nói bất quá mặc không dính sát vào người, đừng lo.

Ăn cơm xong, hai nữ sinh sợ lạnh trở về phòng. Duẩn Húc đi theo vào, nói chúng ta chơi bài pu-khơ (xì phé) [2] một lát đi. Sau đó quay đầu muốn kêu Mạnh Kha vào cùng, nhìn một vòng không tìm thấy người.

Lạo Đại, thấy Mạnh Kha không?”

“ Hình như đi ra ngoài.”

Duẩn Húc cầm lấy di động, nhìn thoáng qua, mắng: “ Kháo! Cái núi rách này! Ngay cả tín hiệu cũng không có!”

Mạc Mặc từ chỗ ngồi nhảy đứng lên: “Các cậu trước cứ chơi đi, tôi đi tìm cậu ấy.” Nói xong, một đường chạy chậm đi ra ngoài.

Sự thật chứng minh, ngọn núi này thực con mẹ nó lạnh! Mạc Mặc đem chính mình gắt gao bó lại trong áo ba-dờ-xuy, hành động không tiện mà đông lung lay tây lúc lắc tìm thân ảnh đồng học Mạnh Kha.

Sau cùng, bắt đầu thanh giọng, chuẩn bị la to “Mạnh Kha, cậu ở đâu?” Khi dừng lại trước cửa miếu đang tu sửa rất cuộc cũng tìm thấy người họ Mạnh nào đó đang ngồi xổm tại chỗ một bộ dáng trầm tư suy nghĩ.

Mạc Mặc đặt móng ngồi trên thanh cửa song song với hắn.

“Cậu ngồi đây không lạnh à?” Vừa nói vừa kéo chặt áo ba-dờ-xuy của mình.

Mạnh Kha nhìn cậu một cái, tiếp tục nhìn trời: “Nơi này có thể thấy rất nhiều sao.”

Mạc Mặc cũng ngẩng đầu.

Bầu trời thật sự rất nhiều sao, lấp lánh, giống như cách bọn họ rất gần.

“Mạnh Kha, cậu thích Đường Văn Minh phải không?” Mạc Mặc một bên tìm chòm tiểu hùng, một bên nói.

“Ừ, xem như vậy đi.” Mạnh Kha cười cười “ Trên mức bạn bè.”

Mạc Mặc dừng một lát mới mở miệng: “Vậy hiện tại? Cậu còn muốn cùng với anh ấy một chỗ không?”

“ Bây giờ sao, cứ như vậy làm bạn tốt cũng rất tốt. Lúc này giao du với kẻ xấu, các người cũng đều đã giẫm lên tôi cũng không muốn đi theo xem náo nhiệt gì.” Mạnh Kha đứng lên, vỗ vỗ bụi sau lưng “Trở về đi. Bên ngoài rất lạnh.”

Mạc Mặc ừ một tiếng, đi theo đứng dậy, cười cười với Mạnh Kha: “ Anh ấy có người bạn như cậu thực sự may mắn.”

Mạnh Kha sững sốt một chút, cũng cười cười, vò tóc Mạc Mặc: “Tôi cũng coi cậu như bạn a, tiểu khỉ hoang.”

Sau khi trở về, Mạnh Kha gia nhập đội ngũ bốn người, thế cho Đường Văn Minh.

Mạc Mặc ở bên cạnh nhìn trong chốc lát, đã bắt đầu râm rì nói buồn ngủ.

Đường Văn Minh xách áo con khỉ hoang nào đó đang trong trạng thái sắp đi vào giấc ngủ nói: “Các cậu chậm rãi chơi, chúng tôi về trước.”

Vào phòng, Đường Văn Minh đem con khỉ hoang nửa tỉnh nửa ngủ thả trên giường. Lập tức xoay người thu dọn đồ đạc.

Đang đem những thứ đồ ăn nhét loạn thất bát tao thu dọn sạch sẽ, đột nhiên thất lưng bị người vòng qua từ phía sau ôm lấy.

Đường Văn Minh vỗ nhẹ cánh tay bên hông: “Có tinh thần? Không phải mới vừa rồi buồn ngủ mắt cũng đều mở không ra sao?”

Khỉ hoang cả người dán ở trên lưng hắn, chơi xấu đầu cọ a cọ: “Tôi không buồn ngủ.”

Đường Văn Minh cố nén cười nói: “Nga, vậy cậu tới thu dọn đồ đạc đi, tôi buồn ngủ.”

Khỉ hoang bất mãn than thở, đem người hắn xoay lại đến: “Không phải chứ? Chúng ta khó được cơ hội cùng nhau ra ngoài chơi, anh làm sao lại buồn ngủ sớm như vậy!”

Đường Văn Minh nở nụ cười: “Trời tối rồi, không ngủ thì làm gì?”

Mạc Mặc giật giật môi không nói, mặt lại đỏ. U oán liếc nhìn Đường Văn Minh một cái.

Cái liếc mắt kia, Đường Văn Minh cảm thấy trong lòng một trận ngứa, ôm Mạc Mặc cúi đầu hôn xuống.

Hai người hôn hôn, liền từ bên cạnh bàn hôn tới trên giường.

Hôn hôn, quần áo liền từ nghiêm chỉnh tới không ngay ngắn.

Đường Văn Minh ghé vào trên người Mạc Mặc, khí quan hai người đều sung huyết kề sát lại với nhau

Mạc Mặc cười khanh khách.

Đường Văn Minh gõ đầu hắn: “Cười cái gì mà cười?”

Mạc Mặc cười đến càng vui vẻ.

Đường Văn Minh dứt khoát thu phục hạ thân, cúi xuống hôn trụ cái miệng không ngừng phát ra tiếng cười của cậu. Tay còn lại thì trượt vào trong vạt áo mở rộng của cậu.

Khi chạm đến làn da ấm áp bóng loáng, Mạc Mặc trong cổ họng khê hừ một tiếng, thân thể căng ra một chút.

Đường Văn Minh nghĩ có lẽ bàn tay mình có chút lạnh, lưỡng lự thu hồi, lại bị Mạc Mặc cầm lấy, đặt ở thất lưng mềm dẻo của cậu.

Đường Văn Minh một bên liên tục nuzz hôn dài, một bên vuốt ve da thịt trên người và trên lưng Mạc Mặc.

Không biết là tay hắn nóng lên, hay là Mạc Mặc thân thể nóng lên. Tóm lại, thời điểm hai người tách ra, hôn đến thở dốc, cả người như lửa đốt.

Mạc Mặc ánh mắt mê ly nhìn Đường Văn Minh, môi bị hôn đỏ bừng.

Đường Văn Minh cười cười, bàn tay chậm rãi đi xuống, cầm lấy hạ thân Mạc Mặc, nhẹ nhàng đi động làm đứng lên.

Mạc Mặc hít một hơi, cũng cầm nơi cương lên của Đường Văn Minh.....

Tiếng thở dốc của hai người hợp lại cùng một chỗ, càng ngày càng nặng.....

Đợi cho Đường Văn Minh dùng khăn tay lau sạch dịch thể của hai người, mới đắp lại chăn, vò vò tóc mạc Mặc nói: “Đi ngủ sớm một chút”, Mạc Mặc vẫn còn không ngừng hướng trong lòng hắn cọ cọ.

Đường Văn Minh ôm lấy thân thể không thành thật của cậu, kề sát vào bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Đừng nao loạn, sáng sớm ngày mai còn muốn tiếp tục đi núi chứ. Tôi không muốn làm cậu bị thương, lần sau lại tiếp tục làm đầy đủ.” Dứt lời, ở bên mặt cậu nhẹ nhàng hôn một cái.

Mặc Mặc lại dụi dụi vào trong lòng hần ngủ thiếp đi, mơ mơ hồ hồ mà “ Ừ” một tiếng.

[1] Áo bành tô:

[2] Bài pu-khơ: Xì tố hay còn gọi là xì phé , là một trò chơi bài trong đó một phần (ví dụ Texas Hold'em) hoặc tất cả các con bài (ví dụ Draw) không được mở và người chơi có thể tố (raise) vào gà (pot). Vì thế xì pé kiểu Hồng Kông trong ngôn ngữ miền Nam cũng gọi là bài tố và thấy hay gọi “cây bài” là “pé bài” Ai có liên kết bài tốt nhất sẽ được ăn gà, trường hợp khác là người tố được ăn nếu mọi người chơi khác không theo.

26. Chương 26

Editor: Gấu_Pandar

Beta: Jun, Mạc Hề

Ngày hôm sau, thời điểm Duẫn Húc đập cửa la to “Dậy đi!”, Mạc Mặc còn nằm tổ trong ngực Đường Văn Minh, cau mày, đem đầu dúi vào trong chăn.

“Đứng lên đi.” Đường Văn Minh nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt cậu, lại xoa đầu của cậu.

Mạc Mặc chui ra, mơ mờ màng màng đem mắt mở thành một khe nhỏ. Nhìn Đường Văn Minh liếc mắt một cái, mí mắt lại sụp xuống.....

“Này, còn ngủ?”

Mí mắt nhẹ nhàng mở ra, Mạc Mặc nhăn nhăn cái mũi.

Nhìn đến mình lơ lơ trong ngực Đường Văn Minh, cảm giác được cơ thể dưới chăn đồng dạng cũng là trần như nhộng, Mạc Mặc đỏ mặt.

“Sớm, sớm an.” Hần nói khẽ.

Đường Văn Minh nở nụ cười: “Sớm an. Nhanh lên mặc quần áo đi, bọn Duẫn Húc còn đang chờ.”

Mạc Mặc khoác vào áo sơ mi, một bên khoe mắt trộm ngắm Đường Văn Minh. Người sau an nhàn sửa sang lại quần áo, căn bản cũng chưa liếc cậu một cái.

Bữa tối, thì ra chỉ có mình cậu cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng a. Đêm qua cũng vậy, dựa vào ngực Đường Văn Minh, nghe nhịp tim hắn, nửa ngày cũng không ngủ được, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Đợi cho trời đều nhanh sáng mới mơ mơ màng màng ngủ. Hần trái lại, ngủ như lợn chết!

Mạc Mặc bắt mất đá một cái, đem giày bên chân đá tới cửa.

Đang chuẩn bị đi qua nhặt lại, Đường Văn Minh động tác đã muốn trước cậu, đem giày nhặt trở về để bên chân hắn.

“Như thế nào không tốt a?” Thấy Mạc Mặc vẫn nhìn mình, Đường Văn Minh búng trán cậu một cái.

Mạc Mặc nhe răng, xoa cái trán, nói lầm bầm: “Tôi nghĩ hôn anh một cái.”

Đường Văn Minh nở nụ cười: “Tốt.” Nói xong liền đem mặt để sát vào, chủ động hôn cậu.

Có nụ hôn sớm an, con khổ hoang lại phơi phơi sức sống.

Ăn điểm tâm, sáu người tiếp tục đi leo núi. Nơi bọn họ dừng chân là phía trước miếu Tiểu Văn Công, nghe nói có một đoạn tương đối khó đi bộ.

Cho đến khi, hai nữ sinh hai mặt nhìn nhau: “ Đây cũng là đường?”

Cái gọi là đường, chính là một vùng đồng đá hỗn loạn xuôi theo sườn núi. Kỳ thật, núi này là do đá xếp thành, chẳng qua là dùng nước sơn màu đỏ vẽ thành ký hiệu mũi tên chỉ hướng một vùng đá lộn xộn miễn cưỡng thay thế đường đi.

Sáu người xếp thành một hàng thẳng, ở giữa đồng đá hỗn loạn độ rộng chỉ có một thước gian nan đi. Phía bên phải là vách đá, bên trái là đáy sơn cốc, mây mù che khuất tầm mắt của bọn họ.

Đường Văn Minh đi đầu, Mạc Mặc theo ở phía sau, sau đó là Mạnh Kha, sau Mạnh Kha là hai nữ sinh, Duẩn Húc vẫn như trước đi ở sau cùng.

Cũng không biết đi được bao nhiêu chặng đường, khó khăn đựng phải người xuống núi, vừa hỏi mới biết được còn phải đi hơn hai giờ nữa mới có thể đến đỉnh.

Nhóm người liên tục ai thán, nói phải nghỉ ngơi một chút, trời liền cho bọn họ cơ hội này. Giữa lúc Duẩn Húc đang ồn ào trong sơn cốc, một đám mây đen từ đâu nhẹ nhàng bay đến, những giọt mưa liền rơi xuống.

Tất cả mọi người trở mình tìm đồ che mưa, sau đó tránh ở dưới ô hoặc trong áo mưa, nghỉ ngơi chờ mưa tạnh.

Mạc Mặc cùng Đường Văn Minh tránh ở phía dưới ô. Chung quanh là màu trắng của sương mù cùng tiếng mưa rơi tí tách tí tách.

Vươn tay đón nhận vài giọt mưa, lạnh lạnh. Mạc Mặc thì thào tự nói: “Nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì thật tốt.”

“Cậu thích trời mưa?” Đường Văn Minh nghiêm trang nói, nén cười.

“ Năng lực lý giải của anh như thế nào lại kém vậy?” Mạc Mặc một bộ dáng chịu không nổi “Ý của tôi là vĩnh viễn muốn cùng anh một chỗ!” Nói xong, nhìn Đường Văn Minh trên mặt hiện lên ý cười, mới biết được rất vui vẻ

“ Chuyện này... Không quá chắc chắn a. Tôi cũng không nói được tương lai sẽ như thế nào.” Đường Văn Minh nhún nhún vai.

Không ai có năng lực cam đoan, đừng nói vĩnh viễn, liền ngay cả giây tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, cũng là không thể biết. Tuy rằng biết đây là lời nói thật, sự thật cũng là như vậy.

Nhưng mà nghe được Đường Văn Minh nói như vậy, Mạc Mạc trong lòng vẫn là có chút không thoải mái. Nhếch môi, cười ngây ngô một cái: “Đúng vậy, rất xa xôi.”

Đường Văn Minh dùng tay không cầm ô, nhẹ nhàng ôm lấy vai Mạc Mạc: “Bất quá, tôi hy vọng thời điểm cùng cậu một chỗ vẫn có thể vui vẻ thế này.”

Mạc Mạc sửng sốt một chút, cười đẩy hắn ra: “Buồn nôn chết được! Tôi nổi da gà ~”

Buồn nôn? Dường như có chút. Bất quá loại lời buồn nôn này, cũng chỉ có đối với người thật sự mình thích, thật sự để ý, hắn mới nói ra.

“Hết mưa rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Đường Văn Minh cười thu hồi ô.

“Uy, Mạc Mạc cậu chậm một chút!” Duẩn Húc không biết lần thứ mấy đối với hắn kháng nghị.

“Thật là, chạy nhanh như vậy, giống như ăn phải thuốc kích thích!” Hắn than thở, nhìn tiểu cánh quân bốn người bọn họ, bị hai người kia bỏ mặc càng ngày càng xa.

Mạc Mạc lôi kéo Đường Văn Minh, một đường không ngừng lại chạy vội tới Đại Gia Hải.

Đại Gia Hải là hồ nước thiên nhiên, trùng hợp hôm nay thời tiết không tốt, trên mặt hồ bao phủ một tầng sương mù dày đặc, nhìn không đến ven bờ, thoạt nhìn mông lung mà thần bí.

“Cẩn thận một chút!”

Mạc Mạc hưng trí bừng bừng hướng bên hồ chạy, Đường Văn Minh nhìn thấy cậu lao đảo một chút tại vùng ẩm ướt bên bờ hồ, nhin không được ở phía sau nhắc nhở.

“Anh mau tới đây! Nơi này nước rất lạnh a~”

Mạc Mạc chân ở trên mặt nước nghịch a nghịch, chờ khi Đường Văn Minh tới gần, đột nhiên hướng hắn hắt nước.

Đường Văn Minh không đề phòng đi đến, bị hắt một mặt toàn nước.

“Thật lạnh ~” Hắn run run một chút, mặt bị gió trên hồ thổi qua, lạnh hơn.

Con khỉ hoang một bên đắc ý cười, một bên vươn tay áo sạch sẽ lau lung tung mặt hân. Bất quá động tác lau rất ôn nhu.

Lúc sau, không lay chuyển được khỉ hoang làm ầm ĩ, Đường Văn Minh cùng cậu đi một vòng quanh hồ.

Ở sau lớp sương mù, sau lớp núi đá, hai người tay trong tay, còn thường thường hôn một chút, sờ một chút..... Tóm lại, một đường không chính đáng.

Chờ thời điểm bọn hân dạo hồ xong, nhóm bốn người cũng đuổi tới nơi.

Duẩn Húc mở miệng liền thở hỗn hển nói: “Tôi đã nói các cậu chạy nhanh như vậy, nguyên lai là tránh chúng tôi xen vào thế giới của hai người!”

Đường Văn Minh nắm tay Mạc Mặc, ở phía trước mặt cậu vung a vung: “Như thế nào? Không được?”

Mạc Mặc tay cũng đi theo cọ a cọ.

Ai cùng khoa với Đường Văn Minh đều biết Mạc Mặc là ai, cũng biết hai người bọn họ đang hẹn hò, trong trường học công khai là tình nhân đồng tính. Chẳng qua bình phẩm không như nhau, có một số người thì ủng hộ, một số thì không chấp nhận được. Hai nữ sinh tuy rằng biết, nhưng mà tận mắt nhìn bọn họ nắm tay, vẫn là vẻ mặt kinh ngạc.

Mạc Mặc có chút xấu hổ chuyển đề tài: “Nước nơi này có thể uống, chỉ có điều có hơi lạnh.”

Hôm nay ăn trưa là ở trong ngôi nhà gỗ nhỏ ở bên hồ. Đại nương dùng nồi áp suất nấu mì ăn liền, một bát mười nguyên.

Duẩn Húc một bên ăn một bên than thở: “Quá đắt.”

Đại nương nói, không đắt. Những thứ kia đều từ chân núi vận chuyển lên, bọn họ phải mượn người vác lên.

Mạc Mặc nghĩ tới tình hình giao thông, giá này cũng có thể chấp nhận rồi.

Mạnh Kha không ăn mì ăn liền, ở bên ngoài đi một vòng mới trở về. Vào nhà liền hỏi đại nương, nhà gỗ nhỏ dựng bên cạnh tảng đá là điện thờ sao?

Đại nương nói: Đó là do người chiêu mộ trước đó dựng lên tạ lễ thần.

“Lễ tạ thần?” Mạc Mặc chớp chớp mắt. Hai nữ sinh cũng một bộ dáng hứng thú.

Đại nương giải thích nói: Những người đó chính xác là mong muốn Đại Gia Hải, cho phép chuyện thành công, sẽ trở lại tạ lễ thần.

Mạc Mặc hét lên, lôi kéo Đường Văn Minh: “Chúng ta cũng đi hứa nguyện!”

Cuối cùng, sáu người thực thành kính ở trên bờ Đại Gia Hải, cách mấy thước, cúi đầu hứa nguyện. Dẫn Húc cả ngày ồn ào không tin này nọ, kết quả vẫn là nhanh chóng chạy tới.

Mạc Mặc nắm lấy tay Đường Văn Minh: “Anh vừa hứa cái gì?”

“Nói ra sẽ không linh.”

Khỉ hoang nghe rằng: “Gợi ý một chút cũng có thể chứ.”

“Gợi ý hử.” Đường Văn Minh sờ cằm “ Chắc là với cậu không sai biệt lắm.”

Khi hoang thu hồi rằng, trên mặt nở hoa.

Hắn suy nghĩ, tương lai có một ngày cũng muốn trở về lễ tạ thần. Kia thời điểm hắn không nghĩ tới, không phải từng nguyện vọng đều có thể dễ dàng thực hiện. Có việc, phải trả giá cố gắng rất nhiều mới có thể đạt được; còn có việc, dù trả giá hay cố gắng nhiều đến đâu cũng không đạt được.

So với khi lên núi, đường xuống núi thoải mái nhiều.

Đến khi trở về đã là chạng vạng.

Xe mới vừa tiến vào nội thành, di động Mạc Mặc liền vang. Hắn tiếp điện thoại, nghe giọng ân ái vài tiếng, cúp.

“Chú lái xe, phiền dừng lại một chút.” Hắn mang theo sắc mặt trầm trọng nói.

“Làm sao vậy?” Đường Văn Minh hỏi. Những người khác cũng đều tò mò quay qua.

“Ba tôi đã trở lại, ông ấy muốn gặp tôi.” Mạc Mặc nhíu nhíu mày.

Đường Văn Minh chân chờ một chút hỏi: “Muốn tôi cùng cậu đi không?”

Mạc Mặc lắc lắc đầu: “Anh trước giúp tôi cầm đồ đạc về trường học đi, tôi ngày mai đi tìm anh.” Nói xong

đã đi xuống xe.

Xe ở giao lộ quay vòng, Đường Văn Minh xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn thấy thân ảnh Mạc Mạc dung nhập bóng đêm trong đám người.....

27. Chương 27

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Ngày đó buổi sáng sau kì nghỉ thu, tiết đầu tiên trong học kỳ này chính là khóa học điện từ trường và sóng dao động công nhận đúng là nhàm chán nhất.

Giờ học cũng nhàm chán như thế, còn gặp phải một lão sư cực phẩm, lão Tưởng. Tưởng lão nhân cả ngày chít chít oai oai, một hồi thì nhức đầu, một hồi thì nóng não. Xong rồi, vẫn còn muốn cảm thán một câu: các em xem các em đi đến trong đại học lại không chịu học tập tốt, thật khiến cho lão sư tức giận mà.

Học sinh cảm thấy mới mẻ. Đây là một ông lão yếu điệu, sao lại trách móc trên đầu chúng ta để làm chi a?

Hôm nay lão Tưởng đang ở phía trên than vãn ở đâu có ngày 1/5 nghỉ dài hạn các em không hảo hảo nắm chặt thời gian đọc sách, làm phong phú bản thân, nơi nơi chạy chơi làm loạn! Mấy ngày hôm trước còn thấy đưa tin nói có học sinh đi ra ngoài chơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Còn có, chơi thì cũng đã chơi, sao bài tập cũng không làm? Nhìn xem, ngay cả lớp trưởng vở nộp lên điểm cũng như thế này đây?!

Mạnh Kha huých cánh tay Đường Văn Minh bên cạnh: “Mạc Mạc còn chưa trở về?”

“Chưa, di động cũng tắt máy luôn.” Đường Văn Minh miễn cưỡng ghé vào trên bàn, đôi mắt không ngủ tốt có chút xanh đen.

“Bất quá cậu ấy ở cùng với ba, chắc là không có chuyện gì. Cậu cũng đừng lo lắng.”

“Hai vị bạn học bên kia, bài tập các em sao không nộp?” Lão Tưởng đột nhiên chìa tay chỉ hướng bọn họ.

Mạnh Kha nghĩ, thật đúng là xúi quẩy mà.

Hai người chậm rãi từ từ đứng lên, cùng nói: “Quên làm.”

Lão Tướng nói: “Tốt, các em trước tiên ngồi xuống hảo hảo nghe giảng.”

Sau, lại đem hai người tố cáo giáo viên chủ nhiệm.

Thời gian dài không gặp, Đường Văn Minh cũng đã quên giáo viên chủ nhiệm lớp bọn họ là Liêu Bác Viễn.

Liêu Bác Viễn cũng không phê bình bọn họ, chỉ nói: “Tướng lão sư tuổi lớn, dẫn dắt môn học cho các cậu cũng rất vất vả, sau này vẫn là chăm chú một chút.”

Trước khi đi, anh ta gọi Đường Văn Minh lại.

“Ba của Mạc Mặc, gọi điện thoại cho tôi nói là cho phép tiểu Mặc nghỉ vài ngày. Cậu ấy có thể còn hơn hai ngày nữa mới quay lại.”

Đường Văn Minh nhìn anh ta một cái, gật gật đầu bước đi.

Ban đêm cùng ngày, sau khi tắt đèn, tất cả mọi người đều đi ngủ. Đột nhiên có người mạnh mẽ gõ cửa.

Duẩn Húc dùng sức hướng trong chặn co lại, mơ mơ màng màng nói: “Lão đại ~ cậu đi mở cửa đi.”

Đường Văn Minh vừa mới mở cửa ra, đã bị một... vật thể không rõ ràng đụng ngã.

“Hắc hắc, anh nhớ tôi chứ.” Mạc Mặc ngây ngô cười.

Đường Văn Minh cau cái mũi: “Một cỗ mùi mồ hôi!”

“Tôi cả đêm ngồi xe lửa trở về, mệt muốn chết!” Mạc Mặc nói xong liền hướng giường Đường Văn Minh nằm xuống.

“Có đói bụng không?” Đường Văn Minh đá hấn một cước.

“Đói ~ đói đến ruột dính vào lưng!” Mạc Mặc thành thật không khách khí lắm bằm.

“Chỉ có mì.”

Đường Văn Minh đem chén mì đưa tới trước mặt Mạc Mặc, Mạc Mặc ngồi đây lang thôn hồ yết ăn.

“Cậu mấy ngày nay rốt cuộc làm cái gì?”

“Trở về nhìn hàng ngũ ông bà tôi, còn nhìn đứa em trai cùng cha khác mẹ của tôi nữa.” Mạc Mặc miệng ngậm mì, nói chuyện hăm hăm hồ hồ. “Cái đứa bé mới sinh ra không được bao lâu hả.”

“Ừ, vừa qua khỏi trăm ngày đi.” Mạc Mặc bưng chén ừng ục ừng ục húp.

“Vậy, bộ dạng nói có giống cậu không?” Đường Văn Minh tiếp nhận cái chén trống trơn trong tay Mạc Mặc hỏi.

Mạc Mặc cười hì hì lau miệng: “Giống tôi để làm chi? Cũng không phải tôi sinh! Bất quá thật ra cũng rất giống cha của tôi.”

Đường Văn Minh nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai còn có giờ học.”

Mạc Mặc meo meo giống con mèo lớn, ý vị hướng trên người cậu cọ: “Ngủ không được, anh hát cho tôi nghe đi.”

Đường Văn Minh cười búng trán cậu một cái: “Cậu qua nói với Duẫn Húc, cậu ta nên không để ý tôi sẽ hát.”

“Quên đi.” Mạc Mặc vò đầu nói lầm bầm.

Một lát sau, Đường Văn Minh cảm giác tay trái của mình bị cầm.

“Này, anh không muốn biết cha tôi tìm có chuyện gì sao?”

“Rất muốn a.” Đường Văn Minh nhẹ nhàng quay lại nắm tay Mạc Mặc, “Bất quá nếu cậu muốn nói cho tôi biết, sẽ chủ động nói.”

“Ông ấy tìm tôi có việc muốn nhờ tôi. Đứa con kia của cha tôi, được chẩn đoán mắc bệnh thiếu máu bẩm sinh. Anh có biết đó là bệnh gì không?”

Đường Văn Minh lắc đầu.

Mạc Mặc nói: “Kỳ thật tôi cũng không rõ. Bất quá giống như cùng với chức năng tạo máu có liên quan, rất nghiêm trọng. Đứa bé kia luôn phát sốt. Bác sĩ nói tình trạng của nó có điều nghiêm trọng, tuy rằng có thể dùng thuốc duy trì trong thời gian ngắn, nhưng mà tốt nhất muốn lâu dài thì phải tìm được tủy thích hợp để cấy ghép.”

“Cha cậu... muốn cậu vì nó hiến tủy?”

“Ừ. Ông ấy nói hai người bọn họ xét nghiệm kết quả đều không thích hợp với đứa nhỏ, cho nên, muốn để tôi đi thử xem. Bất quá tôi không để ý ông ấy. Ông ấy nói ông nội bị bệnh một thời gian, mang tôi trở về nhìn xem. Đi mới biết được, ông ta muốn cho ông nội cùng bà nội khuyên tôi. Người đàn bà kia đã đi, tôi chỉ thấy đứa bé của bọn họ.” Mạc Mặc khe khẽ thở dài, “ Kỳ thật, trong lòng tôi rất hận đứa bé kia. Nếu không có nó, gia đình của chúng tôi cũng không trở thành như vậy, mẹ cũng sẽ không chịu ủy khuất như vậy. Ngay từ đầu tôi thậm chí nghĩ, đứa bé kia nếu bệnh chết như vậy cùng với tôi không có liên quan. Chẳng qua là, lúc đó nhìn thấy lại không đành lòng. Phạm sai lầm chính là người lớn, đứa nhỏ phát sốt khó chịu chỉ biết khóc chỉ là vô tội. Mới rồi, tôi đáp ứng đi xét nghiệm.” Mạc Mặc nói xong lại xê dịch đến Đường Văn Minh, cả người dán trước ngực hắn.

“Anh nói, tôi đối với đứa bé kia có ý nghĩ như vật có phải rất ác hay không?”

Đường Văn Minh sờ đầu của cậu: “Sẽ không. Khi đó là cậu tức giận, sau không phải cũng hy vọng hắn khỏe mạnh sao? Mạc kẹ nói sao, cái đứa nhỏ kia cũng là em trai của cậu.”

“Ừ.” Mạc Mặc làm nũng mà hai cái đùi cũng dính lên luôn rồi.

“Đừng quần chặt như thế, một cổ mùi mồ hôi!” Đường Văn Minh ngoài miệng nói như thế, nhưng cũng đem cậu ôm càng chặt.

“Kết quả ra sao?”

“Chưa biết, đại khái chắc cũng ngày mốt đi. Tôi chờ không kịp đã trở về trước.”

“Nếu thích hợp, phải lấy tủy của cậu, tôi cũng muốn cùng đi.”

“Được.”

28. Chương 28

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Hai ngày, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không tính quá ngắn. Hai người đều rất ăn ý ngậm miệng không đề cập tới cha cùng đứa em kia của Mạc Mặc.

Đường Văn Minh thừa nhận sự việc lần này là có chút tâm tư, hẳn thậm chí hy vọng kết quả là Mạc Mặc cũng không thích hợp. Như vậy, hẳn sẽ không lo lắng thân thể Mạc Mặc có bị ảnh hưởng hay không, cũng sẽ không lo lắng Mạc Mặc bị dần vật trong lòng. Cho nên, ích kỷ thì ích kỷ một chút đi. Hẳn thầm nghĩ phải bảo hộ người mình yêu không bị thương tổn. Tuy rằng không có gặp qua cha Mạc Mặc, chẳng qua là người đàn ông làm cho mẹ Mạc Mặc, một người phụ nữ hiền lành như vậy, ôn nhu như vậy bị tổn thương, Đường Văn Minh đối ông ấy không có một chút hảo cảm nào. Thậm chí chuyện nhờ Mạc Mặc lần này, Đường Văn Minh cũng có chút phẫn nộ. Ông nghĩ cậu ấy là gì? Trừ bỏ có khả năng dành cho đứa con trai khác bên ngoài của ông một mạng sống, cậu ấy cũng là con của ông a.

Bất quá những ý nghĩ này và bất mãn của Đường Văn Minh chỉ để ở trong lòng, sẽ không nói cho Mạc Mặc. Tuy rằng Mạc Mặc thoát nhìn không ra đang suy nghĩ gì, nhưng Đường Văn Minh biết kỳ thật trong lòng cậu cực kỳ khó chịu. Chắc là rất không cam tâm đi, chỉ là lại không thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu. Rõ ràng cậu rất yêu tôi, nhưng lại gánh vác sự đấu tranh tâm lý thống khổ ấy.

Nghĩ đến đây Đường Văn Minh cảm thấy rất đau lòng, nhịn không được muốn ôm chặt lấy cậu, muốn bảo vệ cậu.

Đang gấp gấp vẽ bài tập trên máy tính, đột nhiên bị ôm lấy, hai cậu thiếu chút nữa vẽ sai một nét.

Mạc Mặc cười quay đầu lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Đường Văn Minh tay ôm càng chặt hơn: “Không có gì, chỉ là muốn ôm cậu một chút.”

“Nga, nguyên lai anh yêu tôi như thế a.” Mạc Mặc hắc hắc cười, “Biết mệnh lực của tôi không ai có thể ngăn cản nha.”

“Vâng vâng, cậu người gặp người thích được chưa.” Đường Văn Minh rất phối hợp cùng cậu tự kỷ.

“Này, anh thích tôi khi nào a? Sẽ không phải vừa gặp đã yêu chứ.” Mạc Mặc đắc ý chớp chớp mắt.

“Phốc...” Đường Văn Minh cười lên tiếng, “Cậu không quên chứ? Tôi vừa vào trường học đã bị cậu chụp nguyên một cái quần lót. Vừa thấy đã yêu? Ha ha, vừa thấy mặt còn kém chút nữa thì kết oán.”

Nhớ tới sự việc kia, Mạc Mặc có chút ngượng ngùng: “Vậy anh lúc đó có phải đặc biệt chán ghét tôi hay không?”

“ Cũng không đến nỗi chán ghét, bất quá cũng không thích.” Đường Văn Minh sờ cằm trả lời.

“Nga.”

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Mặc ngay tức khắc suy sụp, Đường Văn Minh thiếu chút nữa cười

ra tiếng.

“Bất quá, sau khi quen biết khoảng thời gian dài, trái lại phát hiện cậu rất thú vị.” Đường Văn Minh cố ý bày ra một bộ dáng suy tư.

“Trừ bỏ thú vị?”

“Ừ, tính cách cũng không tồi, đối với bằng hữu tốt lắm, người ngoài cũng chân thành nhiệt tình.”

“Chỉ có như vậy?”

“Chỉ có như vậy....” Đường Văn Minh xoa đầu hắn nói, “Bề ngoài tuy rằng rất sáng sủa, nhưng mà bình thường lại lơ mơ, bất quá, nội tâm cũng rất kiên cường, rất tốt bụng, cũng không ghi hận người khác. Tôi chính là bị tính cách như vậy của cậu hấp dẫn, nhịn không được tới gần cậu, nhịn không được yêu thương cậu.”

Mạc Mặc nháy mắt mấy cái, đột nhiên đứng lên, nâng mặt hắn, hôn.

Tại khi Đường Văn Minh nhìn đến, lúc này trước mặt một con mèo thật lớn meo meo tốc hành đem mặt hắn hôn khắp.

Cuối cùng, Mạc Mặc vừa lòng lau miệng, đắc ý nhìn Đường Văn Minh trên mặt còn sót lại dấu răng cùng vết nước bọt.

Đường Văn Minh chuẩn bị nâng tay lau, lập tức bị cậu quát bảo ngưng lại: “Đây chính là kiệt tác của tôi, không được lau!”

Đường Văn Minh cười khở, nước miếng hay dấu răng đều không sao cả, chỉ cần khiến cậu vui vẻ là tốt rồi.

“Này, tôi phát hiện một chuyện lớn, anh vẫn chưa nói là bắt đầu từ khi nào thì thích tôi.” Không biết qua bao lâu, Mạc Mặc lại nghĩ tới vấn đề này.

“Ừ, đại khái là ngày một tháng năm, tôi một mình ở ký túc xá, khi cậu mời tôi đến nhà cậu ở đi.” Đường Văn Minh cười cười, “Vậy còn cậu?”

“Tôi a, đại khái là từ lần huấn luyện quân sự thì có chút thích anh. Bởi vì anh đối với tôi tốt lắm, liền nhịn không được cứ nghĩ tới anh, bóc lột anh.” Mạc Mặc thể nhưng có chút ngượng ngùng.

“Im lặng...”

“Ừ?”

“Tiểu Mặc....”

“Ừ, nói a.”

Đường Văn Minh cười cười: “Chúng ta sau này vẫn luôn luôn cùng nhau có được không?”

Nói xong những lời này, Đường Văn Minh lại có chút ngập ngừng.

Luôn là sau khi trải qua một số sự việc, cảm tình mới có thể chậm rãi lớn dần, mới có thể nhận rõ trái tim chính mình. Đường Văn Minh nói với bản thân mình, người trước mắt này chính là người mình vẫn muốn. Sau này phải bồi ở bên người cậu, cũng trở thành người mà cậu cần nhất kia.

Kết quả, không thích hợp.

Nhận được tin tức này, không chỉ là Đường Văn Minh ngay cả Mạc Mặc đều cảm thấy được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng cảm thấy đứa nhỏ kia có chút đáng thương, nhưng là Mạc Mặc cảm thấy mẹ của mình càng đáng thương hơn. Kỳ thật cậu không muốn cùng với người cậu gọi là cha mười chín năm kia có liên quan gì. Mà “cha” cậu nếu không phải vì đứa con bảo bối của mình, cũng không rảnh rỗi tìm đến cậu. Mạc Mặc hận ông ấy, không phải vì mình, càng nhiều là vì người mẹ vô tội của mình. Chẳng qua là, nghĩ đến đứa nhỏ kia cũng xem như là em trai của mình, Mạc Mặc lại nhịn không được thông cảm.

Cậu hỏi Đường Văn Minh: “Anh nói thời gian ngắn tìm không thấy người thích hợp, đứa nhỏ kia có thể có việc gì hay không?”

“Yên tâm đi. Hiện tại y học càng ngày càng phát triển, nhất định sẽ có biện pháp trị liệu khác.” Đường Văn Minh an ủi nói.

“Kỳ thật nghe cái tin tức như thế, tôi còn cảm thấy được có chút thoải mái.” Mạc Mặc tự giễu cười cười, “Anh còn nói tôi tốt bụng.”

“Cậu là rất tốt bụng a.” Đường Văn Minh còn nghiêm túc điểm đầu, “Nếu là tôi, đã không để ý đến sống chết của nó.”

Nhìn vẻ mặt của Đường Văn Minh, Mạc Mặc nhịn không được cười.

“Này, Đường Văn Minh anh có gan gặp cha mẹ hay không?”

“A?” Đường Văn Minh ngây ngẩn cả người.

“Tôi là hỏi anh có gan gặp mẹ của tôi hay không?”

29. Chương 29

Editor: Gấu_Panda

Beta: Jun, Mạc Hề

Đứng ở cầu thang, Đường Văn Minh xách hai túi đồ lớn, hít sâu.

Ngoài miệng thì nói sợ cái gì, mẹ cậu tôi cũng không phải chưa thấy qua! Hơn nữa lúc đầu tôi muốn nhận dì làm mẹ nuôi, là cậu keo kiệt không chịu.

Chính là tới cửa rồi, Đường Văn Minh vẫn là có chút thiếu tự tin. Trước kia là bạn tốt, anh em tốt, ngay thẳng biết bao nhiêu. Nhưng mà thân phận hiện tại làm cho hắn có chút xấu hổ. Dù biết mẹ Mạc Mạc vẫn đều xem cậu là bạn tốt của Mạc Mạc, nhưng hắn vẫn có chút khấn trương.

“Không phải anh sợ hãi nên không dám vào cửa chứ.” Mạc Mạc đang muốn nhấn chuông cửa, nhìn Đường Văn Minh đứng ở cầu thang ngẩn người, liền bước lại.

Đường Văn Minh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: “Sao có thể!”

“Tôi giúp anh cầm một túi đi.” Mạc Mạc vừa nói vừa tiếp nhận một cái túi to.

Liếc một cái, Đường Văn Minh oán giận: “Vừa rồi đi một đoạn đường dài như vậy, cậu sao không nghĩ tới giúp tôi a?”

“Hắc hắc, tôi sợ mẹ tôi nhìn thấy nói tôi coi anh như khuôn vác rồi trách móc tôi thôi.”

Chuông cửa vang, mẹ Mạc Mạc rất nhiệt tình đi ra tiếp đón.

“Hai đứa con trai các con cuối tuần về là tốt rồi còn mua những thứ đồ này làm cái gì?”

Mạc Mặc cột nhả cọ đi qua nói: “Mẹ, đây đều là cậu ấy mua, đem đến biếu mẹ.”

Mẹ Mạc Mặc cười nói: “Tiểu Đường sau này lại đây chơi là được, tiếp tục mua nhiều đồ như thế này, dì sẽ không hoan nghênh con. Đợi cho sau này các con có việc làm, dì khẳng định không khách khí với các con.”

Đường Văn Minh chợt dạ cười gật đầu. Tay không chạy tới vấn an mẹ vợ tương lai, như vậy sao lại không biết xấu hổ a.

“Mẹ, ăn gì a? Con sắp chết đói ~”

Về đến nhà, Mạc Mặc thật giống như tinh lực dư thừa phát tiết không xong, như con khỉ hoang trên mặt đất chạy nhảy tán loạn.

Đường Văn Minh biết cậu muốn trước mặt mẹ mình biểu hiện bộ dáng tinh thần thực vui vẻ, không cho bà lo lắng, không cho bà đau lòng. Cho nên, Đường Văn Minh hết sức phối hợp.

“Dì chuẩn bị làm vằn thắn a, con cũng muốn đến phụ giúp.” Nói xong liền cuộn tay áo.

“Được rồi, các con đừng làm thêm phiền, đều đi ra ngoài đi. Xem TV, nghỉ ngơi một chút, lập tức xong.”

Bị đuổi ra khỏi phòng bếp, Mạc Mặc ghé vào trên vai Đường Văn Minh ngây ngô cười.

“Ha hã, xem đi. Vỗ mông ngựa gặp khó khăn rồi nè. Chỉ bằng trình độ của anh, đòi giúp đỡ mẹ tôi mẹ tôi căn bản là chường mắt.”

“Tôi cuối cùng so với ai đó còn tốt hơn đi, chỉ biết mở miệng chờ ăn!”

“Ai nói! Tôi mỗi lần đều phụ rửa chén quét dọn a!”

Xem TV một lát, Đường Văn Minh đột nhiên hỏi: “Mạc Mặc, cậu có nghĩ cho mẹ cậu tìm một người nào đó hay không. Ý của tôi là, cậu tương lai cũng không thể ở mãi bên cạnh dì, dì ấy sống một mình sẽ rất tịch mịch. Hơn nữa tương lai có người chiếu cố cho nhau một chút cũng tốt.” Đường Văn Minh tận lực cẩn thận uyển chuyển giải thích ý tứ của mình, chờ đợi Mạc Mặc phản ứng.

Ai ngờ Mạc Mặc không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như thế. Có người đã từng giới thiệu qua với bà, có điều mẹ hình như nghĩ không quá hợp.”

Đường Văn Minh nở nụ cười: “Cậu cũng rất sáng suốt nha.”

“Điều đó là đương nhiên!” Mạc Mặc gật đầu, “Đây là di truyền tốt. Mẹ tôi so với tôi còn tiến bộ hơn! Lúc tôi comeout, mẹ cũng không có phản ứng quá lớn.”

“Phốc —“ Đường Văn Minh vừa uống một ngụm nước nghe nói đã phun ra, ướt cả bàn trà.

“Sách, anh có phải ác tâm không vậy. Mau lau khô sạch sẽ!” Mạc Mặc lấy chân đá Đường Văn Minh.

Đường Văn Minh một bên thu dọn tàn cuộc một bên ho khan hỏi: “Khụ..... Khụ khụ..... Ý của cậu là đi biết tính hướng của cậu?”

“Ừ.” Mạc Mặc gật gật đầu, “Tôi thi vào trường cao đẳng xong thì lúc nghỉ hè liền comeout. Vì vậy, ba tôi một thời gian dài không để ý đến tôi, còn chỉ trích đều là do mẹ tôi không quản tốt tôi. Mẹ tôi vẫn luôn bao che cho tôi, bà nói chỉ cần tôi cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Mặc Mặc, cậu có người mẹ như vậy thật sự rất tốt.”

“Tôi cũng hiểu được.” Mạc Mặc miệng cười, lộ ra một cái răng nanh.

Thời điểm ăn cơm trưa, Đường Văn Minh cùng Mạc Mặc ngồi một bên bàn ăn. Mẹ Mạc Mặc ngồi đối diện bọn họ, thường thường ngẩng đầu nhìn bọn họ cười cười, kêu bọn họ ăn nhiều một chút.

Đại khái là có tật giật mình đi, mỗi lần mẹ Mạc Mặc nhìn qua, Đường Văn Minh đều cảm thấy trên mặt có chút ngượng ngùng.

Cơm nước xong, mẹ Mạc Mặc nói: “Tiểu Mạc, mẹ đi nhà dì Quách. Con đem bàn ăn thu dọn một chút! Trên sân thượng có hoa quả, các con tự mình rửa sạch rồi ăn.”

Mạc Mặc ở phòng bếp đáp lời.

Đường Văn Minh cầm khăn lau đi ra lau bàn ăn.

“Dì, buổi tối để con cùng Mạc Mặc nấu cơm đi, dì muốn ăn gì ạ?”

Mẹ Mạc Mặc nở nụ cười: “Vậy cơm rang đi. Mạc Mặc nói con rang cơm ăn tốt lắm.”

“Làm gì có, tay nghề của con có là gì đâu.” Đường Văn Minh một nửa khiêm tốn một nửa chột dạ.

“Tiểu Minh.”

“À?” Đường Văn Minh lấy lại tinh thần. Quen biết lâu như thế, mẹ Mạc Mặc đều gọi hắn là “Tiểu Đường tiểu Đường”, cho tới bây giờ chưa thân thiết kêu tên của hắn như thế.

“Tiểu Mạc là đứa nhỏ tốt. Dì nhìn ra được, con cũng là đứa nhỏ rất tốt. Tiểu Mạc bình thường chân tay lóng ngóng, quên trước quên sau. Các con hiện tại ở cùng một chỗ, sau này con phải chiều cố nó một chút.”

Thẳng đến khi mẹ Mạc Mặc đi rồi, cửa đều đóng lại, Đường Văn Minh mới hồi phục lại tinh thần.

Hắn hô to một tiếng: “Mạc Mặc!”

“Có chuyện gì có chuyện gì!” Mạc Mặc tay đầy bột từ phòng bếp chạy đến.

“Cậu.... Có phải hay không nói với dì.... Quan hệ của chúng ta hiện tại?” Đường Văn Minh thẳng tắp nhìn cậu.

Mạc Mặc buồn cười gật đầu: “Đúng vậy, tôi không phải nói qua là tới gặp phụ huynh sao. Vẫn là mẹ tôi nói muốn gặp anh một chút.”

“Cậu, cậu sao không nói sớm a?”

“Sao vậy, anh còn muốn chuẩn bị thêm gì nữa?” Mạc Mặc hắc hắc cười, “Chột dạ?”

“Chột dạ gì chứ! Cũng không phải chuyện gì trái lương tâm!” Đường Văn Minh ra vẻ thoải mái mà phản bác.

“Này, mẹ tôi nói gì với anh vậy?” Mạc Mặc giả hoạt cười.

Đường Văn Minh đột nhiên cảm thấy có điểm ngượng ngùng: “Nói tôi chiều cố cậu cho tốt.”

“Nga~~~~” Mạc Mặc đắc ý gật đầu, “Tốt lắm, vậy anh liền giúp tôi quét dọn vệ sinh đi.”

30. Chương 30

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Mạc Mặc rất không khách khí, sai khiến Đường Văn Minh đem vài chỗ góc chết đều thu dọn xử lý sạch sẽ.

Cuối cùng còn cảm thán: “Tôi phát hiện, anh kỳ thật rất có tài.”

Đường Văn Minh bắt đắc dĩ thở dài: “Không có biện pháp, cậu vừa nát lại lười, tôi đành phải thông minh cần cù một chút.”

Móng vuốt khỉ Mạc Mặc vung lên, ném cho hắn một cái khăn mặt: “Đầy bụi, nhanh đi tắm sạch đi.”

Vừa mới bước vào phòng tắm, phía sau có người cũng theo vào.

Đường Văn Minh đứng lại xem Mạc Mặc muốn làm cái gì.

Dã hầu tử (khỉ hoang) cười hắc hắc, duỗi móng vuốt qua: “Chúng ta cùng nhau tắm đi ~”

Khiến cho hắn lão đảo một cái, Đường Văn Minh đụng vào vòi nước phía sau.

“ Ầm ____ ” Dòng nước ầm áp từ vòi hoa sen phun xuống, hai người lập tức ướt sũng.

Giữa tháng năm, thời tiết đã muốn nóng lên, trên người bọn họ chỉ có chiếc áo T – shrit phong phanh, gặp nước thì gắt gao dán vào người, hình dáng xương quai xanh, thậm chí ngực hô hấp phập phồng đều thấy rõ ràng.

Đường Văn Minh thanh thanh giọng, nhưng thanh âm phát ra vẫn có chút khàn khàn.

“Đừng náo loạn... Cần thận lạnh.”

Mạc Mặc “Nga” một tiếng, nâng cánh tay lên, mắt nửa ngày mới đem áo dính trên người cởi ra. Đang muốn cởi quần, bị Đường Văn Minh ngăn cản.

“Cậu làm gì... Đừng náo loạn.”

“Là anh nói quần áo ẩm ướt sẽ bị lạnh a.” Mạc Mặc vô tội nháy mắt mấy cái, tay chân lạnh lẽo đem quần dài cùng quần lót tuột xuống.

Oanh, Đường Văn Minh cảm thấy máu cả người đều xông lên tận đầu. Cúi đầu xuống mắt thấp thoáng thấy bộ vị giữa hai chân đã muốn phản ứng, lại cảm thấy trên mặt nóng rần, trong xoang mũi cũng nóng nóng.

“Anh tắm rửa sao không cởi quần áo a.” Mạc Mặc nén cười, động tay động chân lôi kéo quần áo hắn.

Đường Văn Minh ngơ ngác tùy ý cậu giở trò, thẳng đến khi chỉ còn mỗi cái quần lót mới bắt lấy móng vuốt của con khỉ hoang nào đó.

“ Này, không tốt lắm đâu. Chúng ta ở nhà cậu....”

Mạc Mặc nén cười đến mức mặt đều mỗi: “Này có gì không tốt? Cùng nhau tắm rửa a. Ở trong nhà tắm trường học không phải luôn cùng nhau tắm sao?”

Đường Văn Minh sửng sốt một chút.

Liền cảm thấy hợp lý, người nào đó lập tức nhanh nhẹn kéo xuống vật che đây cuối cùng trên người hắn.

Hai người trần truồng, mặt đối mặt trong làn hơi nước của nhà tắm.

Một dòng nước thuận theo tóc, trượt xuống cổ, dừng ở chỗ lõm của xương quai xanh. Đến khi tích tụ nhiều, hội thành một dòng nước, thuận theo bụng chậm rãi nhỏ giọt.

Nước chậm rãi nhỏ giọt trên thân thể, thân thể hơi hơi nóng lên, so với bình thường thoát nhìn càng gợi cảm khiêu khích. Liền ngay cả trên người cũng dần dần ửng đỏ giống như là một loại mời gọi, ám chỉ một loại khát vọng thân cận.

Đợi đến khi thân thể nhẵn nhụi ấm áp dính sát vào nhau, Đường Văn Minh rốt cuộc nhịn không được, dùng sức ôm cậu quay lại, vuốt ve cậu. Hận không thể đem đối phương sáp nhập thân thể của mình, sáp nhập trong lòng của mình, cùng hắn vĩnh viễn cùng một chỗ.

Mạc Mặc lưỡi rất mềm mại, khiêu khích mỗi một tác da thịt non mịn của người đang đặt cậu đặt trên tường. Đường Văn Minh cũng nhiệt tình đáp lại cậu, tan chảy mỗi một tế bào giữa khoang miệng của cả hai.

Tay đã ở đâu đó trên thân thể hoạt động, vừa vội vàng vừa để tâm, sợ không đủ ôn nhu.

Một lần tắm, cả hai người thở dốc. Kỳ thật cũng chỉ dừng lại ở xả nước mà thôi.

31. Chương 31

Editor: Gấu_Panda

Beta: Mạc Hề, Jun

Đường Văn Minh đẩy nhẹ Mạc Mặc tầm mắt dừng ở phần tóc rũ trước trán, thở dốc nhẹ giọng nói: “Chúng ta vẫn là trở về phòng làm đi.”

Mạc Mặc gật đầu. Hạ thân bọn họ vẫn gắt gao kề sát lẫn nhau, đối với phản ứng của đối phương cũng đều nhất thanh nhị sở.

Trên giường trong phòng Mạc Mặc, Đường Văn Minh chân sau quỳ gối, mồ hôi thấm ướt phần trán.

“Thế nào, trơn như vậy được chưa?”

Bởi vì nơi này không có thuốc bôi trơn gì đó để có thể hành động, Đường Văn Minh đành phải cưỡng ép lấy cái bình dầu bôi da em bé thay thế. Bất quá hiệu quả cũng không tốt lắm, bởi vì thời điểm đút vào ba ngón tay để mở rộng, hẳn cảm giác được thân thể Mạc Mặc có chút cứng ngắc, hàng mi cũng nhện không được nhú lại. Cho nên tạm dừng động tác ở dưới, lo lắng hỏi cậu như vậy được chưa.

Mạc Mặc gật đầu, thở phào một hơi: “Tốt lắm, anh vào đi.” Nói xong phối hợp cố gắng đem hai chân mở rộng ra thêm.

Đường Văn Minh từ bên cạnh lấy một cái gối đầu, kê dưới thắt lưng cậu. Vỗ nhẹ nhẹ bên chân cậu: “Thả lỏng một chút.”

Rồi mới cẩn thận đem chính mình chậm rãi đưa vào thân thể cậu.

Thẳng đến khi đi vào hoàn toàn, hai người đều liên tục thở gấp.

Đường Văn Minh cố gắng khắc chế chính mình, đem động tác phóng thả cố gắng nhẹ nhàng hết mức.

Mạc Mặc tuy rằng cảm thấy có chút đau có chút không thoải mái, cũng tận lực thả lỏng thân thể cố gắng nghiêng hợp theo động tác của đối phương.

Tiếng thở dốc pha lẫn vào nhau cùng một chỗ, cùng ánh mặt trời giữa trưa xuyên thấu qua bức màn, lúc này đây tràn ngập cả căn phòng nhỏ.

Mạc Mặc gối lên ngực Đường Văn Minh, hưởng thụ hẳn mát xa phần eo cho mình, thoải mái mà híp lại mắt nói lầm bầm.

Đường Văn Minh nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu của cậu một cái: “Có mệt không, muốn ngủ một chút không?”

Mạc Mặc lắc đầu nở nụ cười: “Không ngủ, đoán chừng mẹ tôi cũng sắp trở về.”

Vừa nghe lời này, Đường Văn Minh lập tức từ trên giường nhảy dựng lên. Bốn phía tìm không thấy quần áo, mới nhớ tới quần áo vừa rồi bị con khỉ hoang nào đó xé ở trong nhà tắm.

Nhìn Đường Văn Minh biểu diễn khỏa thân, Mạc Mặc mê đắm hưởng hân huyết gió.

Cuối cùng, Đường Văn Minh vẫn là mặc quần áo của Mạc Mặc. Chính là áo giống tay áo bảy phân, quần giống quần chín phân. (???)

Mạc Mặc còn ở bên cạnh vô tâm vô phế cười: “Không tồi không tồi, nhìn rất đáng yêu nha.”

Đường Văn Minh xách cổ áo cậu ném vào buồng vệ sinh.

“Dùng máy giặt đem quần áo giặt sạch. Tôi đi nấu cơm.”

Mạc Mặc bắt mắt bĩu môi, bắt quá vẫn là làm theo.

Thời điểm mẹ Mạc Mặc trở về, quần áo đã giặt sạch phơi ở ban công, cơm cũng đã bưng lên bàn ăn.

Lúc ăn cơm, Đường Văn Minh thật sự là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Rõ ràng là đang chột dạ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, cổ gồng chôn đầu vào trong bát cơm.

Cũng may mẹ Mạc Mặc đối với việc hai người thay đổi quần áo từ đầu tới chân cũng không có nghi ngờ cái gì, còn khen Đường Văn Minh làm cơm rang không tồi.

Mạc Mặc đắc ý hắc hắc cười, giống như chính mình được khen.

Ăn cơm xong, mẹ Mạc Mặc kéo Mạc Mặc lại, nhin cười nói: “Con sao không đem áo ngủ tình nhân ngày đó mua ở siêu thị đưa cho tiểu Minh mặc a?”

Mạc Mặc vỗ đầu: “Ai nha, đã quên mất!” Nói xong vội vàng túm Đường Văn Minh chạy về phòng.

Thời điểm bị Mạc Mặc túm tha ra khỏi phòng, Đường Văn Minh được yêu thương mà xấu hổ trên mặt đều nóng. Nhỏ giọng oán giận: “ Tại sao tôi phải mặc màu hồng nhạt....”

Mẹ Mạc Mặc cười gật gật đầu: “Ừ, nhìn rất được. Phải nói tiểu Minh vẫn rất thích hợp với hồng nhạt.”

Nhìn mẹ con hai người không che dấu được tươi cười đắc ý, Đường Văn Minh đột nhiên ý thức được. Bản thân mình giống như.... bị bọn họ hợp lại lừa gạt.

Bất quá, hồng nhật thì hồng nhật đi.

Nếu có thể cùng người mình yêu thành thành thật thật cùng nhau ở một chỗ, màu sắc gì, đã không còn là vấn đề ngăn trở. Có lẽ theo thời gian trôi qua, áo ngủ trên người tượng trưng cho giờ khắc hạnh phúc này cũng sẽ phai màu, nhưng mà hẳn biết, bọn hắn đều sẽ cố gắng, duy trì hạnh phúc tươi sáng này? Sắc thái hạnh phúc.

=====

Lời nói sau cùng của tác giả:

Phần tác phẩm này là một linh cảm, vào một ngày nào đó đang lúc ngồi trong xe đột nhiên nảy sinh ra. Một câu chuyện xưa rất đơn giản, một câu chuyện xưa dào dạt hạnh phúc, là một thiên tiểu bạch văn thoải mái nhẹ nhàng, viết từ từ cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi. Một cái quần sịp tạo nên sóng gió chẳng qua là một sự việc rất nhỏ, nhưng từ nó dẫn dắt ra tình yêu có lẽ còn có rất nhiều trắc trở khó khăn. Mặc kệ là cái gì, ta tin tưởng tình yêu hai bên của tiểu Mặc và tiểu Đường cũng có thể cố gắng mà vượt qua. Thiên văn này coi như là viết cho ước nguyện ban đầu đi, đã thấy qua nhiều người lừa ta gạt, phản bội ly gián, cho nên hi vọng có thể tạo cho mọi người một câu chuyện vô cùng đơn giản, khép lại một câu chuyện xưa hạnh phúc.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đối với tác phẩm của ta ủng hộ và cổ vũ, đây cũng là động lực giúp ta kiên trì viết văn ^^.

Cuối cùng cũng hoàn * rót nước mắt*

32. Chương 32: Phiên Ngoại: Ngày Lễ Valentine

Editor: Gấu _Panda

Beta: Suriel

Hiz, PN tới hơi bị...Muộn. Tính gửi đúng ngày lễ Valentine cho các nàng mà tới bây giờ mới đăng lên dc. Thật ngại quá-ing. Cũng rất may là có bạn Suriel – Beta thần thánh nhà ta, nên bây giờ mới có bài để lên sà. Rất cảm ơn bạn beta nhiều nhiều.

Nghỉ đông, Đường Văn Minh bị Mạc Mặc túm về nhà mình ở, Đường Văn Minh nói như vậy không tốt lắm đâu, với lại cũng có chút ngượng nữa. Mạc Mặc cười hì hì, bắt chước giọng điệu chọc ghẹo nữ nhi nhà lành trong phim cổ trang, còn lơ mãng vuốt mặt Đường Văn Minh nói: “Chớ sợ chớ sợ, anh đã là người của tôi, tôi sẽ làm chủ cho anh.”

-Thấy Đường Văn Minh không phản kháng, cậu càng được nước lấn tới mà sờ loạn-“Cũng là do mẹ chồng anh bảo tôi mang anh về đây đó chứ.”

Đường Văn Minh gạt vuốt khỉ của cậu: “Cậu nói sai rồi, là mẹ vợ.”

Trong nhà Mạc Mặc rất có không khí lễ mừng năm mới. Nhà bà ngoại của cậu vốn đều sống ở thành thị, hàng năm đều có thể cùng một chỗ tụ họp. Bởi vì mẹ Mạc Mặc tay nghề nấu ăn ngon, cho nên mồng hai hàng năm tất cả mọi người đều trở về nhà bọn họ ăn cơm.

Đường Văn Minh ở nhà Mạc Mặc cũng chẳng có ăn không ngồi rồi. Buổi sáng mỗi ngày ba người cùng đi chợ mi thức ăn, buổi chiều đi siêu thị, mua đồ cần dùng để chuẩn bị mừng năm mới.

Mẹ Mạc Mặc nói: “Tiểu Minh, thật sự là ngại với con quá, con tới ở trong nhà còn để cho con phải làm việc.”

Đường Văn Minh khiêm tốn nói: “Con ăn không ở không vậy mới ngại ạ, vả lại con cũng chẳng giúp được việc gì mà.”

Mạc Mặc ở bên cạnh chêm miệng vào: “Hai người đừng có ở đó mà khách khí như vậy được hay không?”

Mẹ Mạc Mặc nở nụ cười: “Phải rồi, đều là người một nhà.” Mạc Mặc nghe xong ngoác miệng cười, Đường Văn Minh cười so với cậu có điểm súc tích hơn.

Ngày 13 tháng 2, hai người khó được một lần đi riêng. Đường Văn Minh nói phải đi ra ngoài mua vài món đồ linh tinh ... Mạc Mặc cười hì hì đi đến chợ:

-“Có phải là chuẩn bị quà cho tôi không?”

“Nghĩ đẹp quá đấy.”-Đường Văn Minh cười đẩy đầu cậu ra.

Hai người đi ra cửa, ở dưới lầu tách ra. Một người đi bên trái, một người hướng bên phải... Mạc Mặc đi không được vài bước đã nhìn không được quay đầu lại, kết quả người nào đó lại không hề dao động mà đi được cả một đoạn xa tít tắp. Mạc Mặc tựa như con khỉ hoang ở đó tức tối. Trên đường có rất nhiều cửa hàng đang mở hoạt động mừng ngày Lễ Tình Nhân. Đường Văn Minh đã không biết bao lần bị nhân viên cửa hàng lôi kéo vào trong tiệm giới thiệu nhẫn đôi đang giảm giá.

Đường Văn Minh hỏi:

-“Có thể tự do lựa chọn nhẫn thành một đôi không?”

Cô nhân viên cửa hàng có chút khó xử:

-“Như vậy hai cái nhẫn sẽ không phải là một cặp nữa rồi.”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, quả tình không thể coi như là một cặp được.

Nhân viên cửa hàng cười nói: “Thực ra nếu sớm một chút là có thể làm nhẫn theo yêu cầu, cũng có thể lựa chọn kiểu dáng mình thích.”

Đường Văn Minh ngẫm nghĩ, thôi cứ dành tiền sang năm đặt một đôi nhẫn tốt chút. Sau lại bị một loạt quảng cáo bán Chocolate có khuyến mãi vây hãm cái việc anh không thích đồ ngọt lắm, mà anh cũng không rõ hiệu chocolate nào thì tốt hơn, thấy hãng Dove cùng Leconté đều rất là được.

Thời điểm đang do dự nếu không thì mua hai hộp, đột nhiên giọng một người vang lên bên cạnh: “Tôi thích chocolate Dove.”

Quay đầu nhìn, con khỉ hoang đang đắc ý cười với anh, Đường Văn Minh nhú mày:

-“Cậu đi theo tôi?”

-“Tôi đi theo anh để làm gì hả. Ngẫu nhiên gặp có được không! Điều này chứng minh chúng ta tâm ý tương thông.”

Mạc Mặc cười chuyển đề tài: “Vậy anh thích ăn chocolate vị gì? Chocolate đen hay là bơ sữa? Hay là Mocaccino? Hay hạt phỉ?”

Đường Văn Minh liếc mắt nhìn cậu nói: “Tôi không quá thích đồ ngọt.”

-“Ồ, vậy mua hạt phỉ đi. Tôi thích.”

Mạc Mặc ôm hộp định đi.

Trong lòng thầm nghĩ cái khẩu vị này thật đúng hợp với danh con khỉ hoang, Đường Văn Minh kéo cậu lại: “Mua một hộp cho đi đi.”

Mạc Mặc gật đầu cười khà: “Không tồi không tồi, biết hiếu thuận mẹ chồng.”

Đường Văn Minh túm cổ cậu, híp mắt hỏi:

-“Cậu vừa nói gì?”

-“Không... Không có gì.” Mạc Mặc dùng sức rứt cổ lại

-“Nói lại lần nữa.”-Người nào đó hạ lệnh, khỉ hoang không cam lòng đáp:

-“Nhạc mẫu đại nhân, được chưa?”

Đường Văn Minh bấy giờ mới vừa lòng thả lỏng tay.

Mạc Mặc xoa cổ nói lầm bầm: “Anh không cần lấy lòng. Mẹ vợ anh ngày mai có cuộc hẹn!”

-“Hẹn? Với ai?”

-“Người thân quen biết, dường như không tồi.”

Đường Văn Minh nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy cậu không lắng?”

-“Lo lắng chứ.” Mạc Mặc biểu tình có chút sầu muộn, chỉ là ánh mắt đã có tinh quang lờ lờ...

-“Như này đi, ngày mai chúng ta lên đi theo bọn họ, nếu không có vấn đề gì liền đi hẹn hò, mặc kệ bọn họ, được không?”

Đường Văn Minh có chút khó xử: “Không tốt lắm đâu. Nếu như bị phát hiện”.

-“Yên tâm yên tâm, không thành vấn đề. Tôi vừa rồi với anh đã nửa ngày, anh cũng không có phát hiện đúng không?” Mạc Mặc đắc ý nói.

Thấy Đường Văn Minh hí mắt trừng cậu mới phát hiện nói lỡ miệng, le lưỡi ôm chocolate chạy. Buổi tối Mạc Mặc lại leo lên giường Đường Văn Minh. Chính cậu nói đã chuẩn bị phòng cho Đường Văn Minh rồi, thế mà giờ lại lại mỗi ngày dính lấy không đi, còn luôn luôn chạy tới tập kích ban đêm.

Hôm nay cậu trèo lên giường liền động tay động chân, Đường Văn Minh đè lại móng vuốt khỉ của cậu:

“Đừng nghịch, mẹ cậu còn chưa ngủ đâu.”

Mạc Mặc một bên giãy giụa một bên bĩu môi: “Cũng không phải không biết, anh giả bộ đứng đắn làm cái gì hả?”

Tuy rằng anh hiểu rõ, thế nhưng bị cậu nói như vậy, Đường Văn Minh vẫn tránh không được chột dạ một hồi. Hai người nằm song song, lẳng lặng nghe nhạc một hồi. Đột nhiên, móng khỉ lại không an phận duỗi vào trong áo ngủ của Đường Văn Minh, cười nói:

-“Lễ tình nhân hạnh phúc.”

-“Lễ tình nhân hạnh phúc!”

Mạc Mặc nói xong liền bổ nhào lên, gắt gao hôn trụ môi anh.....

Thời điểm nửa đêm tĩnh lại, nhìn người bên cạnh thỏa mãn cuộn tất cả chăn, tứ thế ngủ giống như con tôm, Đường Văn Minh bị cướp chăn mà lạnh tỉnh nhận không được nở nụ cười, như này cũng là một loại hạnh phúc. Ngày hôm sau, Đường Văn Minh mất sức nửa ngày mới khẽ khàng gọi cái tên đang nằm ý trên giường dậy. May nhờ có câu nhắc “Cậu không muốn đi theo nữa ấy hả?” mới làm giảm đi cơn buồn ngủ của cậu.

Đường Văn Minh vừa giúp cậu thay áo ngủ vừa phàn nàn:

“Đều tại cậu ngày hôm qua ồn ào không để yên, gây sức ép quá muộn.”

Mạc Mặc bất mãn nhỏ giọng nói lầm bầm: “Anh không phải cũng kích động bỏ xừ hả.”

Nhìn tư thế bước đi của cậu có chút tập tễnh, Đường Văn Minh kiểm điểm chính mình đêm qua dường như thực sự có chút đắc ý vênh váo quá thì phải. Mẹ Mạc Mặc vừa mới ra khỏi cửa, bọn họ liền theo sát phía sau. Mạc Mặc nói:

-“Không thể đi gần quá, sẽ bị phát hiện, nhưng cũng không thể quá xa, dễ mất dấu.”

Đường Văn Minh tức giận hỏi:

-“Vậy phải bao nhiêu mới được?”

Mạc Mặc nói:

-“Duy trì khoảng 10 mét đi”

Thế là hai người một đường đi theo mẹ Mạc Mặc. Mẹ Mạc Mặc ngồi xe bus, bọn họ liền đánh xe một đường cẩn thận đi theo, rốt cục theo tới địa điểm cuộc hẹn—một quán trà. Hai người nhìn nhau một chút, đợi chốc lát mới đi theo vào.

Lén quan sát vị trí mẹ Mạc Mặc ngồi, hai người ngồi cái bàn ở góc sáng sủa cách bọn họ gần nhất.

Thời điểm bọn họ đi vào, nhân vật chính của cuộc hẹn đã uống trà nói chuyện phiếm, người đàn ông kia dường như cũng khá dễ miệng, từ vẻ mặt có thể nhìn ra hai người tán gẫu rất vui vẻ. Đường Văn Minh cúi đầu nhỏ giọng nói:

-“Người đàn ông kia nhìn cũng khá là lịch sự nhã nhặn, cũng đẹp trai nữa.”

Mạc Mặc hừ một tiếng:

-“Nhưng vẫn chẳng đẹp trai bằng tôi.”

Uống một chút trà sữa, Đường Văn Minh huých cánh tay Mạc Mặc:

-“Này, hai người họ xem chừng ở chung rất vui vẻ. Chúng ta chắc có thể đi được rồi đó”.

Mạc Mặc ngẩng cổ hướng bên kia xem:

-“Đợi một lát nữa, tôi xem xét một chút.”

-“Được rồi đó, đi thôi.”

Đường Văn Minh đem đầu của cậu quay lại: “Thời gian còn thừa tôi muốn cùng cậu đi xem phim hay là đi chơi chỗ nào đó.”

Nghe xong lời này, mắt Mạc Mặc sáng rực lên: “Được được, tôi gọi người bán hàng tính tiền.”

Thanh toán, Mạc Mặc lôi kéo tay Đường Văn Minh, lén lút kẻ sát góc tường đi.

Khóe mắt khẽ liếc thấy bóng dáng hai người chạy trốn, mẹ Mạc Mặc nhin không được nở nụ cười, người đàn ông ở đối diện cười hỏi:

-“Có chuyện gì thú vị sao?”

Mẹ Mặc Mặc cười cười nói:

“Tôi thấy thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi xem phim đi.”

Đúng lúc này, âm nhạc trong phòng trà đổi thành một bài hát thực du dương êm tai...

Người đàn ông kia nói:

“Bà nghe qua bài này chưa? The Look Of Love... Lễ tình nhân hạnh phúc.”

— The End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cai-quan-lot-cao-nen-song-gio>